

Giới thiệu Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào

Tên khác: Đông Bắc nam hữu hữu điểm điểm

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Duyên trời tác hợp, 1v1

Số chương: 28 chương + 2 phiên ngoại

Nhân vật chính: Trương Đông Lương, Diệp Nam Cầm

Editor: Yuu @urimicasa

Bạn trai của Diệp Nam Cầm là người Đông Bắc, cảm giác anh ta có chút to con, có chút bạo lực, vẻ ngoài hơi gian tà, thế mà lại có xiu xiu...ngọt????

Bọn họ hằng ngày trải qua đều rất....hạnh phúc...?!!!

- - - - -

Ban đầu.

Diệp Nam Cầm Nói cho anh biết, tôi không có trái tim, yêu tôi, anh sẽ phải chịu nhiều đau khổ.

Trương Đông Lương: Ồ, em nói em không có trái tim, vậy em đang sống bằng cái gì? Cái thứ đang đập thình thịch này không phải là tim, chẳng lẽ là gan à?

- - - - -

Sau đó.

Diệp Nam Cầm: Bạn trai tôi phải là một người đàn ông trung thực.

Trương Đông Lương: Bỏ đi, cũng giống như em thôi, đừng cố đổ lỗi cho những người trung thực. Em chỉ cần đi theo kẻ đề tiện như anh là được. Ăn, mặc, ở, đi lại anh có thể lo toàn bộ, chỉ còn thiếu mỗi em thôi.

- - - - -

Sau đó nữa.

Diệp Nam Cầm: XX (tên một ngôi sao) thật đẹp trai, em rất thích cậu ta!

Trương Đông Lương: Em nói lại lần nữa anh nghe.

Diệp Nam Cầm: Em nói...Úm, anh hôn em làm gì?

Trương Đông Lương: Cậu ta không đẹp trai bằng anh, với lại anh đang thỏa mãn em.

- - - - -

Tiểu kịch trường.

Có một ngày, Diệp Nam Cầm chọc bạn trai tức giận.

Diệp Nam Cầm: Anh tức giận sao?

Trương Đông Lương: Không, ngày nào em chẳng như vậy, anh có thể làm gì được sao? Đừng có đại dốt như vậy, anh có giận đâu? Nếu anh giận thật, em còn định làm gì nữa?

Diệp Nam Cầm: Cái này, hay là em tặng anh một cái gì đó nhé?

Trương Đông Lương: Em nói gì cơ, tặng quà, định tặng anh thất lưng sao? Em đã làm gì với cái thất lưng của anh đúng không? Nếu em không làm gì xấu xa trong mấy năm qua, tại sao lại đưa anh thất lưng của làm gì, mau ăn đi, anh khỏe em cũng khỏe!

Diệp Nam Cầm: (làm nũng) Thôi mà, đừng giận nữa.

Trương Đông Lương: Muốn anh không tức giận, được thôi. Anh sẽ bày cách cho em, đêm nay, em sẽ biết.

Diệp Nam Cầm: Lưu manh.

Trương Đông Lương: Em là vợ của anh, anh còn không thể ngủ cùng em sao? Hai ta có đăng ký kết hôn hợp pháp, biết không!

Diệp Nam Cẩm: Ai làm chứng cho anh, giấy tờ đâu?

Trương Đông Lương: (lấy bằng lái xe) Bằng lái xe, có được tính không!

Người con trai Đông Bắc nói những lời tàn nhẫn sắt thép VS Người con gái xinh đẹp về tranh minh họa.

Nhắc nhở trước khi nhập hồ: Âm áp hằng ngày tiêu ngọt vắn, niên thiếu mỗi tình đầu, HE.

Từ khóa tìm kiếm: Vai chính: Trương Đông Lương, Diệp Nam Cẩm | Vai phụ: Diệp Minh Xuyên, Tần Phong | Cái khác:

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Anh chàng đẹp trai này quá gượng ép

"Mẹ kiếp, người anh em, cậu giết hán à, cậu đang làm cái mẹ gì thế?"

"Đem quân lên phụ trợ đi, lạy chúa, người anh em, cậu đang chủ động dâng đầu tặng cho bọn nó à?"

"Mẹ kiếp, quân địch xông đến từ bốn phía, áp lực đường giữa, áp lực."

Cuối hè đầu thu, trong tiệm net Đông Lương.

Lúc này đã hơn 9 giờ, một đám thanh niên đang chiến đấu dữ dội trên máy tính.

Diệp Minh Xuyên điên cuồng gõ lên bàn phím cùng con chuột, ván game kết thúc, cậu ngửa ra ghế, giãn dờ thờ dài. Đập một phát mạnh xuống bàn, miệng phun ra một câu thô tục. Vào thời điểm cậu định ngồi dậy chơi tiếp thì bả vai bị một người chụp lấy.

Diệp Minh Xuyên quay đầu nhìn, trên mặt tràn ngập ý khinh thường: "Cô đến đây làm gì?"

Thẩm Gia Kỳ mím môi, đáy mắt có chút rung động, môi khẽ run rẩy, nhưng giọng nói lại vô cùng mềm mại: "Anh, em đang mang trong mình giọt máu của anh, anh phải chịu trách nhiệm với em. Anh, anh đã hứa với em rồi, anh sẽ cưới em."

"Mẹ kiếp." Diệp Minh Xuyên chửi thề một câu, đột nhiên từ trên ghế bật dậy, cùng Thẩm Gia Kỳ bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt vô cùng lạnh lùng, không một chút dịu dàng: "Cô mang thai thì liên quan gì đến tôi? Mẹ kiếp, không phải đúng không?"

Giọt nước mắt trong suốt của Thẩm Gia Kỳ không thể kìm nén được nữa, từng giọt, từng giọt rơi xuống, vỡ vụn trên nền nhà.

"Diệp Minh Xuyên, đồ khốn nạn. Anh biến tôi thành ra như thế này, có phải bây giờ anh mặc kệ tôi đúng không? Anh có ý gì hả, anh muốn chia tay với tôi sao?"

"Đúng, tôi muốn chia tay với cô đấy, cô không phải muốn tôi để đòi tiền hay sao?" Sắc mặt Diệp Minh Xuyên có chút dữ tợn, duỗi tay rút 500 tệ từ trong ví ra, vứt xuống trước mặt Thẩm Gia Kỳ, gần từng chữ một, nói: "Cầm tiền đi phá thai, cút."

Thẩm Gia Kỳ đứng bất động tại chỗ, chỉ có tiếng khóc vẫn còn nức nở không ngừng. Âm thanh trong tiệm net dần nhỏ xuống, rất nhiều người ngẩng đầu tò mò nhìn về phía này.

"Bốp" một tiếng, Diệp Minh Xuyên giơ tay lên tát Thẩm Gia Kỳ một cái, về mặt không chút kiên nhẫn: "Tôi nói cô cút đi, có nghe hay không?"

"Cái tên khốn nạn, đây là bản chất thật của cậu à, cậu đang làm cái mẹ gì thế? Ý mình là đàn ông mà muốn bắt nạt một cô gái thế nào cũng được à, cậu có bản lĩnh làm mà không có bản lĩnh nhận sao?"

Ông chủ của tiệm net Đông Lương, Trương Đông Lương ở cách đó không xa chứng kiến toàn bộ sự việc, vô cùng bất bình, khuôn mặt lạnh lùng, hung hăng lao đến đám một cái vào mặt Diệp Minh Xuyên.

"Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa tôi và cô ta, anh là cái mẹ gì mà xen vào?" Diệp Minh Xuyên tức giận, định giơ tay phải lên phản kích lại, liền bị Trương Đông Lương gắt gao giữ chặt, không thể động đậy.

"Đây là tiệm net của tôi, cậu ở trên địa bàn của tôi mà làm loạn, cậu nói tôi phải mặc kệ? Sao vậy, người anh em, muốn cùng tôi đánh lộn hả? Đi, đi ra bên ngoài, bên ngoài chỗ rộng hơn, đừng ở chỗ nhỏ hẹp này, ảnh hưởng đến anh em tôi chơi game."

Diệp Minh Xuyên nhìn phía sau Trương Đông Lương, xung quanh có một đám người, tất cả đều như "hồ rình mồi" nhìn cậu chăm chăm.

Hào hán phải biết tránh cái thiết trước mắt. Diệp Minh Xuyên dùng sức thoát khỏi tay Trương Đông Lương, buông xuống một câu tàn nhẫn: "Anh cứ chờ đây."

Sắc mặt Trương Đông Lương có chút trầm xuống, trong giọng nói đầy ý khinh thường: "Sao, còn tính gọi các anh em của cậu tới đánh nhau à, cậu có muốn tôi giúp cậu một chút không. Cậu nói xem, đây là cách con người hành sự à? Đem con gái nhà người ta lên giường, làm người ta bụng mang dạ chửa, cậu còn đánh người ta nữa, cái đồ chết tiệt nhà cậu! Tôi nói cho cậu biết, đừng để tôi nhìn thấy cậu một lần nữa, gặp cậu thêm một lần nào tôi sẽ đánh cậu từng đấm lần."

Chờ đến khi Diệp Minh Xuyên đi rồi, Trương Đông Lương quay đầu nhìn Thẩm Gia Kỳ, thuận miệng khuyên nhủ: "Em gái, đây dựa vào cái loại người này, không đáng giá. Nghe anh đây nói này, gả cho cậu ta không tốt chút nào, cậu ta sẽ nghĩ về tương lai của hai người được bao lâu chứ, đừng để bị lừa bởi cái loại cặn bã này."

Thẩm Gia Kỳ trầm mặc không nói, cúi đầu, bước nhanh ra khỏi tiệm net.

Tần Phong vỗ lên bả vai Trương Đông Lương, giọng nói lộ ra vẻ lười biếng: "Anh Đông, đừng nhìn nữa, người đầu đã đi xa rồi. Đêm mai có trò hay, có đi không?"

"Không đi, không có hứng." Trương Đông Lương hươ hươ tay, liếc mắt nhìn Tần Phong: "Này, cậu có thời gian rảnh rỗi như này thì đi giúp ba cậu kinh doanh rồi trở thành người giàu có nhất thế giới đi. Sau đó, giới thiệu cho tôi một cô gái. Anh cậu vẫn còn cô đơn, ngày ngày phải nhìn cậu cùng người yêu chơi trò tình ái. Chiều cổ một chút tới "câu độc thân" là tôi đi, được không?"

Tần Phong đánh lên ngực Trương Đông Lương một cái, nhướn mày, cười lớn: "Có chuyện tốt làm sao không thể không nhớ tới anh em chứ? Được thôi, có một vài người em, vẫn còn độc thân, để em xem sau đó giới thiệu cho anh."

"Được đó người anh em, có lên." Hai mắt Trương Đông Lương sáng lên, chỉ về phía quầy, hào sảng nói: "Vì cậu đã nói vậy, trên quầy có bao nhiêu đồ ăn, cứ tùy tiện lấy về mà ăn."

"OK." Tần Phong lên tiếng, ngồi xuống ghế, tiếp tục chơi trò chém giết trong game.

Tiệm net của Trương Đông Lương nằm ở phía Đông Bắc thành phố, trên tầng hai được ngăn thành hai gian phòng nhỏ, đây chính là ký túc xá của nhân viên. Ngày thường anh ở một gian, hai nhân viên còn lại ở một gian.

Phòng của anh bày biện vô cùng đơn giản, chỉ có một bộ bàn ghế và một cái giường. Trên bàn có rất nhiều tạp chí thanh xuân.

Ít ai biết rằng, Trương Đông Lương, người thường được mọi người cho rằng là một người đàn ông cục cằn cao 1m85, người Đông Bắc, thật ra lại rất thích xem tạp chí thanh xuân, hơn nữa, đặc biệt thích sưu tầm những bức chân dung vẽ tay khác nhau về vẻ đẹp thời cổ xưa.

Lúc này, anh đang nằm nghiêng ở trên giường, hai chân bắt chéo, đường cong trên mặt ôn hòa hơn rất nhiều, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt sáng lấp lánh, chuyên chú nhìn vào một trang trên tạp chí.

Anh ngược mắt nhìn đến tên họ của người họa sĩ, Cẩm Hạ: "Quả nhiên là cô ấy, không biết phải nói như thế nào, nhưng nhìn phong cách vẽ, đường cong này đẹp đến vậy, khẳng định là cô. Có thể vẽ ra mỹ nhân như này, họa sĩ chắc hẳn cũng là một mỹ nữ."

Trương Đông Lương thường thức bản vẽ xong, tiếp tục xem câu chuyện phía sau, thần sắc không chút thay đổi, cuối cùng thờ dãi và đi đến kết luận: "Cô gái này cũng thật đáng thương, cả đời đều vì người khác tính toán, đang là Quý phi, lại phải chết, đúng là ngốc nghếch mà."

Quán bar Sao Trời.

Lúc Diệp Nam Cẩm đẩy cửa bước vào, trong phòng đã chật kín người, Tần Phong hét lên: "Em gái, mau tới đây, các cậu còn ngồi đấy làm gì, mau ra chỗ khác ngồi, để em ấy ngồi ở đây."

Trương Đông Lương ngẩng đầu nhìn về phía người con gái đang đứng ở cửa, mái tóc dài xõa trên vai, đôi mắt trong veo, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nụ cười trên môi như gãi ngứa vào tâm can người khác. Có lẽ là do tới vội, trên mặt có chút ửng hồng. Thoạt nhìn, quả thực là một cô gái vô cùng đáng yêu.

Diệp Nam Cẩm nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng trên người Trương Đông Lương, bốn mắt nhìn nhau, Diệp Nam Cẩm khẽ mỉm cười, sau đó ngồi xuống.

Bữa tiệc rượu này là do Tần Phong mời khách. Anh ta vốn là "phú nhị đại" (*), luôn đối xử với người khác rất hào phóng. Hơn nữa cô người yêu của anh ta, Hàn Linh Linh, chủ biên của một tạp chí, cũng muốn giới thiệu bạn trai mình cho những người chị em tốt. Cho nên, Tần Phong cũng gọi những người anh em của mình tới, Hàn Linh Linh cũng mang theo bạn bè, mọi người liên tập hợp lại tổ chức một bữa tiệc rượu.

(*) phú đại nhị: hay còn gọi là "thế hệ siêu giàu thứ hai", dùng để chỉ những cậu ấm cô chiêu được sống trong cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước. Hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn.

Đều là những nam nữ thanh niên trẻ tuổi, nói chuyện một hồi, có người đề nghị chơi trò sự thật hay thử thách, mọi người liền nhất trí trầm trồ khen ngợi.

Mọi người quay lại thành một vòng tròn lớn, ván thứ nhất, Diệp Nam Cầm thua, Tần Phong hưng phấn hỏi: "Em gái, em thật may mắn, nói đi, em chọn sự thật hay thử thách?"

"Sự thật là gì?" Diệp Nam Cầm ngược mắt lên nhìn về phía Tần Phong, bộ dạng hiền lành ngây thơ, cười hỏi.

Trông mặt Tần Phong khẽ chuyển động, giọng nói không có chút ý tốt nào: "Sự thật chính là, những người con trai ở đây, người mà em muốn nhất..."

Không đợi Tần Phong nói xong, Trương Đông Lương đi tới, đánh anh ta một cái, trêu chọc nói: "Tiểu tử xấu xa này, anh nói cho cậu biết, lời nói đúng đắn một chút, đừng đào hố cho con gái nhà người ta nhảy vào."

Tần Phong trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó đẩy anh sang một bên, tiếp tục hỏi: "Trong những người con trai ở đây, em cảm thấy ai đẹp trai nhất."

Tần Phong cho rằng, Diệp Nam Cầm chắc chắn sẽ nói, những người con trai ở đây đều tuần tú, hoặc sẽ nói là, Tần Phong anh đẹp trai nhất.

"Người con trai bên cạnh anh, đẹp trai nhất." Đôi mắt trong veo của Diệp Nam Cầm nhìn thẳng vào Trương Đông Lương, ánh mắt vô cùng dịu dàng, làm mọi người cảm thấy trong mắt cô như phát ra ánh sáng.

Mọi người ở đây nhìn Diệp Nam Cầm rồi lại nhìn Trương Đông Lương, một vài tên con trai cố ý ồn ào, phát ra những âm thanh mờ ám: "Ồ..."

"Em gái, cảm ơn, vô cùng cảm ơn. Hôm nay xem như tôi đây rửa sạch oan khuất. Lần nào mọi người cũng nói rằng Tần Phong đẹp trai hơn tôi. Hôm nay cuối cùng cũng có người nhìn ra, các người nhớ kỹ cho tôi, Trương Đông Lương đây, đẹp trai nhất."

Trương Đông Lương siết chặt nắm tay lại nhìn Diệp Nam Cầm, hơi cúi người, sau đó đứng thẳng lên, tinh thần vô cùng hăng hái, kiêu ngạo nói.

Tần Phong bĩu môi, nói một cách khinh bỉ: "Sao, anh Đông, không tìm thấy miền Bắc à? Con gái người ta chỉ khách khí thôi, anh còn muốn trèo cao."

Sau một hồi cười đùa, ván thứ hai, Trương Đông Lương thua.

Trên mặt Tần Phong không thể giấu được ý cười, nắm lấy cơ hội, giễu cợt nói: "Bảo anh khoe khoang, bảo anh kiên nhẫn mà không nghe, thua rồi, chọn đi, sự thật hay thử thách?"

Trương Đông Lương ngẩng cao đầu, giọng nói dứt khoát như một vị anh hùng: "Là đàn ông phải làm việc của đàn ông. Tôi á, tôi càng thích sự khiêu chiến, chọn thử thách."

Tần Phong lập tức nói tiếp: "Các cô gái ở đây, anh chọn một người, xin phương thức liên lạc. Nếu cô ấy không cho, anh sẽ bị phạt ba ly."

Trương Đông Lương cùng Tần Phong trao đổi ánh mắt, khóe miệng nhếch lên, trong lòng đều hiểu đối phương muốn nói gì.

Anh không một chút do dự đi đến trước mặt Diệp Nam Cầm, trên mặt nở một nụ cười lấy lòng: "Em gái, giúp một chút, cho tôi xin phương thức liên lạc."

Hàn Linh Linh ôm bả vai Diệp Nam Cầm, cười trêu chọc nói: "Nam Cầm, đừng cho anh ta, để anh ta bị phạt rượu."

Diệp Nam Cầm nhìn người con trai trước mặt, anh cao 1m85, đầu tóc được cắt ngắn vô cùng sạch sẽ, gương mặt thon gầy, đôi mắt ẩn chứa sự đào hoa, trông vô cùng đẹp mắt.

Trên người mặc một chiếc sơ mi cotton màu xám đậm cùng quần cạp cao màu đen, trông thân hình càng cao ráo hơn.

Diệp Nam Cầm chớp mắt, nụ cười trên môi mang theo một tia giảo hoạt: "Anh Đông, cho anh cũng được, nhưng tôi có một điều kiện."

Trương Đông Lương vung tay lên, giọng nói vô cùng dũng cảm "Điều kiện gì, em nói xem. Võ có, núi đao biển lửa, xuống gặp Diêm Vương. Văn có, dây chuyền vàng, vòng tay bằng ngọc, một ngày đưa em đi ăn BBQ ba lần. Em gái, những điều tôi nói, tùy em chọn, chỉ cần em giúp tôi."

Mọi người nghe những lời này xong thì cười lớn lên. Tần Phong tận dụng thời cơ mà bỏ sung thêm "Em gái, đừng trách móc, anh ấy á, cứ nhìn thấy mỹ nữ là bắt đầu khoe khoang, chỉ sợ người khác không biết lại nghĩ anh ấy nói khoác."

Mí mắt Diệp Nam Cầm cong lên, chỉ vào ba chai bia trên bàn, trên mặt mang theo ý cười xấu xa, nói: "Anh Đông, anh uống hết ba chai bia này, tôi sẽ cho anh phương thức liên lạc."

Tần Phong vươn tay phải, giơ ngón cái lên, vẻ mặt hào hứng nói: "Em gái, em sử dụng chiêu này cũng thật tàn nhẫn. Nhận thua uống ba ly, không nhận thua, uống ba chai! Thế nào, anh Đông, có thể làm không?"

Không biết là lời nói của ai: "Anh Đông, đừng chùn bước, xông lên."

Trương Đông Lương ước lượng dung tích của một chai bia, sau đó dùng ngón tay, ném nắp chai xuống đất. Anh ngẩng đầu 45 độ, hé miệng, từng giọt bia màu cam vàng rơi xuống, hầu kết gật gật, một chai bia đã xuống bụng.

Diệp Nam Cầm không chớp mắt nhìn anh uống xong một chai bia, nhìn không được chửi thầm: "Anh chàng đẹp trai này quá gượng ép. Một người đàn ông hấp dẫn như vậy, có thể muốn sao? Có thể sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nha đầu, có muốn ăn cơm cùng nhau không?

Trong một khoảnh khắc, Trương Đông Lương đã uống xong ba chai bia, cuối cùng đem chai bia đặt xuống bàn, ợ một cái.

Tần Phong vỗ tay đầu tiên, hét lớn: "Mẹ nó, anh Đông thật tuyệt vời."

Một lời đã nói, không thể không giữ lấy lời. Diệp Nam Cầm lấy điện thoại, mở Wechat ra, click mở phần mã QR của mình, hươ hươ trước mặt Trương Đông Lương, nhàn nhạt cười nói: "Đây là Wechat của tôi, anh quét đi."

Trương Đông Lương cũng lấy điện thoại ra, quét mã, trong đáy mắt mang theo một tia mê man, trên mặt lại không kìm được sự vui vẻ: "Em gái, cảm ơn nha! Hôm nào tôi sẽ mời em ăn cơm."

Đám người kia vừa hát vừa nhảy múa, âm ỉ đến nửa đêm, sau đó từng người mới trở về nhà.

Trương Đông Lương ngủ đến khi mặt trời lên đỉnh mới rời giường. Sau khi tỉnh dậy, xoa xoa hai mắt, chuyện đầu tiên chính là cầm lấy điện thoại, mở Wechat ra.

Chỉ có một tin nhắn Tần Phong gửi đến lúc 8 giờ: "Anh Đông, thầy dẫn tới cửa, tu hành là do anh. Vì muốn xin được số Wechat của cô ấy, anh cũng thật là liều mạng. Em đã thay anh thăm dò người yêu em, hôm nay cô ấy không đi làm. Muốn làm gì thì làm đi, quan trọng là tốc độ."

Trương Đông Lương bỏ điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn trần nhà, cố gắng hồi tưởng lại cảnh tượng tối hôm qua.

Bữa tiệc rượu ngày hôm qua, sự chú ý của Trương Đông Lương dường như đều rơi xuống hoàn toàn trên người Diệp Nam Cầm. Anh tinh tế quan sát, cảm thấy Diệp Nam Cầm hẳn là một người hiền lành ngay thơ, hơn nữa rất xinh đẹp, tính cách cũng tốt, làm người khác cảm thấy vô cùng thích thú.

Anh cầm lấy di động, click mở phần nói chuyện với Diệp Nam Cầm, do dự trong chốc lát, trịnh trọng nhấn một tin: "Nha đầu, có muốn ăn cơm cùng nhau không, làm quen một chút?"

Diệp Nam Cầm vừa mới rửa mặt xong liền nghe thấy tiếng điện thoại vang lên. Cầm điện thoại, khoe miệng không tự chủ được mà nhếch lên, nhanh chóng nhấn lại: "Tối hôm qua không phải đã làm quen rồi sao?"

Trương Đông Lương gãi gãi đầu, cảm thấy trong lòng thực khẩn trương, anh suy nghĩ trong chốc lát, trực tiếp gửi tin nhắn bằng giọng nói: "Sao thế, tối hôm qua làm quen rồi, hôm nay không thể mời em đi ăn cơm sao? Em, giữa trưa có rảnh không, hay là để buổi tối, tôi sẽ qua đón em!"

Diệp Nam Cầm nắm chặt điện thoại, thận trọng tự hỏi. Cô lại không phải không hiểu rõ tâm tư thiếu nữ. Từ buổi tiệc rượu tối qua, cô đã để ý, cái tên ngốc to con Trương Đông Lương này có ý tứ với cô.

Trương Đông Lương người này, thoát nhìn tương đối hấp dẫn, nhân phẩm lúc uống rượu cũng khá tốt, nếu không, thử xem thế nào. Dù gì cô cũng đang độc thân, ăn cùng một bữa cơm cũng không sao. Trong cuộc sống, cho mình thêm một cơ hội cũng là điều tốt.

Diệp Nam Cầm biết Trương Đông Lương là người hào sảng, đơn giản không thích vòng vo, cô trả lời lại một cách rõ ràng: "11 giờ rưỡi, chờ tôi ở hoa viên tiểu khu Thịnh Thế."

Trương Đông Lương nghe thấy giọng nói trầm ấm, hưng phấn từ trên giường nhảy dựng lên, trần nhà vốn dĩ không cao, thiếu chút nữa đầu anh đã đập vào.

Anh nghe đi nghe lại ba lần, sau đó ném điện thoại xuống giường, nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt, sửa sang lại kiểu tóc, thay một bộ quần áo đơn giản. Nhìn gương chăm chăm mất nửa ngày, cảm thấy mọi thứ đều vừa ý mới cầm lấy chìa khóa xe đi ra cửa.

Diệp Nam Cầm hôm nay buộc mái tóc dài lên, trang điểm nhẹ, mặc áo sơ mi dài tay màu xanh quân đội cùng quần kaki cùng màu, nhìn qua thập phần xinh đẹp rung động lòng người.

Cô đi ra cửa tiểu khu, nhìn đồng hồ tây. Một chiếc Roewe chạy đến bên cạnh cô, cửa kính hạ xuống, Trương Đông Lương ngồi ở vị trí điều khiển, quay đầu nhìn cô, cười tươi rói: "Nha đầu, lên xe."

Diệp Nam Cầm mở cửa xe, ngồi lên, Trương Đông Lương liền cúi đầu quay sang nhìn cô. Diệp Nam Cầm cảm thấy hoảng sợ, tựa như một con nai con đang chạy loạn, tên ngốc to con này định làm gì?

Trương Đông Lương với lấy dây an toàn, cẩn thận giúp Diệp Nam Cầm cài vào. Khoảng cách giữa hai người có chút gần, Diệp Nam Cầm cảm thấy mặt mình có chút nóng lên, xấu hổ cười cười, hỏi: "Chúng ta đi đâu ăn?"

Trương Đông Lương nắm lấy vô lăng, tinh thần vô cùng phấn chấn, thấp phần tiêu sái nói: "Xe tôi chờ, chỗ em chọn, em muốn đi đâu, tôi sẽ đưa em đi. Không cần phải lo lắng, tôi tùy ý, cái gì cũng được. Trước khi đến đây tôi đã đổ đầy bình xăng rồi, muốn ra nước ngoài cũng không thành vấn đề."

Diệp Nam Cầm nghe xong, cười khẽ một tiếng, nhin không được hỏi: "Anh cùng người khác nói chuyện đều bần cùng như vậy sao?"

"Bần cùng á? Tôi không thấy thế, tôi vẫn luôn nói chuyện như vậy, phong cách cá nhân thôi." Trông mắt Trương Đông Lương khẽ xoay chuyển, anh đề nghị: "Parkway Mall đằng kia, trên tầng bốn có rất nhiều nhà hàng, đủ loại phong cách. Đến đó, em có thể chọn bất cứ thứ gì em muốn."

Diệp Nam Cầm gật đầu, giọng nói vô cùng điềm đạm: "Cũng được, đến chỗ đó đi."

Hai người nhanh chóng đi xuống dưới tầng hầm Parkway Mall, Trương Đông Lương xuống xe trước, đi đến cửa bên phải, mở cửa ra, giọng nói vô cùng sáng trong: "Đến nơi rồi, xuống xe thôi."

Diệp Nam Cầm lấy túi, xuống xe, hai người đi tới thang máy, vừa đúng lúc cửa thang mở ra, không ngờ rằng, có rất nhiều đang chờ ở ngoài ủa vào, Trương Đông Lương cùng Diệp Nam Cầm bị đẩy vào trong góc.

Vì thang máy quá đông, một người đàn ông trung niên vô tình dựa vào vai Diệp Nam Cầm. Diệp Nam Cầm cố gắng nhích ra, một cánh tay đột nhiên giơ tới, chắn ngang giữa Diệp Nam Cầm và người đàn ông kia.

Diệp Nam Cầm đứng ở trong góc, Trương Đông Lương hướng mặt về phía cô, ôm vòng lấy cô, một tay chống lên vách tường trên thang máy, bảo đảm những người xung quanh không ai có thể động vào cô.

Tư thế này có hơi xấu hổ, Diệp Nam Cầm vẫn luôn cúi đầu, che giấu gương mặt đang dần đỏ lên của mình. Trương Đông Lương cũng cảm thấy không được tự nhiên, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể vẫn luôn ngẩng đầu.

Cũng may là thang máy nhanh chóng tiến đến tầng bốn, Trương Đông Lương và Diệp Nam Cầm chờ những người phía trước đi ra hết mới rời khỏi thang máy.

Hai người đi dọc hành lang liền nhìn thấy một nhà hàng trang trí hơi hướng cổ xưa, tên là "Mười dặm bánh xuân". Có hai cô gái đứng đón khách ở cửa mặc trang phục màu đỏ tím từ thời Minh, hai mắt Diệp Nam Cầm sáng ngời, trong lòng sinh hảo cảm, khóe miệng đầy ý cười: "Ăn ở đây đi."

Hai người ngồi xuống bàn, người phục vụ đi tới, Trương Đông Lương đưa thực đơn cho Diệp Nam Cầm, duỗi tay bảo: "Em chọn đi, tôi ăn gì cũng được."

Khóe miệng Diệp Nam Cầm mang theo ý cười, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Vậy tôi cũng không khách khí. Tôi muốn, ừm, một phần trứng gà xào nấm hương thơm, một phần thịt bò xào, một phần đậu que, một phần thịt xông khói đặc biệt. Sáu miếng bánh mùa xuân thêm hai phần cháo kê."

Diệp Nam Cầm gọi đồ ăn xong, quay đầu cười hỏi: "Anh có cần gọi thêm gì không?"

Trương Đông Lương phát tay, nhún nhường nói: "Không cần, thế này là đủ rồi. Nếu không đủ, tôi lại gọi thêm."

Chờ đồ ăn được dọn lên, Trương Đông Lương cầm lấy cái cốc, đổ đầy nước vào trong, sau đó đẩy đến trước mặt Diệp Nam Cầm, nhiệt tình nói: "Đi một đoạn đường dài thế chắc cũng khát nước rồi, uống nước trước đã."

Diệp Nam Cầm cầm cốc lên uống một ngụm, sau đó để lại cốc lên trên bàn, chỉnh lại cổ áo, thuận miệng hỏi: "Mọi người đều gọi anh là anh Đông, vậy năm nay anh bao nhiêu tuổi?"

Tay cầm cốc nước của Trương Đông Lương có hơi ngưng lại, cười cười, thản nhiên trả lời: "Tôi á, 24. Còn em?"

Lời nói vừa mới đến đầu môi, Trương Đông Lương dường như ý thức được chính mình nói ra câu không nên hỏi, vội vàng bổ sung: "Tôi nghe mọi người nói, hỏi tuổi và cân nặng của con gái là điều cấm kỵ, vừa rồi tôi quên mất, ngại quá."

"Anh cảm thấy tôi thuộc tuýp con gái dấu điểm tuổi và cân nặng sao?" Diệp Nam Cầm cười tự tin nói: "Tôi với anh cùng tuổi, đã tốt nghiệp Yén Đại, còn anh?"

"Tôi?" Trương Đông Lương gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Tôi không học đại học, tôi, tôi chỉ học hết cao trung, sau đó đi làm công ăn lương."

Diệp Nam Cầm khẽ ồ một tiếng, trêu ghẹo nói: "Anh chắc hẳn là học tra (*), thi đại học chắc điểm không cao lắm hả?"

(*) học tra: những người học cho có, điểm không cao lắm

Trương Đông Lương nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia hài hước: "Nha đầu, nếu em hỏi tôi cái này, 666."

Nghe Diệp Nam Cầm ừ một tiếng mang theo sự nghi hoặc, Trương Đông Lương liền giải thích: "666 điểm"

"Thật sự? Vậy tại sao ba mẹ anh không để anh học đại học, là bởi vì gia cảnh đặc biệt nghèo ư?" Diệp Nam Cầm buột miệng thốt lên, sau đó liền thấy hối hận, cảm giác chính mình nói như vậy hơi quá, thực sự là đụng vào nỗi đau của người khác.

Thật ra Trương Đông Lương không hề dễ bề bưng, sắc mặt vẫn như cũ, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Lúc tôi bảy tám tuổi, ba mẹ tôi qua đời. Sau đó tôi ở cùng với chú dì, nhưng không ở cùng một nơi, dì tôi vẫn luôn không thích tôi, sau khi tôi tốt nghiệp cao trung, họ liền mặc kệ. Không có gì đáng để oán trách, hiện tại tôi có nhà và xe hơi, cuộc sống cũng không quá tệ.

Diệp Nam Cầm là một người quan sát người khác khá tỉ mỉ. Khi Trương Đông Lương đổ nước giúp cô, cô thấy Trương Đông Lương có một bàn tay to lớn, lòng bàn tay dày với một vài vết chai.

Diệp Nam Cầm nhất thời không biết nên nói cái gì, một lát sau, mới nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, tôi không biết."

Bộ dạng Trương Đông Lương trước sau vẫn như vậy, anh cười cười nói: "Không có gì, chuyện gao xưa thóc cũ, cũng không phải tôi với em cùng thổi lên, không học đại học, lang bạt bên ngoài, cũng khá thú vị. Đừng nghĩ tôi với em cùng tuổi, cả nhân tôi trải qua nhiều chuyện hơn em, khẳng định cuộc sống của tôi phong phú hơn nhiều."

"Tôi á, sau khi tốt nghiệp, tôi chạy khắp nơi tìm việc, làm chuyển phát nhanh rồi sửa xe, thậm chí còn đến xưởng để đào than. Làm những chuyện đó cả ngày lẫn đêm! Lúc đó đồng nghiệp khai thác than nói với tôi rằng chàng trai da trắng thế này, làm xong liền biến thành Lý Quỷ (*), cưới vợ như thế nào được?"

(*) Lý Quỷ: là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết "Thủy Hử" của Thi Nại Am

"Tôi cũng đã tưởng tượng đến cảnh mình không lấy được vợ, sau đó, tôi không đi đào than nữa, dùng tiền nhiều năm tích lũy được, mở một tiệm net, mua một căn nhà, không lớn, hai phòng để ở, mua một chiếc xe, không thuộc dạng cao cấp, nhưng đủ để đi lại."

"Chiếc Roewe đón em lúc này, mua năm kia, em cũng đã nhìn thấy rồi đấy, không tính là xe xịn, mua mất 8 vạn. Tôi không muốn kể lể đâu, dù sao, mọi chuyện xảy ra chính là như vậy. Nếu em còn muốn biết điều gì nữa, tôi đều nói cho em."

Diệp Nam Cầm cúi đầu, yên lặng suy nghĩ, Trương Đông Lương thật ra cũng đủ thành khẩn thẳng thắn, đem hết những gì xảy ra trong quá khứ kể ra. Anh từ nhỏ không ba không mẹ, ăn nhờ ở đậu, thi đại học điểm cao như vậy, kết quả cũng chỉ có thể đi làm công ăn lương từ sớm. Nhà ở rồi xe đi lại, cũng toàn dựa vào những đồng tiền mình vất vả kiếm ra. Khách quan mà nói, đáng để người khác coi trọng.

Người phục vụ lục tục đem đồ ăn tới, Diệp Nam Cầm dùng đũa gấp một miếng thịt bò, chấm nước tương, vừa nhai kỹ nuốt chậm, vừa hỏi: "Vậy còn đối tượng trước kia của anh thì sao?"

Trương Đông Lương như là nghe được một câu chuyện cười, cố gắng nuốt miếng trứng gà xuống, sau mới mở miệng cười nói: "Đối tượng á, tôi đâu có rảnh? Mọi thời gian tôi đều dùng để kiếm tiền."

"Thật ra, tôi cũng không phải con nhà khá giả, tốt nghiệp cao trung xong, cũng có người giới thiệu đối tượng cho, không phải tàn tật thì cũng là thiếu năng trí tuệ. Nhà nghèo lại không có bằng cấp, bà mỗi đều khinh thường. Lúc đấy tôi đã nghĩ, tôi cần phải cải thiện tình hình bản thân, tôi cần phải có nhà có xe, nếu không mua được nhà được xe, tôi không yêu đương."

Giọng nói của Trương Đông Lương có chút xúc động, thần sắc cũng nghiêm túc hẳn lên: "Thật sự, tôi đã nghĩ như vậy. Một mình tôi chịu khổ là đủ rồi, những người con gái đó không nợ nần gì tôi, tại sao lại phải cùng tôi chịu khổ. Có nhà có xe rồi, tôi mới có tự tin mà yêu đương."

Diệp Nam Cầm từ nhỏ lớn lên sống trong một môi trường tốt, có đủ cả cha lẫn mẹ. Cô nhớ lại lúc mình mới tốt nghiệp đại học, công việc không thuận lợi như ý muốn, lúc đó cô cảm thấy mình gặp phải một vấn đề lớn và thậm chí còn cảm thấy không công bằng.

Sau khi nghe Trương Đông Lương trải lòng về cuộc đời, trong nháy mắt cô cảm thấy, những khó khăn mà mình gặp phải, quả thực không đáng để nhắc tới.

Diệp Nam Cầm nghĩ nghĩ, sau đó trịnh trọng nói: "Anh Đông, thật ra, tôi thấy anh là một người rất chín chắn. Hai người chỉ cần yêu nhau, có thể cùng nhau phấn đấu, người phụ nữ thích anh thật lòng, sẽ không đòi hỏi anh phải có nhà có xe."

Trương Đông Lương dường như không quá đồng tình với quan điểm này, anh dùng đũa gõ lên bát, lười nhác nói: "Cô ấy có thể không cần, nhưng tôi không thể không cho. Nếu như tôi không thể đáp ứng, thì sự khác biệt giữa tôi và những người ăn cơm mềm là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Anh Đông, anh quot;động dụcquot; à?

Diệp Nam Cầm uống một ngụm nước rồi bắt đầu ăn cháo kê, lại uống thêm một ngụm nước nữa, rút khăn giấy ra lau miệng cùng bàn tay, cười nói: "Anh Đông, tôi ăn xong rồi."

Trương Đông Lương đứng lên, nhướn mày cười nói: "Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi, tôi ra quầy tính tiền."

Diệp Nam Cầm và Trương Đông Lương sau khi ra đến bên ngoài sảnh, Trương Đông Lương chủ động đề nghị: "Nha đầu, Marvel mới ra một bộ bom tấn mới, em có muốn đi xem không, rạp chiếu phim cách đây không xa lắm."

"Không, chiều nay tôi có hẹn với bạn cùng đi tham gia một buổi triển lãm mất rồi." Diệp Nam Cầm nhột nhạt cười, trong giọng nói mang theo một tia xin lỗi.

Trương Đông Lương ồ một tiếng, trong ánh mắt lộ ra một tia oán trách: "Sao em không nói sớm, chúng ta đừng trì hoãn thêm thời gian nữa. Đi thôi, mau xuống xe, mấy giờ thì triển lãm bắt đầu? Nhà bạn em ở đâu, hay để tôi chở em tới đó rồi tôi đưa em với bạn cùng đi?"

Diệp Nam Cầm không nghĩ Trương Đông Lương lại nhiệt tình đến thế, vội vàng xua tay nói: "Không cần, anh đưa tôi về nhà là được. Triển lãm một lúc nữa mới diễn ra."

Trương Đông Lương gật đầu, mở cửa xe ra, chờ Diệp Nam Cầm lên xe mới đóng cửa lại, sau đó vòng qua đầu xe rồi ngồi vào ghế điều khiển. Trên đường đi, Trương Đông Lương kể một vài câu chuyện vui, Diệp Nam Cầm nghe xong nhin không được mà cười rất nhiều.

Tới cửa tiểu khu, Diệp Nam Cầm xuống xe, trở về nhà, trong lòng tổng kết lại một chút: Lần này gặp mặt, vô cùng vui vẻ.

Trương Đông Lương vừa mới lái xe vượt qua đầu phố thì Diệp Minh Xuyên lái xe tới. Nhìn qua cửa sổ, cậu nhận ra người ngồi trên ghế lái xe chính là Trương Đông Lương. Cậu âm thầm nhìn theo, nhớ kỹ tên nhãn hiệu xe cùng biển số.

Buổi chiều, tiệm net lại ồn ào náo nhiệt như cũ, âm thanh của các thể loại chửi bậy không dứt bên tai. Trương Đông Lương sớm đã quen với chuyện này, cùng anh em quen biết chào hỏi một câu, sau đó trở về căn phòng nhỏ của mình.

Một lát sau, máy tính trong tiệm net đồng loạt sập nguồn, đèn cũng bị tắt. Nhân viên quản lý không biết phải giải quyết sự tình này như thế nào, vội vàng chạy vào phòng anh hô: "Anh Đông, cúp điện rồi."

"Tôi biết rồi, cậu không phải gào lên như thế, để tôi xuống dưới xem sự tình như thế nào. Cậu trấn an mọi người một chút, nói điện sẽ được sửa ngay lập tức."

Trương Đông Lương từ trên tầng hai đi xuống, kiểm tra đường dây điện, phát hiện ra một dây tổng tuyến đã bị cắt đứt, không nhận được chửi thề một câu: "Con mẹ nó, thằng nào rảnh rồi dám đến cắt dây điện, cái thứ đầu óc bị chó nó ăn rồi."

Tần Phong cũng đang chơi game ở đây, nhìn thấy điện bị cúp, liền đi theo sát Trương Đông Lương, nghe thấy Trương Đông Lương chửi thề, lại nhìn qua thấy sự việc như vậy, hỏi: "Dây điện tổng bị cắt thế này, sửa như thế nào?"

"Anh đang sửa đây, có gì mà anh Đông đây không biết chứ? Cậu giúp anh mượn quản lý một cái kéo, anh đi lấy kìm cùng băng dính, đem dây điện nối lại. Không biết thằng nào chơi xấu, làm như vậy công việc của quán có thể bị đình trệ. Đừng để anh đây tốn được nó, không nó một đi không trở lại."

Rất nhanh chóng, Trương Đông Lương đem dây điện nối lại, tiếng oán giận trong quán dữ dội vang lên, ai cũng nói mất điện làm họ bị thua game. Trương Đông Lương cười cười xin lỗi: "Xin lỗi các anh em, xin lỗi nha, có một chút trục trặc nhỏ, đã được xử lý xong rồi. Hôm nay để tôi bao mọi người ăn mày, ăn xong rồi lại chơi tiếp, không có việc gì đâu."

Ở đây hầu như đều là những thanh thiếu niên, tức giận tới cũng nhanh mà đi cũng mau, lại thấy Trương Đông Lương hào sảng như vậy, mọi người cũng không nói gì thêm. Một lát sau, trong tiệm net lại vang lên những tiếng hét "mẹ kiếp", "mày gà thế", "không sợ kẻ thù mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu, mày đúng là cái hổ đen của đội."

Tần Phong đi tới, vẻ mặt vô cùng tức giận, ghé sát tai Trương Đông Lương, hạ giọng nói: "Anh Đông, anh xem, không biết thằng nhãi ranh nào dám cắt dây điện như này."

"Mẹ kiếp, mã lặc qua bích (*)." Trương Đông Lương tức muốn học máu, nhấc chân bước xuống dưới lầu. Lại thấy một vết xước dài trên chiếc Roewe của mình, vết xước nhìn thấy rất rõ, nhin không được mà mắng: "Lão tử đang cua gái, cần đến xe để dùng, nó dám vạch lên xe như vậy, đúng là chán sống mà. Tần Phong, đi, theo anh đi theo dõi."

(*) mã lặc qua bích: nó là một câu chửi thề bên Trung, dịch thô theo bên mình nghĩa là "cái l* n mẹ nó".

Trương Đông Lương nhìn camera theo dõi của một cửa hàng bán lẻ gần đấy, liền thấy thân ảnh Diệp Minh Xuyên xuất hiện, Diệp Minh Xuyên cắt dây tổng tuyến xong, thừa dịp xung quanh không có ai, cầm một cây gậy sắt thon dài, dùng sức vạch một đường dài lên thân xe ô tô, sau đó ngồi lên xe phóng đi.

Tần Phong cũng nhận ra người trong camera là ai, lòng đầy căm phẫn nói: "Này, không phải tên tiểu tử gây sự trong quán ngày hôm đó xong bị anh đánh sao? Lòng vẫn còn thù hận à, anh cho nó một cú, nó để anh ở đây chờ nó lâu như vậy. Thật mẹ nó nham hiểm, có bản lĩnh thì trực tiếp xông tới mà chiến đấu, lại dám ở sau lưng làm cái chuyện hèn hạ như vậy. Thật mẹ nó làm người khác xem thường mà."

"Tốt nhất là đừng để anh đây nhìn thấy bản mặt của nó, bằng không, nó không xong với anh đâu." Trong lòng Trương Đông Lương vô cùng căm hận, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

.....

Buổi tối, lúc Trương Đông Lương đang đọc tạp chí thanh xuân thì điện thoại vang lên một tiếng. Vừa cầm lấy điện thoại lên, trên mặt tức khắc tràn đầy sự vui vẻ, sự bức dọc trong lòng bởi vì tin nhắn gửi đến mà trở thành hư không.

"Anh Đông, bữa com hôm nay để anh trả, thật ngại quá. Cuối tuần anh có rảnh không? Tôi mời anh đi xem phim của Marvel."

Trương Đông Lương kích động đứng lên, ở giữa nhà xoay xoay vài vòng, suy đi nghĩ lại một chút, mới cầm điện thoại lên gửi một tin nhắn bằng giọng nói: "Tôi có rảnh, thật ra, tôi xem phim nào cũng được. Nếu như em thích xem phim lãng mạn, tôi sẽ đưa em đi xem, không cần nhất định phải xem phim của Marvel đâu."

"Tôi và anh giống nhau, đều thích Marvel." Giọng nói của Diệp Nam Cầm vô cùng đầm ấm, nhưng lại đem đến cho người khác cảm giác ảm áp trong lòng, như được tắm mình trong gió xuân vậy.

Trương Đông Lương khi thì ngồi xuống, khi thì đứng lên, trong lòng vô cùng hoan hỉ, vui sướng nhảy nhót. Xem ra, cô gái này đối với anh ấn tượng đầu tiên không tồi, cô ấy muốn mời anh đi xem phim, cái này có nghĩa là gì, chính là con đường Cách mạng thành công nhanh chóng!

Tiếp theo, anh phải nói cái gì, anh phải làm cái gì đây? Lần tới gặp mặt, có phải anh nên mua một cái gì đó làm quà không? Con gái thường thích cái gì nhỉ? Xong rồi rồi, chính mình hoàn toàn không có kinh nghiệm, làm sao bây giờ, làm sao mới tốt đây?

Trương Đông Lương mãi suy nghĩ, không cẩn thận, đầu gối đụng vào góc bàn, đau khổ ôm gối rủa thầm một tiếng.

Điện thoại lại vang lên, là một tin nhắn bằng văn bản: "Tại sao không nói gì?"

Trương Đông Lương nắm chặt lấy điện thoại, có chút run rẩy, tận lực đè nén âm điệu: "Vừa rồi, tôi bị đụng đầu gối vào bàn."

Diệp Nam Cầm gửi lại một tin nhắn âm thanh, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Tại sao anh lại không cẩn thận thế, có đau không, có cần phải đến bệnh viện không?"

"Không cần, không cần, không cần phải đến bệnh viện đâu. Một lát là đỡ thôi."

Trương Đông Lương gửi tin nhắn xong, sau đó, liền gửi thêm một tin nhắn âm thanh nữa: "Đúng rồi, buổi chiều em nói là đi triển lãm, triển lãm gì vậy?"

"Triển lãm Hán phục. Đúng rồi, anh cũng thích Hán phục sao, hôm nay tôi đến xem, có rất nhiều người mẫu mặc Hán phục, nhan sắc lẫn hình thức đều đẹp."

Trương Đông Lương nhìn thoáng tạp chí trên bàn, bên trong có rất nhiều trang, anh đều gấp góc lại, anh tùy tiện mở một trang ra, trên trang giấy là một mỹ nhân, siêu phẩm thoát tục, không nhiễm chút bụi trần.

Trong đầu anh nhin không được mà tưởng tượng ra cảnh Diệp Nam Cầm mặc Hán phục, ừm, hình ảnh đó thật là hoa mỹ, anh muốn, rất muốn xem.

Diệp Nam Cầm đương nhiên không biết tâm tư lúc này của Trương Đông Lương. Lại không ngờ, Trương Đông Lương cũng thích Hán phục như vậy. Thật ra không nhiều người thích Hán phục, chính cô chiều nay cũng vừa mới hỏi.

Đúng lúc cô đang suy nghĩ miên man thì Trương Đông Lương gửi đến một bức ảnh, chính là ảnh chụp anh đang mặc Hán phục.

Trên ảnh chụp, một mái tóc đen dài của người con trai rũ xuống sườn vai, không buộc lên, thập phần phiêu dạt. Một cặp mắt đào hoa, rất là mê người. Trên bàn tay tinh tế là một thanh sáo ngọc sắc sảo. Trên người mặc áo cái áo dài màu xanh lá thêu văn hoa, bối cảnh là một mảnh rừng trúc.

Diệp Nam Cầm nhìn vào bức ảnh, nội tâm nhỏ có chút rung động. Trương Đông Lương mặc Hán phục vào, trông thật giống "mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" (*), vô cùng đẹp. Thật khiến người khác cảm thấy, hiện thế an ổn, tuế nguyệt tịnh hảo (**).

(*): "mạch thượng nhân như ngọc" ý chỉ những cô gái có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, "công tử thế vô song" ý chỉ những chàng trai tuấn tú, có một không hai. Cả câu ghép lại nghĩa là "cặp đôi trai tài gái sắc".

(**): hiện thế an ổn, tuế nguyệt tịnh hảo: nghĩa là cuộc sống yên ổn, năm tháng bình yên.

Diệp Nam Cầm trong lòng thầm nghĩ, rõ ràng trông anh mặc Hán phục vào, chính là dịu dàng như ngọc mỹ thiếu niên, làm sao trong thực tại, liền, liền thành anh Đông "hút thuốc chỉ là lóa mắt, cả đời chỉ yêu một người"?

Cái loại cảm giác tốt đẹp lúc này không kéo dài một phút đồng hồ, đã bị một giọng nói mạnh mẽ cắt ngang.

"Cái này, nha đầu, tôi nói em cho cái này, không biết ngày đó Tần Phong suy nghĩ cái gì, một hai tôi đi cùng chụp ảnh Hán phục, tôi suy nghĩ, chụp một cái, chụp một cái thôi, không ngờ lại chụp đẹp thế. Em cảm thấy như thế nào, có đẹp không?"

Diệp Nam Cầm thành thật trả lời, thậm chí trong giọng nói còn có một chút ca ngợi: "Đẹp, vô cùng đẹp."

"Cái kia, tôi cảm thấy, nếu em mặc Hán phục, khẳng định cũng rất đẹp." Trương Đông Lương do dự trong chốc lát, cố nói bằng giọng lơ đãng không để ý.

"Hán phục rất dễ tìm, hôm nào rảnh, hai ta cùng đi thử Hán phục." Diệp Nam Cầm nhìn bức ảnh kia chốc lát, giọng nói lộ ra vô cùng nghiêm túc, nhưng thanh âm lại vô cùng ngọt ngào.

"Được, một lời đã định." Trương Đông Lương nói xong, trên mặt cười tươi như hoa.

Hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, sau đó nói chúc ngủ ngon với nhau.

Bây giờ là 10 giờ tối, Trương Đông Lương đem lịch sử cuộc trò chuyện xem đi xem lại, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười khanh khách. Thậm chí, còn không tự giác cắn môi, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng.

Nhân viên trong phòng cảm thấy có gì không đúng lắm, nhìn không được đẩy cửa phòng ra, nhìn mặt ông chủ vô cùng phấn khích, nhủ mảy nghi hoặc.

Cậu nhân viên cũng không bước vào, chỉ đứng ở cửa, trêu chọc nói: "Anh Đông, anh "động dục" à?"

"Cái tên này, "động dục" cái gì, không tuân thủ quy định, chạy sang phòng tôi làm gì? Chuyện này không cần cậu quản, cút cút cút."

Trương Đông Lương liếc nhìn cậu nhân viên kia một cái, có chút không kiên nhẫn, phẩy tay ra bên ngoài, ý nói cậu ra ngoài đi đừng làm phiền anh.

Tần Phong cầm một lon coca từ quầy đi ra, nhìn cậu nhân viên đi từ phòng Trương Đông Lương đi ra, thuận miệng hỏi: "Anh Đông ở trên phòng làm gì đấy?"

Cậu nhân viên bày ra một vẻ mặt vô cùng thần bí, tiến lại gần bên tai Tần Phong, nhỏ giọng nói: "Anh Đông một mình trong phòng phát dục."

"Mẹ kiếp." Tần Phong nhướn mày, vẻ mặt vô cùng hưng phấn: "Mau nói cho tôi xem, anh ấy sao tự nhiên lại phát dục?"

Cậu nhân viên hạ giọng: "Vừa rồi, tôi mơ hồ nghe thấy, anh ấy nói chuyện phiếm cùng ai đó. Sau đó, đúng lúc tôi đi vào, thì anh ý cười như điên, thấy tôi, anh ấy còn chê tôi nhiều chuyện, đuổi tôi ra ngoài."

Trông mặt Tần Phong khê động, khóe miệng nhếch lên, vỗ lên bả vai cậu nhân viên, giọng nói đầy ý trêu chọc: "Anh Đông nhà cậu là đang yêu đương, đáng thương quá, về sau, cậu bị thất sủng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Oan gia ngõ hẹp

Sáng hôm sau, Trương Đông Lương kéo Tần Phong tới cửa hàng sửa xe để xử lý vết xước dài kia.

Vốn dĩ bọn họ định tới cửa hàng mà Tần Phong quen biết, nhưng lúc đi qua ngã tư thì nhìn thấy một cửa hàng sửa xe mới khai trương.

Tần Phong nhìn anh một cái, Trương Đông Lương lười nhác nói: "Nhìn cái gì, dù sao cũng chỉ là một vết xước thôi, không cần phải tốn tiền như thế, sửa ở chỗ này cũng được."

"Ông chủ, xe bị vạch, sơn cũng bị..." Trương Đông Lương xuống xe, vừa đi vào bên trong vừa nói.

"Tới đây." Diệp Minh Xuyên vén rèm từ bên trong đi ra, nhìn thấy Trương Đông Lương, hai người cùng buông một câu "Mẹ kiếp".

Con tức giận của Trương Đông Lương trời dậy ngay lập tức, anh vén tay áo, cao giọng nói: "Thì ra tiểu tử cậu trốn ở đây. Thật mẹ nó oan gia ngõ hẹp mà, cậu nói đi, cậu bị tôi đánh một trận rồi giờ muốn bị đánh thêm trận nữa sao?"

Diệp Minh Xuyên nghĩ gì đó trong đầu, cuối cùng quyết định không chịu thừa nhận. Cậu ngẩng cao đầu, làm bộ rất có khí thế mà trả đũa: "Mẹ nó anh có bệnh à? Chuyện giữa tôi và bạn gái, anh đã xen vào việc của người khác thì không nói, còn đánh tôi một trận, cái này thì tôi nhận, anh còn muốn thể nào nữa?"

Trương Đông Lương bị chọc cười, nghiêm túc lý luận với cậu: "Người anh em, tôi làm như thế cũng có vô lý đâu. Tôi đánh cậu, cậu không phục, vậy thì cậu cùng tôi đấu lại. Cắt dây điện, dùng dây sắt vạch xe tôi, tôi thật muốn hỏi cậu một câu, cậu làm thế có xứng mặt đàn ông không? Giữa háng cậu đeo có củ cải à, không cần đến nữa phải không?"

Diệp Minh Xuyên nghe xong những lời này, sắc mặt tái mét, song vẫn nắm chặt bàn tay lại, một mực phủ nhận: "Ai vạch xe anh chứ, tôi không làm."

Trương Đông Lương ở một tiếng, thần sắc vô cùng nghiêm túc nói: "Camera an ninh đều đã quay lại được, cậu phủ nhận cũng vô ích thôi, Người anh em, tôi nói cho cậu biết, vạch xe chính là vạch xe, nếu cậu là đàn ông, cậu cần phải biết chịu trách nhiệm với hành vi của mình. Nếu cậu nhận, nói chính cậu vạch xe tôi, cậu không vừa mắt với tôi, tôi còn bội phục cậu vài phần. Đây cậu sống chết không thừa nhận, làm tôi thực sự khinh thường."

Diệp Minh Xuyên cau mày suy nghĩ, vẻ mặt không phục, nhìn thẳng vào Trương Đông Lương, mạnh mẽ nói: "Người trong giang hồ, sao có thể không mang theo dao. Được, tôi nhận, chính tôi đã cắt dây điện đấy, cũng chính tôi vạch xe của anh đấy. Coi như tôi xui xẻo nên mới đụng phải anh. Anh định giải quyết như thế nào? Tôi đồn cảnh sát sao?"

Tần Phong không thể nghe được nữa, đi tới vài bước, túm chặt cổ áo Diệp Minh Xuyên, ngữ điệu rõ ràng mang theo sự tức giận: "Đã làm sai còn không chịu xin lỗi, cậu làm ra những trò này cho ai xem. Tôi nói cho cậu biết, cúi đầu, nói lời xin lỗi, việc này xem như bỏ qua, bằng không, sau này cậu đừng mơ mà làm cái gì."

Diệp Minh Xuyên bày ra bộ dạng lộn xộn chết không sợ nước sôi, không phục mà nói: "Muốn tôi xin lỗi ư, không có cửa đấy đâu. Nếu không thì đánh một trận, không thì tôi đồn cảnh sát, các anh muốn làm gì thì làm."

"Con mẹ nó, vẫn mạnh mẽ được." Sắc mặt Tần Phong trầm xuống, cắn răng nói: "Anh Đông, anh nói đi."

Trong lúc Tần Phong lơ là, Diệp Minh Xuyên vọt tới, dấm một cú lên mặt Tần Phong, miệng chửi thề: "Con mẹ nó đừng nhiều lời nữa, cùng lắm bị các anh đánh một trận, tôi nhận, đánh xong, mặc kệ ai thua ai thắng, cứ thế đi."

Trương Đông Lương vốn dĩ không định động thủ, nhưng nhìn Diệp Minh Xuyên không thể nói đạo lý cùng, Tần Phong lại ăn đánh, rốt cuộc không áp chế được con giận, đi tới, cùng Diệp Minh Xuyên đánh nhau.

Tần Phong tìm được sơ hở, đập vào hai chân Diệp Minh Xuyên, lại chửi thêm hai câu thô tục. Trương Đông Lương chặn lại, nói: "Tần Phong, cậu đứng sang một bên đi, đây là chuyện của anh và cậu ta, cậu đừng xen vào, đừng để người khác nhìn thấy lại chê cười, nói chúng ta cậy đồng người mà khi dễ cậu ta."

Diệp Minh Xuyên tập Taekwondo, thể lực rất tốt, cùng Trương Đông Lương đánh nhau một lúc, rốt cuộc vẫn không thể phân thắng bại.

Tần Phong đứng ở một bên quan sát, rõ ràng có thể thấy Trương Đông Lương đang ở thế yếu hơn, dường như chỉ là miễn cưỡng chống đỡ. Roi vào tình thế cấp bách như này, Tần Phong không quan tâm gì nhiều, rút điện thoại ra gọi tới đồn cảnh sát.

Diệp Nam Cầm đang cẩn thận vẽ phác thảo hình dáng nhân vật, đột nhiên nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát, nghe được "hành động anh hùng" của em trai, sắc mặt vô cùng khó coi, trong lòng cũng bất ổn, lập tức mang theo một ngàn nhân dân tệ tiền phạt chạy tới đồn cảnh sát.

Diệp Nam Cầm vừa mới bước vào cửa liền gặp phải ánh mắt của Trương Đông Lương. Trương Đông Lương vốn đang trong trạng thái kích động, trong nháy mắt nhìn thấy Diệp Nam Cầm, cảm xúc nhanh chóng được áp chế.

Anh bước tới vài bước, khoe mắt mang theo sự ôn nhu, thanh âm lộ ra sự quan tâm: "Nha đầu, sao em lại tới đây? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Chị, hai người quen nhau sao?" Diệp Minh Xuyên ngược mắt nhìn hai người, khẽ nhú mày, nghi hoặc hỏi.

Trương Đông Lương cũng phản ứng lại, nội tâm đột nhiên có chút bàng hoàng, nhìn không được mà hỏi lại: "Cậu, cậu là em trai của cô ấy?"

Diệp Minh Xuyên đi đến bên cạnh Diệp Nam Cầm, ngẩng cao đầu, tay phải khoác lên vai Diệp Nam Cầm, giọng nói vô cùng kiêu ngạo: "Đây là chị gái tôi, sao nào, anh có ý kiến gì? Anh nghĩ anh là ai chứ, mới gặp mặt đã gọi chị tôi là nha đầu, anh là sắc lang à? Hai từ này có thể nói dễ dàng như vậy sao?"

Trong lòng Trương Đông Lương phảng phất cái cảm giác như có lọ gia vị bị lật ngược, vị chua cay mặn đắng đều lan tỏa khắp nơi, chỉ là không thấy có vị ngọt đâu.

Cái này cũng không thể oán trách ai được! Vừa mới tìm được một đối tượng tốt, còn chưa kịp bắt đầu, đã đánh em trai người ta, tất cả đều bị mời về đồn cảnh sát, sau này còn có thể nói chuyện được sao?

Trương Đông Lương tuy rằng có chút xấu hổ, nhưng là vẫn cười giảng hòa nói: "Thật đúng là lũ lụt tràn vào Long Vương miếu, người một nhà không nhận ra người một nhà. Em trai, anh xin lỗi, việc này, cũng thật xấu hổ. Anh với Tần Phong, cùng chị gái em đều là bạn tốt của nhau, nếu chị em tới rồi, hai ta cùng nhường một bước, việc này coi như bỏ qua, em thấy thế được không?"

"Không được." Diệp Minh Xuyên ưỡn ngực, liếc xéo anh, không có ý muốn buông tha, nói: "Đánh xong mặc kệ sao?"

"Minh Xuyên, em câm miệng lại cho chị. Anh Đông, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao anh với em trai tôi lại đánh nhau?" Diệp Nam Cầm đã tới đồn cảnh sát, nhưng vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tần Phong suy nghĩ, nếu đem ngọn nguồn sự tình giữa Trương Đông Lương và Diệp Minh Xuyên ra để nói, khó tránh khỏi những cảm xúc cá nhân. Anh ta tiến lên một bước, vội vàng mở lời: "Nam Cầm, để anh nói với em, sự tình là như thế này, em trai em, cậu ta..."

Sau khi nghe Tần Phong giải thích, Diệp Nam Cầm đã hiểu hết sự tình, cô không bênh vực em trai mình, ngược lại còn liên tục nói xin lỗi với Trương Đông Lương.

Trương Đông Lương chỉ có thể xấu hổ mà mỉm cười nói: "Không sao đâu, dù sao cậu ấy vẫn còn nhỏ, khí huyết bùng bùng, chuyện đánh nhau giữa hai người đàn ông cũng không phải chuyện gì to tát cả. Cái kia, anh cũng có phần sai, anh cũng phải đền bù cho cậu ấy, nếu không, để anh mời hai người một bữa cơm nhé."

Diệp Nam Cầm liếc nhìn Trương Đông Lương một cái, lại nhanh chóng rũ lông mi xuống, khẽ mím môi, cảm xúc ở đáy mắt phập phồng không ngừng, còn chưa cùng anh chính thức kết giao, em trai cô, lại gây ra một đồng phiền toái như vậy.

May mà anh thấu tình đạt lý, không chấp nhặt chuyện này, nhưng cô, cô không thể không biết xấu hổ được, anh đã bị em trai mình đánh rồi, lại còn muốn mời hai chị em cô ăn cơm, cái này, cái này làm sao có thể được chứ? Không biết phải nói thế nào!

Nghĩ vậy, Diệp Nam Cầm nỗ lực nở một nụ cười, khéo léo từ chối: "Không cần đâu, lát nữa tôi còn bận chút chuyện."

Cảnh sát nghe được bọn họ nói chuyện, biết bọn họ đều là bạn bè, liền đi tới khuyên giải: "Đây chỉ là hiểu lầm thôi, nếu như hai bên đều đem sự tình nói rõ ra rồi, chúng tôi cũng sẽ không phạt tiền nữa, sau này, hai người trước khi làm việc gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận, đừng đánh nhau nữa."

Diệp Minh Xuyên như nhớ tới cái gì đó, xoay đầu, tỏ vẻ láu cá mà phàn nàn: "Chị, hai người bạn của chị, đều vô cùng tàn nhẫn, một người nói nên phạt em 500 tệ, một người lại nói 500 không đủ, 1000 còn ít. May mà chị đến, nếu không em đã bị hai người này khi dễ tới chết rồi."

Diệp Nam Cầm thấy mọi việc đã chấm dứt, tâm tình cũng tốt lên nhiều, vì để giảm bớt không khí xấu hổ, cố ý trêu ghẹo nói: "Hai người các anh, ai nói muốn phạt em trai em 1000?"

Tần Phong như là sợ dính tới phiền toái, trên mặt tràn ngập khát khao sinh tồn, vội vàng xua tay nói: "Không phải anh." Đồng thời, không quên bán đồng đội, dùng ngón tay lên lút chỉ về phía Trương Đông Lương.

Diệp Minh Xuyên cũng rất công bằng, lời lẽ chính đáng, ngữ khí thập phần khoa trương, lên án nói: "Xác thật không phải anh ta, là cái tên ngốc to con bên cạnh anh ta. Chị, anh ta xuống tay vô cùng tàn nhẫn, toàn đánh mạnh lên ngực em, đến bây giờ em vẫn còn đau muốn chết."

Khỏe miệng Trương Đông Lương khẽ run rẩy, nội tâm phát ra một tiếng thờ dài, cái sự phá đám chuyên nghiệp này, nói dối không chớp mắt của cậu em vợ, đây là thể loại gì không biết? Phải làm thế nào thì cậu em vợ tương lai mới đối xử lương thiện hơn với mình một chút chứ? Tình hình bây giờ, vô cùng cấp bách.

Tần Phong nhìn Trương Đông Lương, trong ánh mắt tràn ngập sự đồng tình.

Những người khác thì phải tìm cách lấy lòng mẹ vợ, còn anh Đông thì ngược lại, mẹ vợ còn chưa thấy đâu, cũng chưa kịp làm gì đã phải tìm cách đối phó với cậu em vợ.

"Được rồi, tính tình em như vậy, cũng nên đánh một trận cho nhớ. Chị nói cho em biết, không có việc gì thì đừng tới tìm chị!" Diệp Nam Cầm rõ ràng đối với em trai mình không có chút kiên nhẫn nào, nói xong, quay lại nói lời từ biệt với Trương Đông Lương, sau đó chạy nhanh về công ty.

Chờ đến khi Diệp Nam Cầm rời đi xong, Trương Đông Lương cùng Tần Phong cũng rời khỏi đồn cảnh sát, Diệp Minh Xuyên từ phía sau đuổi theo, hét lớn: "Này, cái tên ngốc to con kia, anh không phải là đàn ông sao? Nói xong không thêm giữ lời à?"

Trương Đông Lương quay lại nhìn thoáng qua, thấy hơi khó hiểu, nghi hoặc hỏi: "Em trai, cậu nói rõ ràng xem nào, tôi không giữ lời chuyện gì? Tôi như thế nào mà không đáng mặt đàn ông?"

Trên mặt Diệp Minh Xuyên lộ ý cười xấu xa, cố ý nói: "Vừa rồi là ai nói muốn đền bù cho tôi, muốn mời tôi đi ăn cơm vậy? Thế nào, chị tôi vừa đi liền không muốn thực hiện nữa? Giữ hăng anh đó có củ cải à, không cần đến nữa phải không?"

Trương Đông Lương bắt đắc dĩ, hơi có chút thiếu tự nhiên mà nói: "Mẹ, tiểu tư cậu còn giữ thù trong lòng như vậy sao. Được thôi, tôi mời cậu, đi thôi."

Nói xong, Trương Đông Lương quàng tay lên vai Diệp Minh Xuyên, tùy tiện nói: "Không đánh không quen nhau, tôi với chị cậu là bạn bè, về sau, chúng ta chính là huynh đệ. Tôi còn chưa biết tên cậu là gì."

Diệp Minh Xuyên khoanh tay trước ngực, đắc ý cười: "Tôi, Diệp Minh Xuyên. Anh không cần nói, tôi biết, anh là Trương Đông Lương, không sai đúng không."

Trương Đông Lương ừ một tiếng, thật ra, chỉ cần là khách của tiệm net, đa số mọi người đều biết anh tên là Trương Đông Lương, tiệm net cũng tên là Đông Lương. Diệp Minh Xuyên muốn biết tên đầy đủ của anh, cũng không phải việc gì khó.

"Lúc hai chúng ta đánh nhau, cậu có mấy cái động tác, nhìn qua là biết là có tập luyện bài bản, tôi cũng có tập luyện, hai chúng ta quả thật là kỳ phùng địch thủ. Tôi không phải là đang tăng bốc cậu, tôi đánh nhau, thường là đánh nhau theo nhóm, lúc đánh một mình, rất ít khi thua, đều là bọn họ quỳ xuống gọi ba gọi mẹ với tôi."

Diệp Minh Xuyên nhướng mày, trên mặt tràn ngập sự đắc ý.

Lúc ở đồn cảnh sát, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra, Trương Đông Lương thích chị cậu. Cậu là một người đứng sai rõ ràng, sẽ không bởi vì chuyện lần trước mà đánh nhau, chỉ là cậu muốn ngăn cản Trương Đông Lương cùng với chị cậu kết giao. Hai người rất khác biệt, cậu cảm thấy, vì chuyện chung thân đại sự của chị gái, cậu cần phải đánh vào trong lòng địch mà tìm hiểu thật kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Câu chuyện cầu huyết lúc 8 giờ tối

Hàn Linh Linh và Diệp Nam Cầm cùng làm việc trong một tòa soạn. Hàn Linh Linh là chủ biên, còn Diệp Nam Cầm là họa sĩ. Ngày thường, hai người quan hệ rất tốt. Diệp Nam Cầm vừa nảy xin nghỉ ra ngoài có chút việc, vừa trở về liền ngồi vào chỗ, Hàn Linh Linh thấy thế cũng chạy nhanh tới chỗ cô.

Hàn Linh Linh nhìn mặt Diệp Nam Cầm đỏ ửng một mảng, bộ dạng như có tâm sự, nhíu mày, khó hiểu hỏi: "Không phải em nói em trai em cùng người ta đánh nhau, phải tới đồn cảnh sát sao? Thế nào, giải quyết xong rồi chứ?"

Diệp Nam Cầm thở dài, giương mắt nhìn Hàn Linh Linh, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: "Là người khác thì không tránh được việc bị phạt tiền rồi. May mà là người nhà chị, nên em tiết kiệm được một ngàn."

"Người nhà chị, là có ý gì?" Hàn Linh Linh nhất thời không phản ứng lại, buột miệng hỏi.

Trong đầu Diệp Nam Cầm cũng tự hỏi, cảm thấy chuyện này nói ra cũng không sao, dù sao Tần Phong chắc cũng sẽ nói cho Hàn Linh Linh biết. Vì thế, Diệp Nam Cầm liền đem tất cả sự tình ra kể cho cô ấy nghe.

Hàn Linh Linh cũng là người có tích cách cởi mở, nghe xong những lời này, ngược lại còn cười mà trêu chọc cô: "Đàn ông ý mà, không để ý nhiều đâu, đánh xong một trận, uống một đồng rượu vào, ngày mai vẫn là bạn tốt. Nhưng mà theo như em nói, người kia cùng em trai em đánh nhau, em đứng về phía ai?"

Diệp Nam Cầm nghe xong, cúi đầu, lông mi nhẹ nhàng chớp hạ hai cái, đôi mắt trong vắt như nước, mang vài phần phiền muộn.

Cô giả vờ bình tĩnh, bày ra bộ dạng oán trách nói: "Chị đừng nói bừa, em với anh ấy chỉ, chỉ mới ăn một bữa cơm, còn đã kết giao gì đâu!"

"Em không có ý gì với anh ta, còn cùng anh ta đi ăn làm gì? Cùng người ta nói chuyện chày cả cái Wechat, còn muốn cùng người ta đi chụp ảnh mặc Hán phục. Diệp Nam Cầm, em xem vẻ mặt em lúc này có giống một thiếu nữ đang tràn ngập trong tình yêu không, trên mặt đều viết, tôi phải gả cho anh ấy, cùng anh ấy sinh con."

Hàn Linh Linh vừa cười, vừa trêu chọc cô.

Diệp Nam Cầm càng đỏ mặt hơn, khe mí mắt, ngón tay không tự chủ mà đan vào nhau, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh Trương Đông Lương mặc Hán phục, trong lòng giống như là có một chút...nhộn nhạo.

"Chị không bận gì sao? Em còn đang phải nhanh chóng hoàn thành phác thảo đây, chị đừng ở đây mà làm ảnh hưởng tới em nữa!" Giọng nói của Diệp Nam Cầm lộ rõ sự bức dọc.

Tâm tư của Diệp Nam Cầm lúc này đương nhiên Trương Đông Lương không thể biết được. Giờ phút này, anh đang ở trong tiệm cơm, trên bàn đều là đồ ăn, cùng cậu em vợ tương lai uống rượu, còn cùng nhau hô lớn "Chỉ vì tình, chỉ vì nghĩa, chỉ vì huynh đệ mà khắc cốt ghi tâm".

Tần Phong và Trương Đông Lương, cùng Diệp Minh Xuyên cùng vài chén rượu, sau đó đều ngửa cổ uống hết sạch, Diệp Minh Xuyên thấy hai người kia cũng vô cùng cởi mở, bắt đầu xưng hô anh Đông anh Phong. Ba người này, đều là những người nói nhiều, duyên duyên một hồi, không khí cũng vui vẻ lên rất nhiều.

Trương Đông Lương nghĩ tới nghĩ lui, nếu tương lai cậu trở thành em vợ, cũng không tránh khỏi việc lo chuyện bao đồng. Anh suy nghĩ rồi nói: "Minh Xuyên, đánh cũng đánh rồi, rượu cũng uống rồi, nếu cậu đã gọi tôi một tiếng anh Đông, chúng ta chính là huynh đệ. Nếu đã là huynh đệ, tôi sẽ nói một cách nghiêm túc."

"Người đàn ông này, nếu cậu muốn tìm một người vợ ý, cậu phải biết nuông chiều cô ấy. Cậu nói cậu, vì muốn làm điều gì đó ngẫu một chút, làm chuyện đó còn không thèm mang đồ bảo hộ, xảy ra chuyện gì lại không muốn chịu trách nhiệm, cái này, chỉ là một lời khuyên nhỏ thôi, đừng nói chúng tôi, đến các cô gái cũng khinh thường cậu!"

Tay cầm chén rượu của Diệp Minh Xuyên hơi dừng lại một chút, sau đó cậu ngửa đầu, đem chén rượu uống cạn một hơi.

Trong ánh mắt cậu pha lẫn sự thất vọng cùng phẫn nộ, buông chén rượu xuống, thở dài một hơi, các cơ trên mặt khẽ run rẩy, một lúc sau như đủ dũng khí rồi mới dám mở miệng: "Cái chuyện đáng xấu hổ đó, nếu các anh không hỏi, em cũng không muốn nói. Nếu em nói ra, mới càng bị người khác nhạo báng, mọi người đều nói em vô dụng, nói em không đủ tốt, đến lấy vợ cũng không được."

Tần Phong nghe xong thấy có cái gì đó không đúng, anh ta vốn thông minh, nháy mắt liền đoán được nguyên do, liền hỏi dò: "Sao lại như vậy, người anh em, cái ngày em ở tiệm net, cô gái đó bị em đánh, là bởi vì, bởi vì cô bé đó đã ở cùng người khác? Vậy, đứa bé trong bụng..."

Mặt Diệp Minh Xuyên đỏ bừng lên, cầm lấy chén rượu, lại nện thật mạnh xuống mặt bàn. Giọng nói cũng có chút run rẩy: "Mẹ nó chứ, em đối với cô ta tốt như vậy, chuyện gì cũng nhường nhịn cô ta, còn tính đến việc cùng cô ta kết hôn. Thế mà cô ta dám phản bội em, cùng, cùng thằng khác lên giường, cho em đội nón xanh!"

Nói đến đây, Diệp Minh Xuyên dường như có chút thương tâm, buồn rầu uống rượu, tiếp tục nói: "Đến nỗi đứa bé có phải con của em hay không, em cũng không biết nữa. Kể cả nếu là của em, em cũng cảm thấy ghê tởm!"

Tần Phong nghe xong, trong lòng vô cùng căm phẫn, mở miệng chửi thề: "Thật đúng là cái loại kỹ nữ mà, tại sao lại còn có cái loại con gái như thế này chứ? Em trai, không có việc gì phải buồn, thiên nhai hà xử vô phương thảo (*), sớm muộn gì em cũng tìm được người tốt hơn thôi."

(*) thiên nhai hà xử vô phương thảo: thế gian thiếu gì người tốt đẹp.

Trương Đông Lương rót cuộc cũng hiểu sự tình, nghiêm túc nghĩ nghĩ, sắc mặt vô cùng trịnh trọng nói: "Em trai, nghe anh nói này, loại sự tình này, em, em vẫn nên là điều tra rõ ràng. Em cũng không thể tin những tin đồn vớ vẩn, oan ức cho cô gái đó."

Diệp Minh Xuyên vẫn tức giận, cố áp chế sự phẫn nộ, thấp giọng nói: "Anh em của em nói, tận mắt nhìn thấy cô ta cùng thằng khác vào khách sạn thuê phòng. Thời gian, địa điểm, em biết rõ, còn có thể là giả sao?"

Trương Đông Lương cau mày, thần sắc lộ rõ sự quan tâm: "Vậy em cùng cô gái đó, không đối chất nhau, cũng không tới khách sạn đó điều tra? Biết đâu anh em của em nhìn lầm, cô gái đó đang mang thai, trong trường hợp em hiểu lầm cô ấy, cô ấy nghĩ luẩn quẩn trong lòng, đem đứa bé ra đánh đập, lúc đấy em có hối tiếc cũng muộn rồi."

Diệp Minh Xuyên uống một ngụm rượu, giọng nói có chút khàn khàn: "Anh Đông, em biết rồi, một lúc nào đó, em sẽ đi tìm cô ta rồi nói chuyện về vấn đề này."

Cảm xúc trong đáy mắt của Trương Đông Lương có chút không rõ ràng, anh nhẩn nại khuyên nhủ: "Đừng để một lúc đó mới đi, bây giờ đi luôn đi. Em có thể chờ, nhưng đứa bé trong bụng có thể chờ không? Bây giờ gọi điện hỏi một chút, đừng để chuyện gì khó lường xảy ra."

Diệp Minh Xuyên liếc nhìn Trương Đông Lương một cái, Tần Phong thấy vậy cũng phụ họa: "Anh Đông nói không sai đâu, mau đi gọi điện đi."

Diệp Minh Xuyên nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra, gọi điện cho Thẩm Gia Kỳ, nhưng cô ấy tắt máy. Cậu lại suy nghĩ, hình như Thẩm Gia Kỳ từng dùng máy cậu gọi điện cho bạn thân, liền tìm lại số đó, bấm nút gọi.

"Tôi là Diệp Minh Xuyên, cô có biết Thẩm Gia Kỳ hiện tại đang ở đâu không? Tôi gọi điện thoại cho cô ta, nhưng cô ta không nghe máy."

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói vô cùng giận dữ: "Mẹ nó anh còn mặt mũi gọi điện cho tôi để hỏi sao, cái tên tra nam (*), anh đúng là cái đồ chân đứng hai thuyền, anh làm bụng Gia Kỳ lớn như vậy, xong liền mặc kệ, còn đánh người ta, cô ấy thế nào, còn liên quan đến anh sao? Anh đi mà ôm tiểu tam của mình, cùng ra cửa bị xe đâm chết đi."

(*) tra nam: người con trai có tính cách xấu xa, bi ối, vô liêm sỉ.

Diệp Minh Xuyên cố áp chế cơn tức giận, nhúm mày hỏi: "Cô nói rõ ràng ra xem nào, tiểu tam của ai cơ? Tôi từ trước đến nay chỉ có Gia Kỳ là bạn gái, tôi đối với người khác không có gì, cô đừng nói bừa."

"Anh em tốt của anh đều nói là không thể chịu được cái tính cách xấu xa của anh nữa, nên đã đem tất cả sự thật ra nói với chúng tôi rồi. Anh gạt Gia Kỳ, cùng con đàn bà khác thuê phòng, mà Gia Kỳ cũng thật ngốc, còn nghĩ, có con rồi, có lẽ anh sẽ hồi tâm chuyển ý."

"Nào ngờ, anh không những không muốn chịu trách nhiệm, còn động thủ đánh người. Gia Kỳ bị tổn thương, tôi phải khuyên cô ấy một hồi, rốt cuộc cô ấy cũng thông suốt. Hiện tại, người nhà cô ấy đã đưa cô ấy tới bệnh viện để phá thai rồi."

Diệp Minh Xuyên nghe những lời này xong, như bị ngũ lôi oanh đỉnh (*), không kịp nghĩ ngợi gì, bắt lấy cánh tay Trương Đông Lương, vội vàng nói: "Anh Đông, mau, mau đưa em tới bệnh viện, cô ấy muốn phá thai."

(*) ngũ lôi oanh đỉnh: năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu sự đả kích vô cùng lớn.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội, xe để trước cửa thôi." Trương Đông Lương vội vàng đứng lên, thuận tay cầm luôn áo khoác đang vắt ở trên ghế lên.

Tần Phong nhận thấy tình huống vô cùng khẩn cấp, nhanh chóng nói: "Hai người đi lấy xe đi, tôi đi tính tiền."

Trương Đông Lương khởi động xe, Tần Phong cũng chạy tới, mở cửa sau mà nhảy lên xe.

Nhanh như chớp đã tới cửa bệnh viện, Diệp Minh Xuyên hỏi y tá phòng phá thai, rồi chạy vội tới đó.

"Số 35, Thẩm Gia Kỳ." Hộ sĩ vừa dứt lời, Diệp Minh Xuyên ở cầu thang rẽ vào hàng lạnh, chạy nhanh tới trước mặt Thẩm Gia Kỳ, thở hồng hộc mà nói:

"Đừng, đừng phá thai, anh có chuyện muốn nói."

Trên hành lang, ánh đèn sáng trắng, có chút chói mắt. Những người ngồi chờ ở bên ngoài, mặt ai cũng tràn đầy sự ảm tử.

Trong mắt Thẩm Gia Kỳ hàm chứa cảm xúc vô cùng phức tạp, liếc mắt nhìn Diệp Minh Xuyên một cái, xoay đầu đi, lạnh lùng nói: "Anh tới đây làm gì, sợ tôi không phá thai, nên mới tới đây để nhìn sao? Yên tâm, tôi sẽ làm theo ý anh, bởi vì anh không xứng đáng làm ba của đứa bé."

Người châm ngòi ly gián, chia rẽ hai người, cũng chính là người mà Diệp Minh Xuyên coi là anh em tốt, Hàn Văn Hạo đang đứng ở bên cạnh, lúc này, sắc mặt anh ta cũng không tốt gì, giả vờ trấn định hỏi: "Xuyên Nhi, cậu tới đây làm gì?"

"Mẹ nó chứ, tao coi mày là anh em tốt, mày tính kế hãm hại tao, phải không?" Trong mắt Diệp Minh Xuyên tràn đầy lửa giận, giờ tay lên, hung hăng đánh vào mặt Hàn Văn Hạo.

"Mày đều đã biết rồi?" Hàn Văn Hạo sau khi bị đánh, xoa xoa vết máu nơi khóe miệng, nhìn thẳng vào Diệp Minh Xuyên, giọng nói lộ ra mùi phẫn hận: "Đúng, là tao tính kế đấy, mày có biết, tao nhìn mày và Gia Kỳ ở bên nhau, tao đau khổ thế nào không?"

"Mày là cái thá gì chứ, mày dựa vào cái gì mà có thể cùng Gia Kỳ ở bên nhau. Chỉ có tao mới xứng đáng với Gia Kỳ thôi. Là mày cướp Gia Kỳ từ tay tao, tao muốn trả thù mày, tao muốn cướp Gia Kỳ về, tao muốn cô ấy phá sạch đứa con của mày đi."

Diệp Minh Xuyên khó tin nhìn Hàn Văn Hạo, cậu không thể nghĩ tới, người thoát nhìn không có tâm cơ như Hàn Văn Hạo, lại có thể làm những chuyện như thế này! Uống công cậu vẫn luôn cho rằng mối quan hệ giữa hai người vô cùng tốt, có thể so sánh với các hảo hán Lương Sơn, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

Trăm lần cũng không thể nghĩ tới, người anh em tốt nhất của cậu, thế nhưng lại trăm phương nghìn kế, không từ thủ đoạn cướp bạn gái của chính cậu!

Một hồi não loạn, những người ở đây đều hiểu rõ ngọn nguồn sự tình. Nếu đây là một bộ phim được chiếu vào lúc 8 giờ tối, thì có lẽ nội dung chính là hai người anh em vì một cô gái, trở mặt thành thù, quả là một câu chuyện cầu huyết.

Mà trên thực tế, Hàn Văn Hạo cũng vô cùng oán hận Diệp Minh Xuyên, vừa dứt lời, anh ta rút trong túi ra một con dao nhỏ mang theo để phòng thân, hướng tới bụng Diệp Minh Xuyên, hung hăng đâm tới.

Trương Đông Lương đứng ở phía sau Diệp Minh Xuyên, anh tay mất mau lẹ, một phen đẩy Diệp Minh Xuyên ra, chính mình không kịp tránh né, con dao nhỏ vì thế mà đâm thật sâu vào cánh tay Trương Đông Lương, trên chiếc áo sơ mi trắng, một mảnh máu đỏ bắt đầu tràn lan.

"Mẹ kiếp, cậu đúng là mẹ nó có bệnh mà!" Trương Đông Lương chịu đựng cơn đau, hung hăng đạp một cái vào chân Hàn Văn Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trai thẳng làm sao biết được vấn đề này

Máy chẩn thay, bảo vệ của bệnh viện kịp thời chạy tới khống chế được Hàn Văn Hạo. Cũng thực may, cảnh sát cũng tới đây, dò hỏi đại khái sự việc một chút, sau đó đem Hàn Văn Hạo đi.

"Anh Đông, em rất xin lỗi anh." Diệp Minh Xuyên áy náy nói. Vành mắt cậu cũng bắt đầu phồng hờn.

Trương Đông Lương đã được đưa tới khoa cấp cứu, bác sĩ cũng đã băng bó vết thương lại cho anh.

Tuy rằng cánh tay rất đau, nhưng thần sắc anh vẫn như cũ, nói: "Không sao đâu, cậu không thấy trong Tam Quốc, Quan Vũ cạo xương trị độc mà vẫn ngồi ăn thịt nướng uống rượu sao. Cái này chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không đáng quan ngại, bây giờ băng vết thương lại, hai ngày sau sẽ ổn thôi."

Tần Phong vì muốn làm dịu bầu không khí, cố ý trêu chọc nói: "Anh Đông, dù sao anh cũng vì nghĩa mới bị thương, hẳn là bọn em nên làm một cái gì đó để tôn vinh anh nhé! Hai ngày tới phải ăn uống đầy đủ, rồi uống thuốc nữa, đừng để bị cảm lạnh. Nếu mà phải cắt cụt tay đi, đến lúc đó, em sẽ mua cho anh một con chim điều." "

Trương Đông Lương bởi vì không nghe rõ, nhíu mày hỏi: "Mua con chồn làm gì, để khoe mẽ à? Hay chỉ giả vờ thôi?"

"Anh thành Dương Quá rồi, có lẽ em phải mua cho anh một con chim điều lớn ở bên cạnh anh." Tần Phong nhướn mày, cười xấu xa.

Trương Đông Lương biết Tần Phong vẫn luôn cà chớn như vậy, lười so đo cùng với anh ta, liếc xéo anh ta một cái, lại quay đầu nhìn Diệp Minh Xuyên nói: "Còn đứng đây làm gì, anh đã băng bó lại rồi, không có làm sao đâu. Nhanh lên, đi tìm bạn gái đi, đồ dành, chiều chuộng cô ấy vào, chuyện này còn phải để anh dạy sao?"

Diệp Minh Xuyên vâng một tiếng, sau đó đi ra ngoài tìm Thảm Gia Kỳ. Nhưng Thảm Gia Kỳ không dễ dàng chịu tha thứ cho cậu, Diệp Minh Xuyên rất chán chường (*) một lúc, tìm mọi cách xum xoe, chỉ thiếu mỗi tìm lấy một cái đệm mà ngoan ngoãn quỳ lạy.

(*) chán chường: ngôn ngữ mạng của Trung Quốc. Ý nói hành động nịnh bợ, nịnh hót.

Rốt cuộc cậu cũng hiểu thấu câu, ngược thế nhất thời sáng, truy thế hòa tắng tràng!

Lúc Diệp Nam Cầm biết chuyện, tìm cô đập liên hồi, sự nôn nóng cùng lo lắng đều không thể che giấu nổi. Cô hỏi rõ sự tình một hồi, lại không nhận được mà chỉ trích em trai mấy câu, sau đó lấy túi vội vàng chạy tới bệnh viện.

Lúc cô đến nơi, Trương Đông Lương đã băng bó xong, đang hướng về phía cửa bệnh viện thì hai người gặp nhau.

Trong nháy mắt Trương Đông Lương nhìn thấy Diệp Nam Cầm, hai mắt liền sáng lên, dường như đã quên đi cánh tay đau đớn của mình, khoe miệng tràn ngập ý cười, đuôi mắt lộ ra sự vui sướng, nói: "Nha đầu, sao em lại tới đây?"

Lời vừa dứt miệng, Trương Đông Lương cảm thấy chính mình thật ngốc nghếch, em trai xảy ra chuyện lớn như vậy, người chị gái như cô đương nhiên là phải chạy tới ngay.

"Có tôi ở đây rồi, bảo đảm em trai em không bị thương đâu. Cậu ấy hiện tại vẫn ổn, đang chăm sóc bạn gái, em cứ yên tâm đi."

Nhìn bộ dạng tỏ ra không có chuyện gì của Trương Đông Lương, trên mặt còn treo nụ cười. Trong lòng Diệp Nam Cầm lúc này có chút hụt hẫng, cô cũng không biết giải thích cái cảm xúc trong lòng mình lúc này như thế nào, chỉ là cảm thấy, vô cùng đau lòng.

Diệp Nam Cầm chớp hạ mi mắt, đôi mắt đen nhánh không thể che giấu được sự bức tức.

Chiếc băng gạc trắng trên tay anh, phối hợp cùng với nụ cười tươi đẹp như ánh mặt trời của Trương Đông Lương làm cô cảm thấy, nội tâm có chút bất an.

"Rất xin lỗi, lại gây thêm phiền toái cho anh rồi, tiền thuốc men bao nhiêu, tôi sẽ trả cho anh." Mối mong của Diệp Nam Cầm hé mở, thần sắc có chút động.

Trương Đông Lương dùng tay kia chỉ lên cánh tay còn lại một lượt, chẳng hề để ý mà nói: "Nha đầu, toàn nói cái gì đâu, mối quan hệ của hai chúng ta thế nào, còn có thể lấy tiền của em sao?"

Mối quan hệ của hai chúng ta? Diệp Nam Cầm nắm bắt được mấu chốt trong lời nói của Trương Đông Lương, nội tâm có chút dao động. Trương Đông Lương đem mối quan hệ của bọn họ tưởng tượng thành cái gì vậy?

"Nếu không phải vì em trai tôi, anh cũng không bị thương. Tôi, tôi thật sự cảm thấy tiếc, tôi mời anh đi ăn cơm nhé."

Trương Đông Lương nhìn gương mặt Diệp Nam Cầm bắt đầu phỉm hồng, chân tay có chút luống cuống, giọng nói cũng nhỏ dần đi. Trong lòng anh cảm thấy, người trước mắt thật giống một tiểu bạch thỏ đáng yêu lại ngoan ngoãn, làm người ta không nhận được mà muốn ôm vào lòng, liều mạng chịu đau, đều ngại không đủ.

"Được thôi, tôi cũng không khách khí nữa, vừa đúng lúc cũng đang đói bụng, chúng ta đi ăn thôi." Trương Đông Lương nói chuyện trước sau đều vô cùng hào sảng.

Diệp Nam Cầm nhìn Tần Phong đi bên cạnh, khó tránh khỏi mà không mời, nói: "Anh Phong, anh cũng đi cùng đi."

Tần Phong vô cùng hiểu chuyện, anh ta đương nhiên không muốn làm bóng đèn rồi, vội vàng xua tay nói: "Hai người đi đi, anh còn có việc bận, đi trước nhé."

Tần Phong nói xong, nhấc chân rào bước đi, đi được vài bước, quay đầu lại nhìn thấy Diệp Nam Cầm đang quay lưng về phía anh, liền hướng về phía Trương Đông Lương làm mặt quỷ, trên mặt còn mang theo một nụ cười xấu xa, sau đó nghiêng tay, làm thành một hình trái tim.

Trương Đông Lương khẽ mỉm cười, Diệp Nam Cầm nghi hoặc hỏi: "Sao vậy, anh cười cái gì thế?"

"Không có gì, không có gì, chúng ta đi ăn thôi." Trương Đông Lương rất tự nhiên cầm lấy tay Diệp Nam Cầm dắt đi: "Đi chỗ nào ăn?"

Diệp Nam Cầm cảm thấy trái tim mình giống như là một con nai đang chạy loạn, thỉnh thoảng nhảy lên không ngừng. Lòng bàn tay bắt đầu đỏ mọng. Cô muốn rút tay lại, lại cảm thấy nếu làm như vậy, có vẻ chính mình ra vẻ quá mức, đành phải để Trương Đông Lương tùy ý nắm tay, đi theo anh ra ngoài.

Trên thực tế, Trương Đông Lương thoát nhìn tùy tiện, nhưng nội tâm anh đã không thể ngừng kích động, anh nắm chặt lấy tay Diệp Nam Cầm, nhưng không dám dùng sức, cũng không dám buông tay, sợ chẳng mấy khi có cơ hội dễ dàng như này, bị chính mình sợ hãi một chút, liền mất đi.

Hai người cứ như vậy mà mặt ngoài không hề gọn sóng, nội tâm lại gió nổi mưa phùn ra khỏi bệnh viện. Trương Đông Lương chọn một quán ăn gần đó, cầm hai bình nước khoáng, chọn thêm hai suất cơm vô cùng đơn giản... cơm đĩa tổ tam tiên.

Diệp Nam Cầm cảm thấy, nếu là mời anh ăn cơm, chọn món này, thật sự quá mức keo kiệt, nhận không được mà hỏi: "Cái kia, anh ăn đủ không? Hay là

chúng ta chọn chỗ khác?"

Đối với Trương Đông Lương đương nhiên là không đủ anh, nhưng anh cũng có cách suy nghĩ của riêng mình. Đã để cho phụ nữ trả tiền cơm mình ăn, chính mình sao có thể chọn những thứ đắt đỏ chứ! Giống như chính mình ý vào một lần bị thương mà bắt người ta phải mời cơm mình vậy. Vẫn cứ là nên chọn những món ăn đơn giản, nói chuyện với nhau, như vậy là đủ rồi.

Trên mặt Trương Đông Lương tràn ngập ý cười, ánh mắt vô cùng trong trẻo: "Đủ ăn, trước khi tới bệnh viện, tôi đã cùng với em trai em ăn một bữa tiệc lớn rồi, em trai em không tệ, khá tốt."

Diệp Nam Cầm cùng Trương Đông Lương nói chuyện về chuyện tình cảm của em trai, Trương Đông Lương vì Thẩm Gia Kỳ mà bênh vực kẻ yếu, hung hăng phê bình Minh Xuyên không phân biệt trắng đen gì đã đánh con gái nhà người ta, hai người nói chuyện vô cùng vui vẻ, còn làm Diệp Nam Cầm muốn mừng cho em trai mình một trận.

Diệp Nam Cầm nghe xong, ngược lại có chút vui vẻ. Trong câu nói của anh có thể nhận thấy được Trương Đông Lương rất tôn trọng phái nữ, làm cô cảm thấy, người này đôi lúc có giả vờ tỏ vẻ hấp dẫn, nhưng lại là người hào sảng, coi trọng phái nữ, là một người đàn ông xứng đáng để kết giao!

Ăn xong, Diệp Nam Cầm đi tính tiền. Trương Đông Lương kiên trì muốn lái xe đưa cô về nhà, cô bắt đắc dĩ đành phải ngồi trên xe anh.

Tần Phong thấy Trương Đông Lương trở về, bất chấp tiếp tục chơi nốt trò chơi, rồi chạy vọt vào phòng của Trương Đông Lương, giữ một bên cửa, nhìn anh chăm chăm mà đánh giá, về mặt hưng phấn hỏi: "Anh Đông, sao rồi, có thể được hay không, tiến triển như thế nào rồi?"

Trương Đông Lương ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, ánh mắt không hề gọn sóng, vô cùng bình tĩnh nói: "Nắm tay, ăn cơm, con đường theo đuổi còn dài, phải trải qua 81 khó khăn nữa."

"Dắt tay á, ồ, tiến triển thần tốc nha!" Tần Phong nhại theo Trương Đông Lương, tiếp tục trêu chọc nói: "Tay đã dắt rồi, hiện tại không phải là 81 khó khăn, không chừng, rất nhanh chỉ còn có 69 khó khăn thôi."

Trương Đông Lương nháy mắt đã hiểu ý tứ những lời nói này, trừng mắt với anh ta một cái, không kiên nhẫn nói: "Bạn có thể nói những lời đúng đắn hơn không hả, Tần Phong, anh phát hiện ra, cậu càng ngày càng cả chớn rồi đấy, cút xuống đi, anh nằm một lát, mặc kệ cậu."

Tần Phong a một tiếng, cũng không vô nghĩa, xoay người ra khỏi cửa. Trương Đông Lương đột nhiên nghĩ gì đó, hét lớn: "Quay lại, Tần Phong, cậu quay lại đây cho anh."

Tần Phong một lần nữa bước vào, dựa ở cửa, nhướn mày, hai tay khoanh lại trước ngực, một bộ dạng thờ ơ, không vui nói: "Không phải bảo em cút xuống sao? Còn gọi quay lại làm gì? Xem anh phát xuân à?"

"Cái đầu nhà cậu ý, cậu phát xuân thì có. Anh có chuyện muốn hỏi cậu, cậu nói xem, con gái đều thích những cái gì?" Thân sắc Trương Đông Lương vô cùng trịnh trọng, dường như là anh rất nghiêm túc hỏi về vấn đề này.

Tần Phong tròn tròn mắt, đuôi lông mày lần khوة mắt đều hiện ra sự mưu mô: "Rất đơn giản, son môi hoặc là đồ trang điểm. Tuy nhiên, cũng cần phải đặc biệt chú ý phuong diện này. Ví dụ như, son lì dạng thỏi nhỏ màu cam nhạt, màu đỏ rượu, màu cam hồng đào, màu hồng san hô, màu tím, có rất nhiều màu. Cô ấy thích màu nào, anh biết không?"

Trương Đông Lương nhủu mày, biểu tình có chút rối rắm "Anh nào biết, nếu cậu không nói anh cũng không nhận ra! Không cần hỏi, mua đồ trang điểm tránh đi cho bớt rắc rối. Anh cậu là trai thẳng, cũng không có một chút đơn giản, có thể liếc mắt qua mà biết được sao?"

"Trai thẳng thì liên quan cái nời gì tới vấn đề này, em cũng là trai thẳng, làm sao em biết được?" Tần Phong nhướn mày, trên mặt mang theo sự đắc ý, khoe khoang nói: "Về sau anh sẽ trở thành một người đàn ông có vợ, những kỹ năng này đều phải nhanh chóng luyện đi, hiểu không?"

Trương Đông Lương hiện tại rất muốn mắng chửi người, nhưng nghĩ đến chính mình đang hỏi anh ta, chỉ có thể khiêm tốn thỉnh giáo: "Lần đầu tiên tặng quà cho người yêu cậu, cậu cũng tặng son môi sao?"

Tần Phong ra vẻ thâm trầm lắc đầu, vươn tay ra, hươ hươ trước mặt Trương Đông Lương, lời ít mà ý nhiều nói: "Cái này?"

Trương Đông Lương thật sự không nghĩ ra đây là cái gì, tức giận nói: "Đây là cái gì, cậu chặt tay ra đưa cho người yêu cậu à? Cái tay bây giờ là giả sao? Có thể nói chuyện từ tế một chút được không, tôi xem không hiểu."

"Chuông gió." Trong ánh mắt Tần Phong viết ra năm chữ, gõ không thể phá hủy!

Trương Đông Lương lúc này mới hiểu ra vấn đề, Tần Phong cùng Hàn Linh Linh, hai người ghép lại chính là "Chuông gió CP"!

Tần Phong tặng chuông gió, vô cùng lãng mạn, lại rất có ý nghĩa. Còn chính mình, dựa theo cách ghép CP, anh cùng với Diệp Nam Cầm có nghĩa là gì? Trương Diệp CP? Đông Nam CP? Lương Cầm CP?

Đồng nghĩa một chút, Đông Nam CP? Đông Cầm CP?

Chẳng lẽ, anh đưa cho Diệp Nam Cầm một cái lá cây? Hoặc là mùa đông, tay trái cầm bí đỏ, tay phải cầm rau cần, thâm tình chân thành mà nói, bí đỏ cùng rau cần, đại diện cho tình cảm anh dành cho em, em cầm đi nấu cháo bí đỏ, xào rau cần đi?

Trương Đông Lương nghĩ tới đây, nhìn không được mà cười lớn tiếng, cái này, cái loại tò tình này, thật sự quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức một người đàn ông bình thường như anh cũng không dám thực hiện.

Ánh mắt Trương Đông Lương dừng trên chồng tạp chí thanh xuân, trong đầu rất cuộc cũng có ý tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đứng vào thời khắc quan trọng nhất thì dây xích rơi

"Chị, chị đang nấu gì vậy, mùi thơm thế." Diệp Minh Xuyên đang ở cửa thay dép trong nhà thì ngửi được mùi hương thơm nồng, vui vẻ hỏi: "Là gà ác tiềm nhân sâm tào đồ sao, chị làm cho em à?"

Diệp Nam Cầm liếc nhìn Diệp Minh Xuyên một cái, khinh bỉ nói: "Làm cho em á? Mơ đi, em có bị thương ở cánh tay đâu, uống canh gà làm gì? Chị còn chưa tính sổ với em đâu đó."

Diệp Minh Xuyên ồ lên một tiếng, làm bộ em hiểu rồi, thò đầu qua nói: "Em biết rồi, chị làm cho cái tên ngốc to con kia sao?"

"Người ta tốt xấu gì cũng là ân nhân của em, em còn xưng hô như vậy sao?" Diệp Nam Cầm tức giận nói, ngữ khí cũng mang theo sự oán trách.

Diệp Minh Xuyên cười khề hai tiếng, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, ngữ khí lộ rõ sự bất mãn: "Anh Đông, chị làm cho anh Đông uống, được chưa. Còn chưa lấy chồng mà khuỷu tay đã hướng ra bên ngoài rồi, em mới là em trai chị, đồ ăn ngon không cho em ăn, lại mang cho người ngoài ăn, hừ!"

Diệp Nam Cầm bị cậu trêu chọc, mặt đỏ bừng lên, cố ý nói tránh sang chuyện khác: "Chuyện của em với Gia Kỳ như thế nào rồi? Con bé mang thai rồi, em cũng nên nắm lấy thời cơ, lo liệu mà kết hôn với con bé nhanh đi."

"Chị, có phải là em không nghĩ tới chuyện kết hôn đâu, là cô ấy không muốn kết hôn với em, em biết làm sao? Cô ấy bây giờ cũng không chịu tha thứ cho em, nói em không tin tưởng cô ấy. Hiện tại, cô ấy nói một em không dám nói hai, cô ấy nói hướng đông em tuyệt nhiên cũng không dám nói hướng tây, em chỉ thiếu nước ba quỳ chín lạy cô ấy thôi. Đầu đầu muốn chết, hay là, chị giúp em khuyên nhủ cô ấy đi?"

Diệp Minh Xuyên tỏ vẻ vô cùng đau khổ, sắc mặt có chút tiêu tụy, tràn ngập những nỗi lo âu, quả nhiên không tốt chút nào.

Diệp Nam Cầm thở dài, cô ở cái phương diện tình cảm nam nữ này cũng không có quá nhiều kinh nghiệm, chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, nói: "Được rồi, chị sẽ giúp em, em cũng đi ăn gì đi. Mấy ngày tới chăm sóc Gia Kỳ cho tốt, giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà, em làm cho thật chín chu vào. Từ trước đến giờ đều là chị giúp em, bây giờ em đã có người yêu rồi, sau này con bé lấy em thì em chính là điểm tựa của con bé, phải biết đối xử với người ta tốt vào."

Gà ác tiềm nhân sâm tào đồ được đun thêm một lúc nữa, Diệp Nam Cầm nếm thử, cảm thấy nó đã chín, liền cầm muỗng múc ra, cho vào bình giữ nhiệt rồi đậy kín lại.

Làm xong hết mọi chuyện, cô dọn dẹp lại một chút, nhìn Diệp Minh Xuyên, do dự một chút, cuối cùng vẫn là quyết định chính mình sẽ đem tới cho Trương Đông Lương, có vẻ như thể càng có thành ý hơn.

Một cô gái xinh đẹp tới đưa canh gà hầm, trong quán lập tức sôi nổi hẳn lên, có người dùng tay chỉ vào phòng bên trong, rồi hưng phấn hét lên: "Anh Đông, có người tìm anh."

Trương Đông Lương tưởng là người bạn nào, vẫn nằm ở trên giường, hướng về phía ngoài cửa nói: "Ai thế, người anh em ở ngoài cửa, tôi ở trong này."

Diệp Nam Cầm đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Trương Đông Lương đang nằm dựa vào đầu giường, một chân gác lên chân còn lại, quần dài bó sát đôi chân thon dài, có thể nhìn thấy đường quần rõ ràng nhô lên.

Có lẽ là trong phòng vô cùng ấm áp, Trương Đông Lương chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, để lộ ra những đường gân cùng cơ bắp cường tráng. Trên tay anh đang cầm điện thoại, một bên tai đeo tai nghe, bên còn lại thì buông xuống trước ngực, hình như đang chuyên chú xem phim.

Trương Đông Lương ngược mắt lên, nhìn thấy Diệp Nam Cầm đang đứng ở trước cửa. Vẻ mặt anh trong nháy mắt hiện ra sự hoảng loạn, vội vàng đứng dậy, tai nghe vì cử động mạnh mà tuột ra, phát ra những tiếng rên ư ư a.

Diệp Nam Cầm nghe được âm thanh như vậy cảm thấy vô cùng xấu hổ, mặt mày nhanh chóng đỏ lên. Trương Đông Lương cũng cảm thấy xấu hổ, luống cuống tay chân tắt điện thoại đi, sau đó nhanh chóng đứng lên, khoác áo vào.

"Em, sao em lại tới đây?" Trương Đông Lương cố gắng trở về bộ dạng như mọi ngày, giống như những chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra. Tiếng rên rỉ gì đó, cái gì đó nhô lên, không tồn tại!

Diệp Nam Cầm cũng nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Cánh tay anh không phải bị thương sao? Tôi có hầm chút canh gà, mang tới cho anh bồi bổ."

Trương Đông Lương cảm thấy trong lòng mình dường như có một con thỏ, mà con thỏ đó không ngừng chạy qua chạy lại, từng chút từng chút một, chạm vào nơi sâu thẳm nhất trong tim anh.

Tay chân anh có chút luống cuống, nhìn trái nhìn phải, lại giơ tay lên đẩy cái chăn vào sâu bên trong, phúi phúi mép giường, rồi giơ tay ra ý mời cô ngồi xuống: "Em ngồi tạm ở đây trước đã, tôi đi lấy đồ uống cho em."

Trương Đông Lương nhanh chóng đi ra khỏi đến, ra khỏi cửa, mới thở phào nhẹ nhõm, tâm tình xấu hổ rồi cuộc cũng giảm bớt rất nhiều.

Diệp Nam Cầm nghĩ, người đàn ông như Trương Đông Lương, tính cách cứng rắn như vậy, trong tiệm net hẳn không có chén đĩa. Cho nên lúc tối, cô đã cố ý mang theo một bộ chén đĩa từ nhà đi.

Thực tế, cô đoán không sai, trong cái phòng nhỏ này của Trương Đông Lương xác thật rất đơn giản, chỉ có một cái giường nhỏ để nghỉ ngơi. Nếu nhân viên trong quán có việc, Trương Đông Lương sẽ ở chỗ này trông coi một đêm, còn nếu không có việc gì quan trọng, tới nửa đêm anh sẽ trở về nhà ngủ.

Diệp Nam Cầm lấy chén đĩa ra, múc cho Trương Đông Lương một chén canh gà. Cô nhìn thấy trên bàn có một chồng tạp chí liền tiện tay cầm một quyển lên lật ra xem. Có một tờ được gấp mép lại, cô ngừng lại ở trang giấy đó, trên mặt hiện ra một sự kinh ngạc cùng vui sướng, ánh mắt cũng trở nên sáng trong hơn.

Cô lại cầm một quyển tạp chí khác lên xem, chỉ mở những trang được gấp mép lại, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên, trong lòng tựa như tràn ngập mật ngọt.

Không xong rồi, là cảm giác động tâm!

Trương Đông Lương cầm một chai sữa chua uống đi vào trong phòng, nhìn thấy bát canh gà ở trên bàn, khẽ nhướn mày, hai mắt sáng lên: "Nha đầu, em đã múc ra rồi sao! Hương thơm bay ra tận bên ngoài, xem ra hôm nay tôi có thể được ăn một bữa ngon miệng rồi."

Diệp Nam Cầm cười nhìn anh, cố ý hỏi: "Không nghĩ anh cũng thích xem mấy tạp chí thanh xuân đó."

Trương Đông Lương kéo ghế ra, ngồi ở trước bàn, dùng muỗng uống một ngụm canh, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc cùng vui sướng, lập tức khen ngợi: "Thật tươi, rất vừa miệng, nha đầu, đầu bếp nhà hàng cũng không thể nấu ngon bằng em đâu!"

"Biểu tình của anh có thể bớt khoa trương lại được không?" Diệp Nam Cầm cười, tiếp tục hỏi: "Tạp chí của anh, những trang được gấp mép đều là những bức họa được vẽ bằng tay, có ý nghĩa đặc biệt nào không?"

Tay Trương Đông Lương hơi dừng lại, do dự một chút, sau đó thẳng thắn mà thành khẩn nói: "Tôi sẽ nói, nhưng em đừng tức giận nhé."

"Đây là tạp chí của anh, vì sao tôi phải tức giận chứ? Anh mau nói đi!" Tuy trong lòng Diệp Nam Cầm vô cùng mong chờ, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh.

"Tôi, tôi thích người vẽ những bức tranh này, em xem những cái được gấp mép đều là cùng một người vẽ, họa sĩ kia tên là Cầm Hạ." Trương Đông Lương cẩn thận quan sát biểu cảm của Diệp Nam Cầm, lại vội vàng bổ sung: "Tôi chỉ đơn thuần thích thôi, tôi không quen biết người đó, cũng không biết người đó là nam hay nữ nữa. Giống như, giống như những người con gái khác thích đọc tiểu thuyết, cái thích của tôi cũng giống thế."

Diệp Nam Cầm tròn tròn mắt, khóe miệng nhàn nhạt mỉm cười, cố ý hỏi: "Nếu có một ngày, anh được gặp người họa sĩ kia, anh thấy thế nào?"

Trương Đông Lương nghiêm túc suy nghĩ, rồi thẳng thắn nói: "Cái đó, tôi nghĩ, khả năng sẽ muốn người đó vẽ cho mình một bức."

Diệp Nam Cầm khẽ cười, tiếp tục dò hỏi tới cùng: "Thế nếu như, người họa sĩ kia là một cô gái vô cùng xinh đẹp, anh không muốn cùng người đó phát triển một chút sao?"

Trương Đông Lương mỉm cười, trên mặt còn mang theo sự ngượng ngùng, giọng nói cũng nhỏ dần đi: "Cái này, để tôi nói nhé, nha đầu em nếu thích ăn bắp, còn muốn biết nó mọc lên như thế nào à? Không thể nào! Với lại, tôi, trong lòng tôi cũng đã có người thầm thương rồi."

Trong gian phòng nhỏ đẹp, ánh đèn tỏa xuống cũng là tông màu ấm, cánh cửa khép hờ, Trương Đông Lương vừa nói những lời này ra, kết hợp với gương mặt đỏ ửng ngượng ngùng của anh, làm cho không khí giữa hai người, có thêm một vài hơi thở ái muội.

Diệp Nam Cầm cảm thấy tim mình càng ngày càng đập nhanh hơn, cô vô thức nhắc nhở chính mình, tự nhiên lại hỏi những điều không đâu như vậy, nếu không, mọi chuyện đã không xấu hổ như vậy. Rồi cuộc, chính mình còn...còn chưa suy nghĩ về nó!

Trương Đông Lương quay sang nhìn Diệp Nam Cầm, phát hiện ra trên mặt cô cũng bắt đầu ửng đỏ, buông cái muỗng trên tay xuống, chà xát hai tay vào nhau, chờ đến khi có đủ dũng khí, ho nhẹ một tiếng, giọng nói xưa nay chưa từng dịu dàng như vậy: "Nha đầu, anh, anh thi..."

Diệp Nam Cầm đón nhận ánh mắt anh, trong lòng thỉnh thoảng thấy tiếng, trời ạ, một cô gái còn độc thân từ lúc còn nằm trên bụng mẹ đến bây giờ như cô cuối cùng cũng nhận được lời tỏ tình lần đầu tiên sao?

Nội tâm cô gãy giữa, một giọng nói mềm mại vang lên bên tai cô, không, không cần phải nghe, sẽ rất xấu hổ. Lại một giọng nói khác vô cùng kiều ngạo vang lên bên tai còn lại, mau, nhanh lên, nhanh tỏ tình đi, tôi chờ không kịp rồi, tôi muốn nghe đối phương nói thích tôi!

"Tôi thì, tôi thì...để tôi đi rửa tã cho em ăn, hôm qua vừa mới mưa một tui." Trương Đông Lương khấn trương tới nỗi mồ hôi trong lòng bàn tay ứa ra, sợ bị từ chối, cuối cùng vẫn là đầu ý không nói nữa.

Nói xong, anh không đợi Diệp Nam Cẩm trả lời, ba chân bốn cẳng mở cửa ra chạy ra ngoài.

Tần Phong đang đứng ở bên ngoài, Trương Đông Lương liếc mắt nhìn anh ta một cái, lại ngại Diệp Nam Cẩm vẫn còn đang ở trong phòng, anh nhìn không đánh anh ta một trận, đi về phía phòng bên kia. Tần Phong mang theo vẻ mặt cười xấu xa đi qua.

"Cậu, đi nhanh lên, xuống dưới lầu mua hai cân táo, nhanh lên, đừng nhiều lời." Trương Đông Lương ra lệnh cho nhân viên trong tiệm: "Lấy tiền ở trong tủ, mua xong về đưa tôi một ít, còn lại đều cho cậu."

Nhân viên trong quán đại khái đoán ra được chuyện gì, ra là cô gái trong phòng muốn ăn táo, gật gật đầu, không nói thêm gì, cầm tiền rồi nhanh chóng xuống lầu.

"Anh, em với anh là anh em thân thiết, mua táo còn không chia cho em, tất cả đều đem cho nhân viên sao?" Tần Phong cà lơ phát phơ nói, rất tự nhiên khoác tay lên vai Trương Đông Lương.

Trương Đông Lương nhìn chằm chằm anh ta, không kiên nhẫn nói: "Cũng không phải việc của cậu, không có việc gì thì đi chơi game đi."

"Anh Đông, đừng trách anh em chê cười anh, anh nói xem, đứng vào thời khắc quan trọng nhất thì dây xích của anh rơi đi đâu rồi?" Tần Phong nói, không thể nhìn cười được, vừa cười vừa vỗ vỗ lên bả vai Trương Đông Lương: "Em thấy anh khảnh trương như vậy, còn thiếu hai từ nữa, sao anh không nói ra nốt đi!"

Trương Đông Lương trừng mắt nhìn anh ta, trên mặt còn mang vài phần tức giận: "Còn nói được cái gì chứ? Tôi vốn không khan như vậy, làm sao nói trực tiếp ra được!"

"Anh, không nghĩ tới cũng có lúc anh như thế này!" Tần Phong nhướn mày, cố ý cười nhạo nói: "Anh vừa rồi không phải rất hăng hái sao? Tôi thì, tôi thì, như thế nào còn thiếu hai từ nữa, anh không trực tiếp nói nốt đi."

"Thiếu đôn à? Một ngày không đánh cậu, cậu liền rất hăng hái!" Trương Đông Lương bởi vì quá khảnh trương, câu tôi thích em cũng không thể nói hoàn chỉnh được, vốn tâm tình đã bức bối, nghe xong những lời này, càng bức tức hơn: "Hóa ra cậu thích nghe lén như vậy, được rồi, tôi sẽ bỏ mấy cục gạch xuống trực tiếp biến cậu thành giấy dán tường, cứ thế mà dán lên."

"Được như vậy thì tốt quá, hay là, em giúp anh gỡ gạch xuống nhé." Hai mắt Tần Phong sáng lên, trên mặt tràn ngập vui sướng, cười rất không đúng đắn nói: "Nếu bị biến thành giấy dán tường, em thật ra không sao cả, chỉ sợ lúc anh cùng vợ anh làm gì đó, em đứng ở trên tường nhìn, sợ anh lại xấu hổ, ngộ nhờ...Mẹ nó, không khỏi được còn ra, không phải là quá xấu hổ sao?"

Tần Phong nói xong, nhìn lướt qua chỗ giữa hai chân anh, ý cười trên mặt càng sâu.

Trương Đông Lương vén tay áo lên, ngoài cười nhưng trong không cười, khóe miệng hơi nhếch lên, hai tay nắm chặt, khớp xương vang lên một tiếng "rắc" vô cùng thanh thúy, thanh âm lộ ra vẻ uy hiếp: "Tần Phong, da cậu ngứa như vậy, hay là tôi giúp cậu cào cào mấy phát nhé."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đăng ký kết hôn?

Tần Phong nhìn anh bắt đầu triển khai tư thế, lập tức mỉm cười, vội vàng xua tay nói: "Anh Đông, em sai rồi, đừng nóng giận, em lập tức biến đi, lập tức...biến đi."

Sau đó Tần Phong bước nhanh trở lại chỗ ngồi, làm bộ làm tịch chơi game. Nhân viên trong tiệm xách một túi táo đi lên, Trương Đông Lương chạy nhanh tới lấy một quả, lại vọt vào trong toilet dùng nước rửa sạch, rồi lấy dao gọt sạch vỏ.

Anh cố bình ổn tinh thần, cầm quả táo vào trong phòng, mỉm cười xin lỗi: "Vốn định cắt thành miếng cho em, nhưng trong tiệm net lại không có đĩa, thật xin lỗi em, vậy, em cứ ăn như thế này nhé."

Trong khoảng thời gian Trương Đông Lương đi ra ngoài, Diệp Nam Cẩm ngồi trong phòng cũng không yên. Đương nhiên cô biết, anh ra ngoài rửa táo chỉ là cái cớ thôi. Nhưng cảm xúc trong lòng Trương Đông Lương, cô không nghe được, khiến cô cũng có chút tiếc nuối.

"Không sao đâu, anh cũng nhanh tới uống canh gà đi, lát nữa nó nguội sẽ không uống được nữa đâu." Diệp Nam Cầm đón nhận quả táo, thần sắc vẫn bình tĩnh.

Hai người cứ thế mà ngồi gần nhau, người ăn táo, người uống canh gà, mỗi người như sống trong thế giới của riêng mình, tựa như một bức tranh đẹp về những năm tháng tươi đẹp nhất của cuộc sống.

Diệp Nam Cầm cảm thấy không khí có chút yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe thấy rõ ràng nhịp đập của tim mình.

"Cái kia, Cầm Hạ..." Diệp Nam Cầm muốn giải thích một chút, cô chính là "họa sĩ nữ thần" của Trương Đông Lương.

Chỉ tiếc, cô vừa mới nói được mấy chữ, Trương Đông Lương đã vội xua tay, trả lời: "Nha đầu, em đừng hiểu lầm, không phải tôi đã giải thích hết với em rồi sao? Tôi chỉ là đơn thuần thích những bức tranh của cô ấy thôi, tôi không quen biết cô ấy. Em đừng vì chuyện này mà ghen nhé."

Ghen? Diệp Nam Cầm ngẩn ra một chút, cô đối với bút danh của mình làm sao có thể ghen tỵ được? Quá oan uổng!

Diệp Nam Cầm cũng lười giải thích, cô nghĩ càng giải thích, không khí sẽ càng xấu hổ hơn, vẫn là nên chờ đến lúc có thời cơ thích hợp rồi nói sau.

"Anh còn ăn được nữa không vậy? Tôi định là sẽ cầm về sau khi anh ăn xong." Diệp Nam Cầm miễn cưỡng ăn xong quả táo, thấy trong bình giữ nhiệt vẫn còn khoảng nửa chén canh cùng hai miếng thịt gà.

Trương Đông Lương cảm thấy chính mình không thể ăn được nữa, lại có điểm luyến tiếc đồ ăn còn thừa, khẽ than thở: "Xem ra là không ăn được hết...Không sao, đến đêm tôi sẽ ăn nốt, cũng không cần lo về bình giữ nhiệt đâu, Lần trước lúc chúng ta đi ăn, tôi đưa em về nhà, cũng đã biết nhà em ở đâu rồi, chờ lúc nào em ở nhà, tôi sẽ đem qua cho em"

Diệp Nam Cầm cảm tưởng đầu mình bị gõ một cái, Trương Đông Lương là thật sự luyến tiếc nửa chén canh gà này, hay là cố ý giữ bình giữ nhiệt lại để có cơ hội gặp mặt lần nữa?

Mặc kệ là lý do gì, cũng có thể thấy được Trương Đông Lương thật lòng thích cô, cô sắp hoặc là đang được theo đuổi.

"Vây...cũng được." Diệp Nam Cầm khẽ cười, đôi mắt trong veo, nói: "Tôi còn có việc nên phải đi trước đây."

Trương Đông Lương nhanh chóng đứng lên, thuận tay với lấy cái khăn lông ở đầu giường, xoa xoa tay, vẻ mặt vui mừng nói: "Nha đầu, lúc này em tới đây như thế nào vậy, hay là để tôi đưa em về nhé."

Diệp Nam Cầm khẽ cười một tiếng, định bụng từ chối: "Không cần, tôi...tôi đến nhà một người bạn thân ở gần đây. Anh đang bận, không cần phải đưa tôi đi đâu."

Trương Đông Lương ồ lên một tiếng, tỏ vẻ bất cần, cười nói: "Nha đầu, em với tôi cũng không cần phải làm bộ làm tịch như vậy đâu, nếu em thật sự có việc thì đã không đem đồ ăn đến cho tôi rồi. Vây, tôi sẽ không đưa em về nữa."

"Tôi chỉ là tiện đường thôi nên mới mang qua thôi, tôi thực sự có việc mà, đi trước đây!" Diệp Nam Cầm nói xong, đi về phía cửa.

Trương Đông Lương tiễn cô đến tận ngoài cửa, nhìn Diệp Nam Cầm rẽ ở góc đường, sau đó mới quay trở vào trong.

Diệp Nam Cầm tới cửa tiểu khu nhà Thẩm Gia Kỳ, mua một hộp sữa đậu nành ở siêu thị gần đó, cùng với một giỏ trái cây gồm táo, quýt, chuối.

Diệp Nam Cầm cầm theo túi đồ, đang định gọi điện cho Thẩm Gia Kỳ, vừa đúng lúc có người bước vào trong thang máy, Diệp Nam Cầm liền theo sau đi lên tầng trên.

Thẩm Gia Kỳ nghe được tiếng gõ cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo, sau đó mở cửa, cười hỏi: "Chị, sao chị lại tới đây thế ạ?"

Diệp Nam Cầm thấy thần sắc Thẩm Gia Kỳ khá tốt, cũng cười nói: "Chị đến thăm em, thuận tiện cùng em tâm sự một chút."

Hai người ngồi sòng vai trên sofa, Thẩm Gia Kỳ rót cho Diệp Nam Cầm một ly nước ấm. Dọc đường tới đây có chút lạnh, Diệp Nam Cầm cầm ly nước lên, tay cũng bắt đầu ấm dần.

"Gia Kỳ, lần này chị tới, là muốn hỏi một chút về suy nghĩ của em." Diệp Nam Cầm đi thẳng vào vấn đề không chút kiêng nê: "Minh Xuyên đã xin lỗi em rồi, là do nó hiểu lầm em, chị đều đã biết, và chị cũng đã máng nó rồi. Chỉ là, hai người các em, vẫn là muốn ở chung sống cùng nhau."

"Chị biết em bị tổn thương, nhưng chị cũng muốn vì Minh Xuyên mà nói mấy câu. Thăng bé là một đứa làm việc theo cảm tính. Nhưng nhân phẩm nó rất tốt, ngoại trừ sự tình lần này. Trước kia, nó đối với em vẫn luôn bách y bách thuận (*), cái này, chị tin là em cũng có thể nhìn thấy được.

(*) bách y bách thuận: cái gì cũng thuận theo người khác.

"Trong bụng em đang mang đứa con của nó, nó cũng rất dễ bụng. Ở nhà đau khổ cầu xin chị, để chị tới giúp nó nói chuyện với em. Chị hy vọng em có thể tha thứ cho nó một lần. Hai người các em cũng đã có một sợi dây kết nối nhau lại, vậy thì mau chóng đính hôn, như vậy đối với em cũng tốt, mà đối với đứa trẻ cũng tốt.

"Em yên tâm, nhà người khác kết hôn như thế nào, nhà chị cũng sẽ làm như thế, chỉ nhiều hơn chứ không ít đi. Minh Xuyên dám khi dễ em, chị cũng sẽ không để yên!"

Nghe Diệp Nam Cầm nói những lời rất dài xong, thần sắc Thẩm Gia Kỳ cũng có chút rung động, cô ấy cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Chị, Minh Xuyên như thế nào, em đều biết rõ. Chắc Minh Xuyên cũng đã nói với chị, em vốn sống ở nông thôn, tới thành phố cũng chỉ để làm công, cuộc sống của em thật sự rất khó khăn.

"Nói thế nào thì, em với gia đình của em, cơ bản là cũng đã cắt đứt quan hệ. Ba em thích đánh bạc, thường xuyên đánh chửi mẹ con em. Mẹ em cũng không chịu nổi liền bỏ mặc em, bất vô âm tín. May mà còn có bà đối với em rất tốt, bà đã chăm sóc cho em trong một thời gian dài. Nhưng mấy năm trước, bà đã đi rồi, ba em còn tính đem em đi bán cho một nhà khác làm vợ lẽ, em đã bỏ trốn. Lúc tới thành phố, không có nơi nương tựa, em không khác gì một con vật bầu bị người khác bỏ rơi cả."

"Cho đến khi em gặp được Minh Xuyên, em mới biết được, hóa ra vẫn có người quan tâm tới em, ở trên đời này, còn có người yêu em. Lúc trước em làm ở tiệm cơm, bị người ta khi dễ, anh ấy vì em mà xuất đầu lộ diện, giúp em lấy lại được tiền lương, còn giúp em tìm nơi làm việc khác, em đều ghi nhớ trong lòng.

"Anh ấy chính là ánh sáng trong cuộc đời em, là người em có thể trông cậy vào cả đời. Ngày hôm đó, anh ấy tát em một cái, tim em đều tan nát hết, thậm chí lúc đó em còn nghĩ tới chuyện tự tử. Em mới hiểu được, em yêu anh ấy tận xương tủy, em không thể sống thiếu anh ấy."

"Bạn thân của em cảm thấy em thật đáng thương, cảm thấy em vì một kẻ căn bã như vậy không đáng, cảm thấy em nên phá thai, tìm một người con trai khác tốt hơn."

"Chỉ là, em không cảm thấy được, liệu trên đời này còn có người con trai nào tốt hơn không? Sau sự việc lần này, dường như Minh Xuyên cũng đã tỉnh ngộ, đối xử với em rất tốt. Em xác thật là vẫn còn yêu anh ấy, em cũng biết, anh ấy yêu em thật lòng. Chị, chị cứ yên tâm, chúng em sẽ tốt thôi."

Diệp Nam Cầm nghiêm túc nghe Thẩm Gia Kỳ tâm sự, trái tim cô cũng mềm đi, nhẹ nhàng nói: "Tuy rằng chị chưa trải qua mối tình nào, chỉ là đọc trong tiểu thuyết thôi. Minh Xuyên cùng em trải qua nhiều khó khăn như vậy, hiện tại hai người cách nhau một trăm bước, Minh Xuyên đã xin lỗi em, nó đã đi chín mươi chín bước rồi, còn lại một bước, em hãy bước đến đi. Em phải biết rằng, nếu em bỏ qua một bước này, chính là triệt tiêu đi chín mươi chín bước chờ mong của nó."

"Minh Xuyên thật sự cũng đã biết sai rồi, đừng bỏ mặc nó một mình nữa, nó mấy ngày nay mặt mày ủ rũ, chị chờ em nói chuyện với nó thôi đấy."

Thẩm Gia Kỳ vâng một tiếng, xem như là đã đồng ý. Diệp Nam Cầm hoàn thành nhiệm vụ em trai nhờ, tâm tình nửa vui nửa mừng đi ra cửa.

Từ xưa, tình yêu đã là một thứ gì đó khiến người ta luôn khát vọng! Cũng không biết, cô cùng Trương Đông Lương có gặp được chút nào đó sự nhấp nhô không, có thể thành công đi đến cuối cùng không.

Nghĩ đến đây, Diệp Nam Cầm cảm thấy chính mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi, tình yêu còn chưa nảy sinh, mà cô đã nghĩ tới lúc gió táp mưa sa rồi!

Cô chỉ hy vọng, tình yêu của cô và Trương Đông Lương, vĩnh viễn không bị chia xa, sẽ luôn tràn ngập nắng ấm.

Diệp Minh Xuyên biết chị mình đã khuyên bảo thành công, chỉ thiếu nước dùng ngựa mà chạy tới nhà của cậu và Thẩm Gia Kỳ, vừa vào cửa đã cao hứng mà hét lớn: "Vợ, anh về rồi."

Thẩm Gia Kỳ nhìn cậu một cái, lòng mày cũng không động, nhàn nhạt nói: "Về rồi thì mau đi nấu cơm đi, em không muốn bị đói đâu."

"Được rồi." Diệp Minh Xuyên nhanh chóng đi tới trước mặt Thẩm Gia Kỳ, cười lấy lòng nói: "Vợ, em muốn ăn cái gì?"

Thẩm Gia Kỳ xoay đầu, vô cùng tự nhiên hôn lên trán Diệp Minh Xuyên, khẽ cười: "Em muốn ăn mì với trứng gà."

Mặc dù chỉ là một cái hôn trán, nhưng cũng làm Diệp Minh Xuyên hưng phấn muốn nhảy lên, cậu cố đè nén nội tâm kích động của mình lại, ngây ngốc hỏi: "Vợ, em tha thứ cho anh rồi sao?"

"Ừ." Thần sắc Thẩm Gia Kỳ vẫn bình tĩnh như cũ, xuyên qua kẽ răng nhả ra một chữ, bộ dạng vô cùng không tình nguyện.

Biểu cảm của Diệp Minh Xuyên, như một đóa hoa mới nở, từ khoe miệng đến đuôi lông mày, đều tràn ngập ý cười. Cậu nhẹ nhàng ôm lấy đầu Thẩm Gia Kỳ, môi phủ xuống, đầu lưỡi dùng trên môi Thẩm Gia Kỳ, nhẹ nhàng trêu đùa.

"Vợ, anh yêu em. Về sau, em đừng bao giờ mặc kệ anh nữa, được không? Em không để ý tới anh, lòng anh vô cùng khó chịu."

Thẩm Gia Kỳ giả vờ tức giận đẩy cậu ra, lạnh mặt nói: "Ba tháng nữa mới được, anh không chăm sóc em thì thôi, còn làm mấy chuyện không đứng đắn như vậy."

"Em là vợ của anh, anh còn phải đứng đắn làm gì." Diệp Minh Xuyên như rồng mây, mỉm cười nói: "Anh biết rồi, anh sẽ giữ chừng mực mà."

Thần sắc Thẩm Gia Kỳ vẫn nhàn nhạt như cũ, ngữ khí không bắt luận vì chuyện gì mà phập phồng: "Chị đã tới đây, hỏi chuyện hôn sự của bọn mình, anh tính lúc nào mới đưa em đi đăng ký kết hôn vậy?"

"Đăng ký kết hôn?" Hai mắt Diệp Minh Xuyên mở lớn, đứng lên, vui vẻ cười: "Nếu em nguyện ý, bây giờ chúng ta liền tới Cục Dân Chính."

Thẩm Gia Kỳ khẽ cười, làm nũng nói: "Anh có biết, nếu bây giờ chúng ta đi đăng ký kết hôn, em chính thức trở thành vợ anh, tiền của anh, thân thể anh, đều là của em, anh sẽ bị em quản thúc."

"Tất cả đều nghe theo vợ, anh nguyện ý để em quản thúc." Diệp Minh Xuyên vô cùng trịnh trọng, giọng nói cũng trở nên nghiêm nhàn hơn: "Quãng đời còn lại sau này, phong hoa tuyết nguyệt đều là em, bình đạm là em, thanh bần cũng là em..."

"Thôi thôi, anh không tự mình nói được sao? Anh chỉ biết nói mấy lời văn chương bay bổng thôi hả?" Thẩm Gia Kỳ chu miệng nhỏ lên, có chút bất mãn.

Diệp Minh Xuyên nở nụ cười, ôm lấy Thẩm Gia Kỳ, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Quãng đời còn lại sau này, ban ngày sẽ hôn em, buổi tối ngủ cùng em, chỉ cần lên giường, liền ôm lấy em"

"Cút ngay, sao anh lưu manh thế?" Thẩm Gia Kỳ giả vờ bực bội, đẩy đẩy Diệp Minh Xuyên.

Diệp Minh Xuyên vẫn ôm chặt lấy Thẩm Gia Kỳ, hôn lên mặt cô, ôm cô vào trong lòng, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Vợ, anh chính là lưu manh, anh chỉ lưu manh với một mình em thôi, cả đời này."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh Đông cảm thấy có chút khổ sở

Hôm nay là một ngày cuối tuần, Diệp Nam Cầm dậy trễ một chút. Vừa mới rửa mặt xong xuôi liền nhận được điện thoại của Trương Đông Lương: "Nha đầu, anh đang ở dưới nhà em."

Tối hôm qua, Trương Đông Lương với cô nói chuyện phiếm trên Wechat, sau đó liền hẹn tới trà bình giữ nhiệt, rồi sau đó cùng nhau đi ăn cơm và xem phim.

Nhận được điện thoại, Diệp Nam Cầm nói được, sau đó chạy nhanh vào trong phòng mình lấy chiếc áo kaki dài khoác vào người, lại nhìn chính mình trong gương một lần nữa, xác nhận không có khuyết điểm nào mới cầm lấy túi đi ra cửa.

Mặt trời đã lên cao, trên trời không một gợn mây.

Trương Đông Lương dựa vào trước xe, tóc tai sạch sẽ gọn gàng, đeo kính râm, khóe miệng hơi nhếch lên.

Áo khoác da màu đen không cài lại, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu trắng, dưới thắt lưng là chiếc quần jean bó sát màu xám đen, cùng với đôi giày thể thao màu đỏ đen. Dáng vẻ của anh bây giờ trông rất giống một thiếu niên bất cần đời.

Nhìn thấy Diệp Nam Cầm đang đi tới bên này, Trương Đông Lương mở cửa xe ra, ánh mắt trời chiếu xuống, làm nụ cười của anh càng thêm tươi đẹp: "Nha đầu, lên xe thôi. Hôm nay chúng ta sẽ tới Ocean World."

Ocean World là một nơi mô phỏng lại thành phố nước ở Venice. Thủy cung, ăn uống, rạp chiếu phim, sắm, cái gì cần có ở đây đều có.

"Được đó, nhưng mà tôi nói trước, ăn cơm anh trả tiền, còn vé xem phim tôi sẽ trả." Khóe miệng Diệp Nam Cầm nhếch lên, lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Trương Đông Lương xì một tiếng, trêu đùa: "Em muốn cùng tôi tính toán rõ ràng như vậy sao, nha đầu!"

Diệp Nam Cầm hơi mỉm cười, nghĩ thầm: Trong tương lai, sẽ có lúc không cần đến.

Hai người đi dạo một vòng trên tầng hai của Ocean World. Hai người đang định đi cầu thang cuốn lên tầng ba, đột nhiên, Trương Đông Lương hét lớn một tiếng: "Mẹ kiếp." Diệp Nam Cầm còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Trương Đông Lương đã vội buông tay cô ra, chạy nhanh tới thang cuốn.

Ánh mắt Diệp Nam Cầm nhìn theo thang máy cuốn hướng lên trên, một chiếc xe nôi đang lao từ trên xuống. May mắn thay, Trương Đông Lương đã kịp chạy tới thang cuốn, trong nháy mắt đứa trẻ văng ra, bước lên một bước nhanh như chớp, ôm lấy đứa bé.

Bởi vì dùng sức quá lớn, Trương Đông Lương té ngã ở trên thang máy, cánh tay đập mạnh xuống. Anh cố gắng đứng lên, ôm đứa bé bình an đi xuống dưới.

Mẹ đứa trẻ vốn đang mua vài thứ ở gần thang cuốn, sau lời nhắc nhở của nhân viên quầy hàng, lúc xoay người lại nhìn, xe nôi đã lao xuống thang cuốn. Bà ấy chứng kiến tất cả những điều này trong sự kinh hoàng, nhìn thấy đứa con của mình vẫn bình an vô sự, vội vàng theo thang cuốn vọt xuống dưới.

Mẹ đứa bé đón lại con ôm vào trong lòng, không ngừng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn anh, cảm ơn, vô cùng cảm ơn anh."

Trương Đông Lương nhủ vậy, nhìn không được nói: "Cô là mẹ của nó mà hành động của cô chả xứng đáng gì cả. Tại sao cô không để ý tới con mình chứ, thiếu chút nữa thì con cô đã chết rồi đó. Còn nữa, tôi thoát nhìn nhỏ tuổi hơn cô rất nhiều, vì sao cô lại gọi tôi là anh? Gọi tôi là em được rồi."

"Ngại quá, là do tôi lo lắng quá, đầu óc có chút rối loạn. Xem cậu còn trẻ như vậy, vẫn nên gọi cậu là em hơn." Mẹ đứa trẻ cười cười xin lỗi, lại quay đầu nhìn sang Diệp Nam Cầm: "Đây là bạn gái cậu sao?"

Có lẽ nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau, mẹ đứa trẻ không đợi Trương Đông Lương trả lời, tiếp tục mở lời: "Cô gái, bạn trai cô là người tốt, là người chính trực, vì cứu con tôi, cánh tay đều bị thương hết rồi. Tôi thật không biết phải cảm tạ hai người như thế nào nữa?"

Trương Đông Lương vẫy tay, tùy tiện nói: "Chị không cần phải nói lời cảm tạ với tôi, không cần khách khí, nhìn thấy đứa bé gặp nạn, ai thấy cũng sẽ giúp đỡ thôi!"

"Cô gái, cô thực sự có phúc khí, tìm được bạn trai tốt như này, đối với cô khẳng định cũng rất tốt." Mẹ đứa trẻ nghĩ, cảm thấy mình đưa tiền thì có vẻ giao dịch hóa quá, liền lấy một hộp trang sức trong túi ra, đưa cho Diệp Nam Cầm, cười nói: "Đây là vòng tay tôi vừa mới mua, cũng không biết cô có thích không, tôi tặng cho cô đây. Bạn trai cô đã cứu con tôi, tôi vẫn nên cảm tạ hai người."

Mặt Diệp Nam Cầm đỏ ửng lên, muốn giải thích, lại cảm thấy nếu mình giải thích, ngược lại sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Trương Đông Lương, giống như chính mình thực ghét bỏ chuyện trở thành bạn gái anh.

Cuối cùng, cô cũng từ bỏ chuyện giải thích, chỉ mỉm cười từ chối: "Chúng tôi thật ra cũng chỉ làm chuyện tốt thôi, không phải vì muốn lấy đồ vật của chị đâu. Cái này tôi không thể nhận được, chị mau thu hồi lại đi."

Hai người người tới ta đi, nói đi nói lại một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Trương Đông Lương mở miệng: "Chị ấy thật lòng rất muốn tặng em, vậy em cứ nhận đi. Bằng không, chị ấy cũng không thấy bình thân trong lòng."

Diệp Nam Cầm đành phải nhận lấy vòng tay, chị ấy còn đưa cho Trương Đông Lương một cái danh thiếp, nói là nếu cần việc gì có thể tới tìm chị ấy. Trương Đông Lương tiếp nhận, rồi nhét vào trong túi. Chị ấy lúc này mới mang theo con rồi đi.

"Anh Đông, tay anh có cần phải tới bệnh viện không?" Diệp Nam Cầm nhìn vết thương trên tay anh, có chút đau lòng hỏi.

Trương Đông Lương bày ra bộ dạng không sao cả, biểu tình thậm chí có chút nhẹ nhàng: "Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ, qua hai ngày sẽ lành lại thôi."

"Tại sao anh không biết quan tâm tới bản thân vậy?" Trong thâm tâm Diệp Nam Cầm có chút bất mãn, túm lấy cánh tay Trương Đông Lương, ngữ khí vô cùng mạnh mẽ: "Anh phải nghe tôi, đi bệnh viện khám một chút, nhìn xem có cần băng bó lại không."

Trương Đông Lương bên ngoài tỏ vẻ không sao, trong lòng lại kích động không thôi. Nha đầu của anh biết quan tâm tới anh, anh làm cái gì cũng thấy đáng! Liều mạng đau, chỉ ngại không đủ!

Hai người đi tới bệnh viện, cánh tay Trương Đông Lương sau khi khám xong được băng bó đơn giản một chút, anh còn có tâm tình mà trêu ghẹo cô: "Nha đầu, em xem tôi xui xẻo không, tay trái lẫn tay phải đều bị thương. Ngày trước tôi có nghe một câu, con người có hai cánh tay là vì để có thể ôm lấy người mình thích. Nhưng hai cánh tay tôi đều bị thương rồi, tôi muốn ôm em cũng không thể ôm được!"

Này...xem như là thổ lộ sao? Ở một nơi như này, ngữ khí tùy tiện như này, không có chút chính thức gì cả!

"Anh có thể bình thường một chút được không?" Diệp Nam Cầm liếc mắt nhìn Trương Đông Lương một cái, ra vẻ không kiên nhẫn nói: "Được rồi, anh đều bị thương cả rồi, tôi cũng không cần anh đưa tôi đi đâu nữa, anh đưa tôi về nhà đi."

"Đừng mà, dù sao tôi cũng bị thương rồi." Trương Đông Lương cười lấy lòng: "Nha đầu, tốt xấu gì thì cũng đưa tôi đi ăn cơm chứ!"

Diệp Nam Cầm cũng không biết lúc đấy mình nghĩ cái gì, buột miệng thốt ra: "Đưa tôi về nhà, tôi nấu cơm cho anh."

"Thật à? Vậy thì tốt rồi!" Trương Đông Lương hận không thể nhảy dựng lên: "Vậy đi thôi, lần trước canh gà của em ăn rất ngon. Sau khi ăn xong, tôi vẫn ngày đêm tơ tưởng, rất muốn lại được nếm thử tài nghệ nấu nướng của em."

Ngày đêm tơ tưởng canh gà? Hay là tôi?

Diệp Nam Cầm rất muốn trêu ghẹo anh, nhưng cô có chút ngại ngùng, chỉ có thể ở trong lòng trộm nói một câu, trên mặt vẫn bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Tới dưới lầu tiểu khu, Trương Đông Lương dừng xe, sau đó lấy một cái hộp to ở trong cốp xe ra, trên hộp còn được bọc giấy hồng cùng nơ bướm.

Diệp Nam Cầm nhìn cái hộp, nghi hoặc hỏi: "Cái hộp này là gì vậy?"

"Đây là quà tặng cho em, chuẩn bị từ rất lâu rồi!" Trên mặt Trương Đông Lương hiện lên một nụ cười rạng rỡ: "Lên trên xem đi, nếu em thấy thích, có thể trực tiếp xem luôn."

Diệp Nam Cầm không biết sao, đột nhiên có cảm giác như mình đang dẫn sói vào nhà vậy. Quên đi, dẫn sói vào nhà cái gì chứ, ai bảo chính cô cũng thích cái người dã lang này!

Nhà của Diệp Nam Cầm ở có kết cấu ba phòng hai sảnh, được trang hoàng vô cùng đẹp đẽ. Trương Đông Lương thay giày ở cửa, nhìn xung quanh một vòng, tùy tiện hỏi: "Em ở đây một mình sao? Hay là ở cùng với ba mẹ?"

"Tôi ở đây một mình." Diệp Nam Cầm lấy từ trong tủ lạnh ra một bình nước chanh lớn, đổ một ly cho Trương Đông Lương, sau đó đổ cho chính mình một ly. "Nhà của tôi vốn ở một ngôi làng trong thành phố, sau đó bị phá bỏ, nhà tôi cũng di dời đi, phân thành ba nơi. Ba mẹ tôi sống trong một căn hộ hai phòng, còn tôi với em tôi ở trong căn hộ có ba phòng."

"Ba tôi là giáo sư đại học, còn mẹ là chủ tịch ở tổ dân phố, tính cách bọn họ đều khá tốt, mặc dù đôi lúc mẹ tôi có hay cãi nhai một chút."

Trương Đông Lương nghe xong những lời này, cảm thấy chính mình thật sự nhột được bảo bối. Dòng dõi thư hương thế gia (*), quả nhiên bồi dưỡng được con gái họ xuất sắc như này. Chỉ tiếc, bồi dưỡng con trai mình không có một chút thư hương gì cả.

(*) thư hương thế gia: dòng dõi có học vấn tốt.

Trương Đông Lương suy nghĩ một chút, nếu chỉ đánh giá về điều kiện giữa hai người, Diệp Nam Cầm xác thật là tốt hơn anh rất nhiều. Tuy nhiên, vì anh thật sự thích Diệp Nam Cầm, nên anh cũng thể vì cô mà tận lực làm ă để có khả năng chăm sóc được cho cô. Cho dù có chênh lệch, anh cũng muốn được theo đuổi Diệp Nam Cầm, chiều chuộng cô ấy bằng cả trái tim, nhất định sẽ không để cô ấy chịu bất cứ tổn thương nào.

Tâm tư lúc này của Trương Đông Lương đương nhiên là Diệp Nam Cầm không thể biết được. Sự chú ý của cô lúc này đều tập trung vào cái hộp lớn vuông vắn trên bàn.

Một lúc sau khi hai người uống nước chanh xong, Diệp Nam Cầm không chút khách khí mà cầm cái hộp kia lên, tháo nơ bướm ra, mở nắp hộp, đập vào mắt cô chính là một bộ đồ Hán phục còn mới.

Diệp Nam Cầm đối với Hán phục nghiên cứu rất kỹ, vừa mới cầm vào đã biết, đây là một bộ được thêu tách rời hai phần. Bộ Hán phục được may theo kiểu cách tân, sử dụng thiết kế retro thời thượng là chính. Vải may vô cùng mềm mại, màu vải sáng, vô cùng phù hợp với tâm ý của cô.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Diệp Nam Cầm, khóe miệng Trương Đông Lương nhếch lên, đuôi lông mày lần khóe mắt đều hiện rõ sự dịu dàng: "Nha đầu, mặc vào thử xem."

Diệp Nam Cầm buông bộ Hán phục xuống, khẽ cười nói: "Tôi mặc thử, bây giờ...Liền không cần đâu."

Trương Đông Lương ho nhẹ một tiếng, cảm thấy có chút khó sờ. Chính mình vất cả lựa chọn Hán phục, nha đầu không mặc cho anh xem, phải làm sao bây giờ?

Còn có thể làm sao? Rau trộn!

Diệp Nam Cầm đứng lên, đi vào phòng bếp định nấu cơm, Trương Đông Lương cũng đi theo, đứng dựa vào cửa phòng bếp, khẽ nướng mày, cà lơ phát phơ cười hỏi: "Nha đầu, có việc gì em cứ phân phó, anh đây có thể giúp em làm cái gì?"

"Anh cứ ngồi đi, đại anh hùng như anh, vẫn cứ nên là để tôi tự làm là được." Diệp Nam Cầm phát tay, cười trêu chọc.

Trương Đông Lương lại không rời đi, mặt dày mày dạn vô lại nói: "Không cho tôi hỗ trợ, em liền không coi lão Trương tôi ra gì cả."

Diệp Nam Cầm khẽ cười, đột nhiên nhớ tới một chuyện, đôi mắt tràn ngập ý cười, trêu chọc nói: "Đừng đùa nữa, ống nước trong toilet bị hỏng rồi, anh nên đi sửa thôi."

"Việc nhỏ, cứ để lão Trương này giúp em." Trương Đông Lương vỗ vào ngực mình, bộ dạng trông như một con tinh tinh, nhấc chân lên, xoay người đi vào trong toilet.

Diệp Nam Cầm vừa nấu cơm, vừa cười vì hành động như một đứa trẻ con của Trương Đông Lương, bỗng nhiên nghĩ tới bức ảnh Trương Đông Lương mặc Hán phục. Nếu hai người mặc Hán phục đôi, đứng chung một chỗ, khẳng định vô cùng đẹp mắt.

"Cô gái nhút nhát, suy nghĩ vẫn vơ đi đâu vậy? Người ta còn đã chính thức tỏ tình đâu?" Diệp Nam Cầm nhỏ giọng nói thầm, trong lòng có chút oán trách. Đã gặp nhau rất nhiều lần rồi, nếu đã cố tình thể hiện ra, thì anh Đông à, bao giờ anh mới chính thức thổ lộ vậy!

Đường đường là một người đàn ông, chẳng lẽ lại để phụ nữ phải chờ mấy chữ kia sao? Trong tiềm thức của Diệp Nam Cầm, loại chuyện này vẫn nên để đàn ông làm thì sẽ tốt hơn.

Trong toilet phát ra mấy tiếng leng keng liên tục. Một lát sau, Trương Đông Lương đi ra, lau mồ hôi trên trán, nở một nụ cười vô cùng ấm áp nói: "Nha đầu, tôi sửa được rồi, có phải nên khen thưởng tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lời tỏ tình

"Phở, cùng với hai quả trứng gà." Vừa đúng lúc Diệp Nam Cầm bê bát ra đến bàn trà, quay đầu mỉm cười, ngữ khí vẫn bình đạm.

Hiển nhiên Trương Đông Lương đối với đáp án này không hài lòng chút nào, chơi xấu nói: "Không phải thế, cái này là dĩ nhiên rồi, ý tôi là phần thưởng thêm cơ."

"Chờ anh về rồi, tôi đi thay Hán phục, rồi chụp ảnh gửi qua cho anh, được không." Khóe miệng Diệp Nam Cầm mang theo ý cười, đôi mắt vô cùng trong veo, nói.

Trương Đông Lương vui vẻ cười, được một lại đòi mười mà nói: "Tôi đương nhiên là muốn xem ảnh chụp rồi. Nhưng, tôi càng muốn thấy bản hiện trường hơn."

"Bản hiện trường, anh cũng có mặc cho tôi xem đâu!" Diệp Nam Cầm bĩu môi, mi mắt vẽ một đường cong tuyệt đẹp: "Chờ anh cho tôi xem, tôi cũng sẽ cho anh xem."

Trương Đông Lương nhướn mày, hăng hái nói: "Nghiêm túc nhé, một lời đã định, lần sau tôi sẽ mặc Hán phục tới nhà em."

Hai người ngồi sòng vai trên sofa ăn cơm, Trương Đông Lương bỗng nghĩ tới Diệp Minh Xuyên, quan tâm hỏi: "Chuyện của em trai em như thế nào rồi?"

Diệp Nam Cầm vô cùng vui vẻ, giọng nói cũng cao hơn mấy độ: "Minh Xuyên không nói gì với anh sao, nó cùng với vợ đã đi đăng ký kết hôn rồi. mấy hôm trước, nhà tôi cũng đã họp gia đình, bàn về hôn lễ của hai đứa nó. Làm hôn lễ sớm một chút, cuộc sống gia đình của hai vợ chồng nó cũng quá ngọt ngào, tôi với ba mẹ cũng yên tâm phần nào."

"Em trai của em ngọt ngào như vậy, còn em thì sao? Em không nghĩ tới cuộc sống gia đình ngọt ngào của mình sao?" Trương Đông Lương nhìn Diệp Nam Cầm, trên mặt nở một nụ cười xấu xa.

Trời ạ, đây là chuẩn bị thổ lộ sao? Diệp Nam Cầm khó nén được nội tâm đang kích động của mình, hô hấp cũng gấp gao hơn, nhưng vẫn mạnh mẽ nói: "Tôi cũng đã nghĩ tới rồi, cái chính là hiện tại chưa có ai thổ lộ với tôi cả."

Trương Đông Lương ồ lên một tiếng, muốn nói lại thôi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Như thế này là xong rồi sao? Thổ lộ đâu? Lại bị Trương Đông Lương nuốt xuống sao? Còn không mau nói đi, nói đi!

Diệp Nam Cầm hận không thể rèn sắt thành thép, cô liếc nhìn Trương Đông Lương một cái, thần sắc mang theo sự bất mãn.

Trương Đông Lương dường như nhận ra ánh mắt của Diệp Nam Cầm nhìn mình, ngẩng đầu, cười nói: "Không cần lo, ngày mai sẽ có người thổ lộ với em."

Trong lòng Diệp Nam Cầm mừng thầm. Ồ, chắc hẳn anh Đông bé nhỏ cảm thấy, ở trong nhà cô mà thổ lộ thì không tốt lắm, phải tìm một nơi nào đó trang trọng hơn. Hơn nữa, bên cạnh anh còn có Tần Phong. Cô đã từng nghe Hàn Linh Linh miêu tả về cảnh tỏ tình quy mô lớn của Tần Phong, nói không chừng, Trương Đông Lương cũng chuẩn bị noi theo.

Hoa hồng ắt hẳn không thể thiếu được, một chiếc nhẫn cùng với cái quỳ gối trên đất, tay gối lên đeo nhẫn vào tay cô. Còn có bóng bay, cùng với những ngọn nến được xếp thành hình trái tim. Nhưng thật ra cũng không quan trọng lắm, không có cũng không sao, nếu có, có lẽ cô sẽ đóng băng mắt.

Diệp Nam Cầm đắm chìm trong ảo tưởng vui vẻ của chính mình, chỉ thoáng nghe Trương Đông Lương nói: "Tối mai tôi sẽ tới đón em lúc tan làm."

"Được, tôi chờ anh." Lúc này, Diệp Nam Cầm không còn rụt rè nữa mà buột miệng thốt ra.

Trương Đông Lương trở lại tiệm net, chuyện đầu tiên chính là đem Tần Phong kéo vào trong phòng nhỏ của mình, đóng cửa lại, sau đó cởi áo khoác da của mình ra,

Tần Phong có ý làm ra bộ dạng sợ hãi, hai tay giao nhau, che lại ngực mình, giọng nói run rẩy: "Anh, anh muốn làm gì? Tôi chính là hoa đã có chủ rồi!"

"Được rồi đấy, cậu có ngực sao? Còn làm bộ che cái gì?" Trương Đông Lương thực ghét bỏ nhìn anh ta một cái, ngồi xuống giường, thẳng thắn nói: "Người anh em, anh chuẩn bị thổ lộ, cần phải chuẩn bị cái gì?"

"Thổ lộ? Cùng với Diệp Nam Cầm?" Tần Phong nhướn mày, hưng phấn cười nói.

Trương Đông Lương trừng anh ta một cái, hỏi ngược lại: "Chứ còn ai nữa? Chẳng lẽ thổ lộ với cậu sao?"

"Không dám không dám, nếu người yêu em mà biết anh thổ lộ với em, nhất định cô ấy sẽ chia tay với em!" Tần Phong vẫn giữ bộ dạng cà lơ phất phơ

của mình, cười trừ chọc nói: "Em ngừng lại, anh nên yêu cầu chuẩn bị, hạt dưa cùng nước khoáng, bia, đậu phộng cùng cháo bát bảo."

"Đó là em gái cậu đó. Tần Phong, tôi đi thổ lộ, chứ không phải bán hàng trên xe lửa." Trương Đông Lương cắn chặt răng, trừng mắt nhìn Tần Phong một cái.

Tần Phong cười hi hi nói: "Nghiêm túc như vậy làm gì? Người như anh thật sự không có chút hài hước nào cả. Em nói mấy thứ này, là anh yêu cầu em chuẩn bị cho. Rốt cuộc, nhờ vả người khác làm việc vẫn cần một chút thành ý nữa."

"Nắm đầm của tôi đã rất kiềm chế muốn đánh người lại, cậu nói xem phải làm sao bây giờ? Xong rồi, tôi không khống chế được nữa." Trương Đông Lương nhảy từ trên giường xuống, múa may nắm đầm ở trước mặt Tần Phong.

"Nhẫn, rượu vang đỏ, hoa hồng, bóng bay, nến cùng những bản tình ca." Tần Phong nhẹ nhàng cầm lấy nắm tay của Trương Đông Lương, cười lấy lòng nói: "Đừng hành động thô lỗ như vậy, hiện tại đang là xã hội văn minh đó. Anh Đông, chúc anh xuất ngũ thành công nha!"

Trương Đông Lương có chút bức bối buông nắm tay xuống, biểu tình như suy tư gì đó: "Tôi hiểu những gì cậu nói. Tôi nghĩ, những thứ này có quá sáo rỗng không, có nên làm cái gì mới mẻ độc đáo một chút không, một cách tỏ tình bất ngờ ý?"

"Anh có thấy vô lý không? Muốn tặng một cái gì đó bất ngờ, kiếm ở đâu ra giờ?" Tần Phong bĩu môi, bộ dạng rất muốn bị ăn đòn: "Anh Đông, em khuyên anh, đừng lao lực quá. Trải qua thiên chùy bách luyện (*), thực tiễn đã chứng minh, mấy cái phương thức cũ kia chính là cái mà phụ nữ thích nhất. Nghe anh Phong của anh nói, không thể sai được."

(*) thiên chùy bách luyện: trải qua muôn vàn khó khăn thử thách.

"Cậu có thể cắt đi được rồi đấy, hạt dưa cùng nước khoáng, đều để hết trên quầy hàng."

Tần Phong thích thú ồ lên một tiếng, tươi cười nói: "Anh Đông, chúng ta đánh cược một phen đi, chỉ cần anh không dùng nhẫn, không dùng hoa mà vẫn tỏ tình thành công, em sẽ mời anh ăn một bữa hải sản thật lớn. Ngược lại, anh thua thì anh phải mời em. Em rất muốn xem, anh có phương thức gì mới mẻ thổ lộ đó!"

Trương Đông Lương trừng mắt nhìn Tần Phong một cái, mạnh miệng nói: "Cậu nên chuẩn bị sẵn một bữa tiệc hải sản lớn đi, lúc đó tôi có thể giết cả cậu luôn."

Tần Phong mỉm cười, hai tay mở ra ý không thành vấn đề, xoay người rời khỏi phòng nhỏ.

Trương Đông Lương nằm nghiêng trên giường, hai chân bắt chéo, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi.

Bí đỏ rau cần, tiểu nha đầu khẳng định không thể hiểu được, nhưng hai thứ này thứ này chẳng liên quan gì tới nhau cả, thật sự không thể dùng được. Nếu muốn sáng tạo khác người, thì phải thật táo bạo, tặng hoa hồng cũ rích rồi. Hoa...hoa, chim và cá, tặng hai con chim hi thước? Hai con cá cảm lý? Có vẻ cũng được!

Hoa và lá kết hợp lại, không bằng tặng một chậu cây xanh? Trương Đông Lương vừa nảy ra ý tưởng này, liền ở trong lòng hung hăng mắng mình là một tên đại ngốc!

Trương Đông Lương miên man suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cũng hiểu ra, Tần Phong, cậu ta nói cũng đúng, không thể nghĩ ra được một cái gì khác cả! Anh Phong, em sai rồi! Không nghĩ tới! Tự vả vào mặt mình nhanh như vậy!

Chạng vạng ngày hôm sau, Trương Đông Lương lái xe tới, dừng ở cách công ty Diệp Nam Cầm không xa lắm. Vừa mới xuống xe liền nhìn thấy Diệp Nam Cầm đứng ở cổng, bên cạnh còn có một người con trai đang tặng cho cô. Mẹ nó còn là hoa hồng chứ!

Đây là tình huống gì chứ, có người tranh trước? Đây, nha đầu, hai ta đã nói rõ rồi, hôm nay có người sẽ thổ lộ với em, người kia là tôi, là Trương Đông Lương tôi, không phải là người khác!

Trương Đông Lương rốt cuộc không nhịn được, đi nhanh tới trước mặt Diệp Nam Cầm. Cái tên con trai kia vẫn còn đang lải nhải nói: "Nam Cầm, cậu nhận lấy đi, mình giữ lại cũng không làm được gì!"

Trương Đông Lương tiến tới ôm lấy bả vai Diệp Nam Cầm, khí phách đáp lại nói: "Đây, người anh em, cậu nên từ bỏ đi, cô ấy là hoa đã có chủ rồi."

Chàng trai kia nhũn mảy, quay sang nhìn Trương Đông Lương nói: "Anh là ai?"

"Tôi á?" Biểu cảm của Trương Đông Lương có chút cáu bực, anh nhìn Diệp Nam Cầm, trực tiếp kéo cô vào trong lòng: "Người anh em, cậu như vậy cũng thấy rồi đó, cô ấy là vợ tôi, cậu còn hỏi tôi là ai sao?"

Diệp Nam Cầm sửng sốt, từ trong lòng Trương Đông Lương chui ra, còn không kịp nghĩ gì nhiều, buột miệng hỏi: "Tôi...tôi là vợ anh khi nào?"

Trương Đông Lương thấy Diệp Nam Cầm không phối hợp, có chút bất mãn, lại vô cùng bá đạo lần nữa đem Diệp Nam Cầm ôm vào trong lòng, công khai tuyên bố chủ quyền: "Hiện tại, bắt đầu từ bây giờ, nó chính là như thế."

"Tôi đã nghĩ tới chuyện đó đâu?" Diệp Nam Cầm có chút hoang mang, còn đã thổ lộ đâu, như thế nào trực tiếp tiến thêm một bước trở thành vợ vậy.

Trương Đông Lương vô cùng thân nhiên, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Tôi là đang giúp em, không được sao."

Nhìn thấy Diệp Nam Cầm có chút do dự, anh gắt gao cầm lấy tay Diệp Nam Cầm, biểu tình cũng trở nên khẩn trương: "Hãy suy nghĩ về nó một cách nhanh chóng, em muốn buông tay có thể buông, nếu không muốn buông thì nắm lấy. Nhưng mà, tôi nói cho em biết, nếu em buông tay, tôi sẽ chạy đi ngay lập tức, BNW có muốn đuổi cũng không đuổi kịp đâu."

Cái này, không phải là trâu bắt chó đi cày sao?

Diệp Nam Cầm suy nghĩ, sau đó miễn cưỡng giới thiệu: "Đây là bạn trai tôi."

Trương Đông Lương cầm tay Diệp Nam Cầm càng thêm chặt, vui vẻ nói: "Người anh em, cậu nghe rõ chưa? Tôi là bạn trai chính thức của cô ấy, cậu nên từ bỏ đi."

Người con trai kia nhìn Diệp Nam Cầm, lại nhìn Trương Đông Lương, chưa xốt cười, sau đó nhàn nhạt nói: "Chúc hai người hạnh phúc."

Chờ đến khi người con trai kia đi khỏi, Trương Đông Lương liếc nhìn Diệp Nam Cầm, làm bộ không chút để ý hỏi: "Nói một chút đi, em với cậu con trai kia là như thế nào?"

"Đây là bạn học của tôi, thất tình, tình cờ gặp nhau ở đây, cùng nhau nói chuyện một chút. Cậu ấy cũng rất đáng thương, tỏ tình với người con gái cậu ấy thích, nhưng lại bị từ chối thẳng thừng."

Nói tới đây, Diệp Nam Cầm như nhớ ra điều gì đó, vội rút tay ra khỏi tay anh, thần sắc mang theo chút bức bối nói: "Trương Đông Lương, anh có biết những gì anh vừa làm là đem đạo đức vứt vào xô không hả? Tôi, vừa rồi là do tôi ngại, nên mới nói anh là bạn trai tôi!"

"Cái gì? Tôi đem đạo đức vứt vào xô?" Trương Đông Lương ngẩng đầu nhìn lên trời, lại vỗ vỗ trán mình, hơi có chút bất đắc dĩ nói: "Cái này, nha đầu, nếu tôi không đem đạo đức vứt vào xô. Trong trường hợp em bị tên nhóc kia bắt đi rồi, tôi, tôi sẽ không có vợ!"

Diệp Nam Cầm liếc mắt nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Đừng nói bừa, mối quan hệ giữa chúng tôi rất đơn thuần."

"Đơn thuần? Nhìn đi, em nhìn xung quanh con phố này xem, toàn những thanh niên giả ngây thơ, nhưng trong thâm tâm lại chính là một đám sói đói, chỉ chăm chú nhìn vào tiểu bạch thỏ trong sáng như em thôi."

Diệp Nam Cầm trừng mắt nhìn anh một cái, trầm mặc không nói.

Trương Đông Lương dường như chưa nhận ra, tiếp tục lớn tiếng nói: "Còn nữa, tên nhóc kia là bạn học của em, nhưng không phải bạn trai của em, tặng em hoa hồng làm gì? Chính là có ý đồ xấu! Xem em kia, thiếu chút nữa thì nhận hoa của người ta. Sao, tôi không mua nổi để tặng em sao? Đi, đi tới cửa hàng bán hoa!"

Nói xong, Trương Đông Lương cầm tay Diệp Nam Cầm kéo đi.

Diệp Nam Cầm vẫn ngây ngốc, vô thức đi theo anh, lại thuận miệng hỏi: "Đi tới cửa hàng bán hoa làm gì?"

Trương Đông Lương quay đầu lại liếc nhìn Diệp Nam Cầm một cái, giọng điệu khá lớn: "Mua hoa cho em, kéo em lại muốn nhận hoa của người khác!"

Diệp Nam Cầm cảm giác chính mình như đang làm sai chuyện gì đó, bị bạn trai răn dạy. Tuy nhiên, thổ lộ một chuyện quan trọng như vậy, bạn trai lại xụ mặt, cảm giác này thật không tốt!

Diệp Nam Cầm mơ hồ nhận lấy hoa hồng Trương Đông Lương mua cho, nhưng lại không có chút hứng thú nào. Hai người cùng nhau ăn cơm cơm chiều, sau đó Trương Đông Lương lái xe đưa Diệp Nam Cầm trở về.

Thẳng đến lúc này Diệp Nam Cầm mới bình tĩnh lại, rõ ràng cô có làm sai chuyện gì đâu? Bạn học của cô tặng hoa cho cô, cô còn chưa biết có nên nhận hay không đã bị Trương Đông Lương cường thế chiếm hữu, tự nhiên biến thành hoa đã có chủ.

Cô còn chưa tính sổ với Trương Đông Lương đâu, vậy mà Trương Đông Lương còn ăn giấm chua, rồi còn làm mặt lạnh với cô nữa chứ!

Trương Đông Lương cũng cảm thấy chính mình cũng quá phận. Nếu suy nghĩ kỹ lại, Diệp Nam Cầm xác thật không làm gì sai, đều là do người bạn học thất tình kia của cô, thiếu chút nữa làm chậm trễ chuyện tốt của anh. May mắn thay, bây giờ vẫn có cơ hội, vẫn còn kịp.

Trương Đông Lương giúp Diệp Nam Cầm mở cửa xe, sau đó lấy nhẫn ra, cắn răng một cái, sau đó lớn tiếng nói: "Nha đầu, anh thích em, chúng ta hẹn hò đi."

Diệp Nam Cầm nhận lấy nhẫn, những cảm xúc khó chịu tích tụ bấy giờ nhanh chóng tan biến đi, trong lòng mừng thầm, anh Đông ơi là anh Đông, cuối cùng cũng chịu thổ lộ. Như vậy, về sau, cô với Trương Đông Lương liền chính thức trở thành mối quan hệ bạn trai bạn gái chính thức rồi!

Trương Đông Lương mãi không thấy được đáp lại, có chút sốt ruột nói: "Cái này, anh vẫn đứng ở đây, chờ em, dường như có trăm cái móng vuốt đang cào xe tâm can anh, em không phải vẫn nên nói một câu sao, chỉ một từ thôi, có được không?"

Chương 11: Vợ, anh nhớ em

Trong thâm tâm Diệp Nam Cầm vốn dĩ rất vui sướng, lại vì những lời này mà có chút ghen. Người khác tỏ tình đều rất dịu dàng, làm đôi phương cảm thấy vô cùng lãng mạn và ấm áp, như thế nào tới lượt chính cô, lại, lại như gà bay chó sủa vậy?

Diệp Nam Cầm ừ một tiếng, mặt vô cảm nói: "Tôi có thể đồng ý, nhưng với một điều kiện."

"Điều kiện gì, em nói đi." Đuôi lông mày cùng khóe mắt của Trương Đông Lương đều tràn ngập sự vui mừng, nụ cười rạng rỡ trên môi, thiếu chút nữa muốn nhảy cẫng lên.

Diệp Nam Cầm ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm mặt nói: "Anh thật nghiêm túc, đem những câu vừa rồi, dùng ngữ khí thật dịu dàng nói lại một lần nữa."

Trương Đông Lương ồ lên một tiếng, nhỏ giọng nói: "Cái này, anh, cái này..."

"Không phải câu này, câu trước đó, lời tỏ tình!" Diệp Nam Cầm có chút tức giận, cô cảm giác chính mình sắp phát điên lên.

Trương Đông Lương nghĩ nghĩ, đứng thẳng người lên, cúi đầu, đối diện với mắt Diệp Nam Cầm, ánh mắt vô cùng dịu dàng, chân thành nói: "Nha đầu, anh thích em, chúng ta hẹn hò đi."

Diệp Nam Cầm gật đầu, nhẹ giọng nói được.

Trương Đông Lương nghe thấy từ được phát ra từ miệng cô, lập tức ôm Diệp Nam Cầm lên, tại chỗ xoay một vòng mới đặt cô xuống, giọng nói trầm dịu dàng: "Từ hôm nay trở đi, em chính là người yêu anh, anh thật sự rất vui, anh còn muốn làm một điều nữa."

Diệp Nam Cầm đỏ ửng mặt mày, dùng tay vuốt vuốt lại mấy sợi tóc của mình, cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Anh muốn làm gì?"

Trương Đông Lương lại một lần nữa ôm lấy Diệp Nam Cầm, đem cô dựa vào lồng ngực mình, cảm cọ cọ lên tóc cô, cúi đầu tiến tới bên tai cô, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Vợ, anh muốn hôn em."

Cô đã sớm biết đàn ông chính là sinh vật được một tác lại muốn tiến thêm một bước, chỉ cần chính mình buông lỏng, họ đều muốn yêu cầu tất cả mọi thứ!

"Lần sau đi." Dù gì cô vẫn là một cô gái vô cùng rụt rè, Diệp Nam Cầm trực tiếp cự tuyệt lời đề nghị này.

Trương Đông Lương nâng đầu cô lên, nhìn Diệp Nam Cầm, trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa. Anh nhích gần lại từng chút từng chút một về phía Diệp Nam Cầm, môi anh từ từ chạm vào môi Diệp Nam Cầm.

Trong mắt Diệp Nam Cầm lộ ra sự bất đắc dĩ, bạn trai cô quả không biết xấu hổ mà, một hai phải hôn cô ngay bây giờ sao?"

"Không được, bây giờ..." Diệp Nam Cầm còn chưa nói xong, bàn tay phía sau lưng không an phận mà dùng sức, đem cô đẩy về phía trước, môi cô lập tức chạm vào môi Trương Đông Lương.

Trương Đông Lương ôm lấy đầu Diệp Nam Cầm, nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn dài này. Đầu lưỡi có chút không khống chế mà vươn tới, đảo quanh môi Diệp Nam Cầm, thậm chí còn muốn cạy răng cô ra, để tìm đồng bạn của mình.

Diệp Nam Cầm cảm thấy có chút khó thở, cô dùng sức đâm đâm vào ngực Trương Đông Lương, cố đẩy anh ra, rốt cục cũng rời ra được khỏi anh.

"Anh, sao anh có thể lưu manh như thế chứ, người ta đã nói không cho hôn, anh còn cố mà hôn tới. Anh, anh đều không suy nghĩ tới cảm nhận của người khác." Diệp Nam Cầm xấu hổ tới mức hai má đều đỏ hồng lên, thần sắc mang theo chút tức giận.

Trương Đông Lương ra vẻ tổn thương, nói đùa: "Rõ ràng là em đụng vào anh, là em chủ động hôn anh đó chứ!"

"Anh, anh không kéo em, thì em đâu có đụng vào anh chứ?" Hô hấp của Diệp Nam Cầm có chút tăng thêm, càng thêm xấu hổ buồn bực nói: "Anh vô si, vô lại, lưu manh, anh..."

Không đợi Diệp Nam Cầm nói xong, Trương Đông Lương đã kéo cô vào trong lòng, lại một lần nữa dùng môi chặn những lời cô đang nói.

Lại một nụ hôn sâu nữa, chờ đến lúc Diệp Nam Cầm được buông ra, cô cảm thấy dường như mình đã tiêu hao rất nhiều sức lực.

"Vợ, em nói đúng, là anh vô lại, lưu manh." Đôi mắt Trương Đông Lương lóe sáng lên, khóe miệng mỉm cười: "Còn một câu nữa, anh muốn nói với em

rằng, anh yêu em."

Diệp Nam Cầm nhất thời không biết nên phản ứng lại như nào, cô sợ nếu cô còn nói nữa, cô sẽ lại bị hôn! Bạn trai cô hôn cô, càng mắng anh, anh lại càng hôn hăng say hơn, làm sao bây giờ?

Ra rồi, 36 kế, chuẩn là thượng sách.

"Em lên nhà trước, anh về đi." Diệp Nam Cầm nói xong, không đợi Trương Đông Lương phản ứng lại, liền xoay người đi lên lầu.

Trương Đông Lương đứng yên ở dưới cửa rất lâu, dư vị của nụ hôn vừa rồi đến bây giờ, anh vẫn còn có chút chưa thể hoàn hồn được. Rõ ràng chuyện mới vừa xảy ra, lại có chút gì đó mê ly không thể dứt ra được.

Đèn đường hai bên tỏa ra những quang sáng vô cùng dịu nhẹ, đem thân ảnh anh kéo dài trên mặt đường. Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua gương mặt anh, trong không khí dường như tràn ngập hơi thở ngọt lành.

24 năm qua đối mặt với sương, gió, tuyết, anh đều có thể vượt qua được. Đối với sự ngọt ngào hiện tại, anh nhìn không được mà một giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

Từ nay về sau, phía sau anh luôn có bóng dáng của một người phụ nữ. Người anh yêu, anh có thể liều mạng vì cô mà làm tất cả, chiều chuộng cô, chỉ sợ như thế vẫn còn chưa đủ!

Ting ting một tiếng, điện thoại vang lên, anh vừa cầm lên liền thấy, Diệp Nam Cầm gửi cho anh một bức ảnh.

Trong ảnh, Diệp Nam Cầm búi cao tóc, còn cài một chuỗi tua rua trên đó, nở một nụ cười tươi tắn, trên người cô mặc bộ Hán phục anh tặng, váy màu hồng bích, trông rất nhẹ nhàng thanh lịch. Có chút gì đó giống một mỹ nhân thời cổ đại, từ trong bức họa đi ra, tỏa ra khí chất của tiểu gia Bích Ngọc (*).

(*) tiểu gia Bích Ngọc: ý chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không nhất định phải đẹp nhưng khả ái, có điểm nghĩa giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm "Tiểu thư khuê cát".

Trương Đông Lương nhìn xong, bật cười thành tiếng. Nếu vợ anh sống ở thời cổ đại, chắc chắn có thể vào hoàng cung mà thăng tiến. Anh thật là may mắn mới có thể được một người đẹp như vậy, cô vợ đáng yêu của anh, anh nhất định phải thật chiều chuộng cô, giữ chặt cô trong tay, không thể để người nào động đến cô được!

Dọc đường đi, Trương Đông Lương vui sướng tới nỗi ngêu ngao hát. Vừa mới trở lại tiệm net, Tần Phong liền vọt tới, đặt tay lên vai anh, hưng phấn nói: "Anh Đông, thô lộ thành công rồi sao? Có cần các anh em làm cho anh một bữa tiệc lớn không?"

Trương Đông Lương ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói: "Đương nhiên là thành công rồi, anh Đông của cậu mà đã ra tay thì nhất định gạo xay thành cám. Nhưng mà nếu để ăn một bữa, vẫn là nên để anh mời cậu ăn."

Tần Phong nhướn mày, khẽ cười nói: "Ai da, không phải anh muốn làm một cái gì đó thật sáng tạo sao? Thế nào, rốt cuộc vẫn dùng tới cách tỏ tình bằng hoa hồng cũ rích à."

Trương Đông Lương ừ một tiếng, quay đầu nhìn Tần Phong, ngữ khí không chút gọn sóng: "Sao, có ý kiến gì à?"

"Anh là đại ca, em chỉ là tiểu đệ, làm sao mà dám có ý kiến được." Tần Phong tỏ vẻ cợt nhả, đuôi lông mày lần khóe mắt đều lộ ra vẻ không đứng đắn, lại vỗ vỗ bả vai Trương Đông Lương, nói: "Khi nào thì mời em uống rượu mừng vậy."

"Có phải cậu kết hôn đâu, cậu gấp gáp cái gì, vẫn còn sớm mà." Trương Đông Lương liếc mắt nhìn anh ta, trên mặt có chút vui sướng: "Tôi vừa mới thô lộ thành công, thế nào đi nữa cũng cần một đoạn thời gian yêu cuồng nhiệt rồi mới bàn đến chuyện kết hôn chứ! Còn cậu ý, cậu cũng nên nắm chặt lấy Hàn Linh Linh đi! Hai người cũng đã bên nhau hơn một năm rồi còn gì?"

Tần Phong thở dài, kéo Trương Đông Lương tới ngồi xuống sofa, trên mặt hiem thấy được sự u sầu: "Anh à, em trai anh đang gặp chút vấn đề đó! Ông già nhà em cả ngày chỉ nghĩ tới sự nghiệp của ông ta, còn muốn kết giao với một nhà làm việc ở bộ, ép em cùng với con gái của Vương cục trưởng kết hôn."

"Sao, không lay chuyển được suy nghĩ của ông già nhà cậu à?" Thần sắc của Trương Đông Lương trầm đi vài phần: "Vậy cậu nghĩ thế nào?"

Tần Phong lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: "Ông ấy chỉ có một mình em là con trai, em đương nhiên biết ông ấy muốn tốt cho em. Chỉ là, em thích Linh Linh, nhưng cũng không biết nên làm như thế nào nữa."

"Ông ấy nói, nếu em khẳng khái muốn cưới Linh Linh, ông ấy sẽ cầm cửa em, cùng em đoạt tuyệt tình phụ tử."

Trương Đông Lương đặt tay lên vai Tần Phong, ngữ khí trịnh trọng: "Tần Phong, việc này tôi không thể giúp cậu quyết định được. Chỉ là, tôi cảm thấy, nếu cậu thật sự thích Hàn Linh Linh, cậu phải có trách nhiệm với cô ấy."

"Cả đời này của cậu không phải sống vì người khác, mà phải sống cho chính bản thân cậu. Đạo lý này, cậu nên biết."

"Còn nữa, vì tôi là anh em tốt của cậu, tôi cần thiết phải nói với cậu một câu. Cho dù nhà cậu có nhiều tiền đến đâu, cậu cũng không thể không tiến lên

được! Cậu nhìn cậu xem, cả ngày đều ở chỗ tôi hết ăn rồi lại uống, ngày ngày chỉ chơi game. Hồi xem gia đình nào chịu được không, ba cậu chính là xem cậu như phế vật, cảm thấy có thể tùy ý sắp xếp mọi chuyện cho cậu, mới nói với cậu những lời này."

"Tôi nghĩ, điều cậu lo lắng chính là, nếu ba cậu không cho cậu vào cửa, cậu sẽ không có tiền, Hàn Linh Linh vì thế sẽ khinh thường cậu?"

Tần Phong bị đoán trúng tim đen, bĩu môi, gờm ngón tay cái lên, ai thán nói: "Vẫn là anh Đông hiểu rõ mọi chuyện nhất! Vậy anh nói xem, em nên làm như thế nào?"

"Hiện tại cậu nên đi tìm đơn tuyển dụng ở trên web, sau đó tìm một công việc mà làm. Bằng không, đến khi trong nhà cạn kiệt nguồn tài chính của cậu, cậu sẽ chết đói đấy! Tôi nói cho cậu biết, tôi có thể cứu giúp người nghèo, nhưng mà tiền tôi tích góp được là để có thể chăm lo cho vợ tôi, cũng không thể cứu giúp cậu được!"

Tần Phong ồ lên một tiếng, liếc mắt nhìn Trương Đông Lương, khinh thường nói: "Em biết, có vợ cái liền quên anh em. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, được rồi, em sẽ nghe anh, tay làm hàm nhai, không cần anh phải tiếp tế cho em, tiền anh tích góp được, nên dùng để mua thuốc bổ thận đi."

"Cậu rút đi, thân thể anh cậu tốt như thế này, không cần cậu phải lo đâu." Trương Đông Lương cười cười, đâm vào người Tần Phong một cái, hai người lại cùng nhau đùa giỡn.

Ngày qua ngày, bụng Thẩm Gia Kỳ cũng bắt đầu nhô lên.

May mắn tới gần ngày kết hôn, ba mẹ Diệp cũng đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi. Chỉ chờ tới ngày mở tiệc chiêu đãi khách, mọi chuyện liền viên mãn.

Vừa lúc đến sinh nhật mẹ Diệp, mọi người trong nhà liền tụ tập lại, ăn một bữa cơm đoàn viên.

Trong bữa ăn, mẹ Diệp nhìn con trai của mình cùng con dâu ân ái, không khỏi cao hứng, lại nhìn sang Diệp Nam Cẩm, nhìn không được mà nhàu mày, nói: "Tiểu Cẩm, em của con cũng sắp kết hôn rồi, con cũng không vội vàng gì sao, con năm nay đã 24 rồi đó!"

Diệp Nam Cẩm gần như phát ngán khi nghe những lời này, cố kìm nén cảm xúc không kiên nhẫn trong lòng, ôn hòa cười nói: "Con biết rồi, mẹ, con cũng mới chỉ 24 tuổi, cũng không phải gái lỡ thì, mẹ yên tâm, con khẳng định sẽ lấy được chồng."

"Mẹ đã tìm được cho con mấy đối tượng xem mắt, có công nhân viên chức, có giám đốc công ty nước ngoài, cũng có người từ nước ngoài trở về, nếu rảnh con đi gặp gỡ người ta một chút xem thế nào nhé?" Mẹ Diệp hỏi dò.

Diệp Minh Xuyên chen ngang nói: "Mẹ, mẹ đừng nhọc lòng về chuyện hôn sự của chị con nữa. Con cũng đã gặp anh ấy rồi, trông anh ấy không tồi, còn rất đẹp trai nữa, lúc nào rảnh, mẹ bảo chị ấy dẫn về nhà ra mắt."

Trên mặt mẹ Diệp tràn đầy vui mừng nói: "Phải không? Tiểu Cẩm, nếu con có bạn trai rồi thì cũng nên nói cho mẹ biết chứ. Hôm nào dẫn bạn trai con về đây để mẹ xem xét một chút. Đúng rồi, bạn trai con tên là gì, sống ở đâu, làm nghề gì?"

Diệp Nam Cẩm buồn cười xuống, miễn cười cười nói: "Mẹ, bọn con còn đã chắc chắn chuyện gì đâu. Mặc dù mẹ làm ở Tô dân phố, cũng không cần phải tỏ ra chuyên nghiệp như vậy đâu, tốt xấu gì cũng phải chờ thêm một thời gian nữa chứ, mẹ lại còn đi điều tra hộ khẩu của người ta!"

"Cái con nhỏ này, được rồi, chờ đến lúc hôn sự của em trai con lo liệu xong, mẹ sẽ tính tới chuyện của con." Mẹ Diệp thấy con gái mình có vẻ không muốn nói nữa, đành phải cười thỏa hiệp.

Ting ting, tiếng điện thoại vang lên, Diệp Nam Cẩm với lấy. Là một tin nhắn Wechat được gửi tới, cô click mở, một giọng nói trong trẻo và ấm áp truyền tới tai: "Vợ, anh nhớ em, thật sự rất nhớ em!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Không cần quá u mê anh, anh biết anh giỏi mà

Diệp Nam Cẩm vội vàng tắt điện thoại đi, cô ngẩng đầu lên thì thấy mọi người đều đang nhìn mình, giả vờ trấn định nói: "Nhìn con làm gì? Mau ăn cơm đi!"

Ba Diệp và mẹ Diệp tâm đầu ý hợp cùng quay sang nhìn nhau một cái, mẹ Diệp một bên gấp thức ăn, một bên lơ đãng nói: "Minh Xuyên, ăn cơm xong, con với Gia Kỳ ở lại một chút, mẹ với ba con có chút việc cần nói với hai đứa."

Diệp Nam Cẩm nhướn mày, giọng nói mang theo ý trêu chọc: "Chuyện gì vậy, tại sao lại chừa con ra, con là con gái mẹ mà không thể nghe sao?"

Mẹ Diệp khẽ cười: "Con có mang thai đâu mà nghe? Chờ bao giờ con mang thai, mẹ khác sẽ nói cho con."

Ăn com xong, chờ Diệp Nam Cầm rời đi, mẹ Diệp dùng mọi cách đe dọa có, dụ dỗ có, rốt cuộc cũng nghe được tường tận mọi thứ về Trương Đông Lương từ Diệp Minh Xuyên.

Tuy rằng Diệp Minh Xuyên nói không ít lời hay, nhưng biểu tình của mẹ Diệp nhanh chóng từ trời nắng biến thành nhiều mây, rồi chuyển thành mây đen u ám.

Đương nhiên Trương Đông Lương không biết thái độ của Diệp gia đối với anh như thế nào, bởi vì hiện tại anh còn đang đắm chìm trong mối tình ngọt ngào nhỏ bé của mình và không thể thoát ra khỏi nó.

Mấy ngày nay, chỉ cần Diệp Nam Cầm có thời gian rảnh, Trương Đông Lương liền mang cô ra ngoài chơi, không ăn com, đi dạo phố thì cũng xem phim. Vì cứ như vậy suốt nên không tránh khỏi có chút nhàm chán, nên hôm nay hai người dứt khoát đi chợ đêm.

Ở hai bên đường chợ đêm, một bên chủ yếu là các loại đồ ăn vặt, một bên là bán các đồ dùng tiện ích.

Hai người nắm tay nhau đi trên đường, bỗng nhiên nhìn thấy một con gấu bông màu be trên một quầy hàng, trông rất đẹp, trước ngực nó còn có một trái tim lớn màu đỏ, trên đó viết bốn chữ cái tiếng Anh, LOVE.

Diệp Nam Cầm nhìn thấy liền rất thích con gấu Teddy này, mở miệng hỏi: "Ông chủ, con gấu Teddy này bao nhiêu tiền vậy?"

Ông chủ cười ha hả nói: "Cô gái, gian hàng của chúng tôi là trò chơi ném phi tiêu, không phải để bán, mười tệ được mười hai cái phi tiêu, trúng hết toàn bộ sẽ được quà."

Trương Đông Lương nhìn Diệp Nam Cầm một cái, mặt mày thực sự vui vẻ, giọng nói cũng trầm hơn: "Vợ, em thích nó sao?"

Diệp Nam Cầm ừ một tiếng, Trương Đông Lương cúi đầu, xoa xoa tóc cô, dịu dàng nói: "Vậy, để anh Đông đây xuống tay, chơi một ván đem gấu Teddy về cho em, được không?"

Diệp Nam Cầm nhìn Trương Đông Lương, ánh mắt có chút nghi hoặc hỏi: "Anh xác định, anh...làm được không?"

Trương Đông Lương vỗ vỗ vào ngực, hai tay xoa vào nhau, nói: "Vợ, em chờ anh."

Ông chủ đưa cho Trương Đông Lương mười hai cái phi tiêu, Trương Đông Lương đặc ý nhường mày. Sau đó đứng thẳng, hơi thở cũng tràn ngập sự tự phụ, nhắm thẳng vào quả bóng, phi tiêu tới, liên tiếp mười hai cái, tất cả đều trúng.

Sau khi tất cả phi tiêu được ném xong, Trương Đông Lương vuốt tóc một cái, tự tin nói: "Không cần quá u mê anh, anh biết anh giỏi mà."

Ông chủ kia khẽ thở dài, cầm lấy con gấu Teddy màu be đưa cho Trương Đông Lương, biểu tình lộ ra chút bất đắc dĩ.

Diệp Nam Cầm đón lấy con gấu Teddy, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa, cô thật không nghĩ tới, bạn trai mình lại giỏi như vậy, đúng là trên đời có quá nhiều sự bất ngờ!

Diệp Nam Cầm ôm gấu Teddy trong lòng, nhìn nó một lúc, cô thấy rất vui. Sau đó lại nhìn thấy, trên gian hàng còn có một chiếc gối hình trái tim màu đỏ nữa.

Cô túm lấy cánh tay Trương Đông Lương, nhẹ nhàng lắc lắc, chớp chớp mắt nũng nịu nói: "Anh, em muốn cả cái gối hình trái tim màu đỏ kia nữa, hay là anh chơi thêm một lần nữa đi?"

Trương Đông Lương nhìn mặt ông chủ gian hàng, có thể thấy trên mặt ông ta rõ ràng không kiên nhẫn, Trương Đông Lương nghĩ nghĩ, sau đó nhẹ giọng an ủi: "Vợ, một con gấu Teddy là đủ rồi, giờ anh còn chơi lại nữa, chưa chắc đã trúng cả mười hai cái phi tiêu. Nếu như vậy, kỷ lục của anh sẽ bị phá đó!"

Diệp Nam Cầm hừ một tiếng, quay đầu đi về phía trước, Trương Đông Lương liền đuổi theo, cầm lấy tay Diệp Nam Cầm, trên mặt cười lấy lòng: "Sao vậy, vợ, sao tự nhiên em lại nổi giận?"

"Anh không nghe em, em muốn cái gối kia, anh lại không chơi nữa, anh không thương em." Diệp Nam Cầm chu miệng, bộ dạng kiêu ngạo nói.

"Vợ, không phải là anh không muốn chơi để lấy quà về cho em, tất cả mọi thứ trên quầy hàng, anh có thể lấy về cho em. Nhưng mà, tốt xấu gì mình cũng nên quan tâm tới việc kinh doanh của người khác chứ. Ông chủ là một người lớn tuổi rồi, mở một cái sạp nhỏ như này để kiếm tiền sống tạm qua ngày cũng không dễ dàng gì."

"Anh đưa ông ấy mười tệ chơi một lần để được những món đồ đáng giá năm mươi, sáu mươi tệ, ông ấy cũng không được lời lãi mấy. Chúng ta chơi không được lại muốn chơi tiếp nữa, cứ thế cứ thế mãi, ông ấy vẫn không ca thán mà vẫn để chúng ta chơi."

Diệp Nam Cầm thật ra cũng chỉ là muốn làm nũng một chút, nhưng nghe Trương Đông Lương giải thích xong, trong lòng có chút...xúc động.

Trương Đông Lương là người biết đổi nhân xử thế, là một người thật sự rất tốt. Lần trước anh đã xông tới cứu đứa trẻ bị cuốn xuống cầu thang, lần này lại thấu tình đạt lý, hiểu được suy nghĩ của người khác, không muốn chiếm quá nhiều tiện nghi của ông chủ kia.

Nhân phẩm của anh, thật sự đáng tin vậy.

"Được rồi, được rồi, em hiểu mà, không cần nữa đâu." Diệp Nam Cầm cười ngọt ngào với anh, đột nhiên gọi một tiếng: "Trương Đông Lương."

Trương Đông Lương nhìn Diệp Nam Cầm, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

Diệp Nam Cầm nhón chân, nhẹ nhàng hôn Trương Đông Lương một cái, sau đó quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Trương Đông Lương ngo ngắc đứng tại chỗ, vợ anh hôn anh một cái, không phải ảo giác, vợ anh thật sự hôn anh một cái.

Diệp Nam Cầm thấy Trương Đông Lương không đuổi theo kịp, lại đi vòng trở lại, nhìn anh, trịnh trọng nói: "Em quên mất còn một chuyện nữa."

Trương Đông Lương cau mày lại, ngay sau đó liền dẫn ra, cười xấu xa nói: "Quên nắm tay anh, có phải không? Cho em!"

"Trương Đông Lương, anh không đứng đắn gì cả!" Diệp Nam Cầm nắm lấy tay Trương Đông Lương, có chút bất mãn nói: "Em đùa anh, anh lại tỏ ra ngây ngô như vậy, ai không biết lại tưởng em bắt nạt anh."

Trương Đông Lương khẽ nở một nụ cười lấy lòng: "Được rồi mà, vợ, em cứ tiếp tục trêu chọc anh đi, anh thích được em trêu."

Diệp Nam Cầm khụ một tiếng, làm bộ nghiêm túc hỏi: "Anh, anh có thích ăn dâu tây không?"

Trương Đông Lương chớp mắt, vẻ mặt hạnh phúc trả lời: "Rất thích, vợ, là loại được trồng ở nhiệt độ 37 độ C sao?"

"Anh..." Diệp Nam Cầm ngước mắt lên, vốn định phát tác cảm xúc, lại nghĩ nghĩ gì đó rồi đè nén nó xuống, thay bằng một bộ mặt tươi cười, chỉ vào nhà vệ sinh công cộng gần đó nói: "Anh, chờ em một chút, em đi vệ sinh."

Trương Đông Lương ừ một tiếng, buông tay Diệp Nam Cầm ra.

Diệp Nam Cầm đi vào buồng vệ sinh, lấy son môi cùng gương nhỏ trong túi ra, đánh một lớp nhẹ lên môi. Ánh đèn ở chợ đêm mờ mờ như vậy, nếu không nhìn kỹ, cũng không ai có thể nhận ra được là cô có đánh son.

Diệp Nam Cầm ôm một bụng đầy ý nghĩ xấu xa bước ra khỏi buồng vệ sinh, đi tới trước mặt Trương Đông Lương, đột nhiên nhón chân, hung hăng hôn trên mặt anh một cái.

Trương Đông Lương thụ sủng nhược kinh (*), ôm chặt lấy Diệp Nam Cầm vào trong lòng, sùng nịnh nói: "Vợ yêu, em còn muốn trêu chọc anh đến lúc nào nữa vậy? Tim anh đều tan chảy cả rồi."

(*) thụ sủng nhược kinh: được người khác yêu thương nhưng lại cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Diệp Nam Cầm bị Trương Đông Lương gắt gao ôm chặt, cô cảm thấy bên dưới có cái gì đó cộm cộm, nhìn không được mà nói: "Đại lung của anh cộm quá."

Trương Đông Lương nghe xong lời này, nụ cười càng thêm không đứng đắn, anh nâng mặt Diệp Nam Cầm lên, giọng nói đầy ý vị: "Em nhìn kỹ xem, anh đang mặc quần thể thao, có đeo thắt lưng đâu."

"Đó là..." Diệp Nam Cầm trong nháy mắt đã hiểu ra, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng oán trách: "Anh tự chủ kém như vậy sao?"

"Anh cũng không biết nữa, nó không nghe theo ý anh, anh biết làm thế nào được?" Trương Đông Lương cúi đầu, tiến đến bên tai Diệp Nam Cầm, giọng nói trầm thấp, lộ ra một chút không đứng đắn: "Em đã khơi dậy nó, vậy thì em phải chịu trách nhiệm đi."

Bạn trai cô thật là càng ngày càng được một tác lại muốn tiến một thước, hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, suốt ngày làm nũng, giờ còn muốn cùng cô thân mật!

Tuy rằng cái việc này cũng không có gì đáng trách, nhưng với sự bướng bỉnh của một cô gái, Diệp Nam Cầm nghĩ vẫn là chờ thêm một thời gian nữa. Tốt xấu gì, cũng phải tới gặp gia đình hai bên đã, có danh phận chính thức rồi, mới có thể, mới có thể làm cái kia!

"Anh, anh bớt nói mấy lời lưu manh lại đi." Diệp Nam Cầm cố thoải mái nói: "Em là tiên nữ, làm sao có thể để người phạm nhân như anh làm hoen ố chứ."

Trương Đông Lương cười xấu xa nói: "Đổng Vinh cũng là phạm nhân, Ngưu Lang cũng là phạm nhân, bọn họ có thể, tại sao anh lại không thể?"

Diệp Nam Cầm đang muốn đáp trả, lại nhìn thấy một đôi tình nhân đang đi tới. Người con trai kia nhìn nhìn Trương Đông Lương, cùng cô gái bên cạnh nói gì đó, cô gái kia cũng nhìn lại, nhìn không được mà nở một nụ cười.

Trong lòng Diệp Nam Cầm mừng thầm, anh chơi trò lưu manh, còn mang theo dấu môi của bốn cô nương trên mặt đi khắp nơi, bị người ta trêu chọc cười nhạo, hắc hắc!

"Bọn họ chắc hẳn cũng đã trải qua tam thư lục lễ (*)." Về mặt Diệp Nam Cầm lộ ra chút nghịch ngợm, chuyển sang chuyện khác: "Khi nào anh dẫn em đi gặp người nhà anh vậy?"

(*) Tam thư lục lễ: đây là một nghi lễ trong đám cưới truyền thống của người Trung Quốc. Nghi lễ kết hôn truyền thống bao gồm tam thư: Sinh thư (thư dùng khi đính hôn, nhà trai trao cho nhà gái), Lễ thư (nhà gái sẽ liệt kê ra số lượng lễ vật cưới hỏi khi hai bên gia đình đã chấp thuận hôn lễ), Nghênh thân thư (thư dùng khi nghênh thú tân nương) cùng lục lễ: Nạp thái (nhà trai nhờ người mai mối để đàm hỏi nhà gái), Ván danh (nhà trai nhờ bà mối hỏi danh tính cô gái rồi đến tông miếu bói toán, ra quẻ "cát" sẽ tiến hành bước tiếp, quẻ "hung" thì dừng lại), Nạp cát (sau khi bói toán được điềm lành thì định hôn ước), Nạp chinh (nhà trai phái người đem sinh lễ đến nhà gái), Thỉnh kỳ (chọn ngày cưới), Thân nghênh (ngày hôn lễ).

Có lẽ ý thức được lời mình có chút không đúng, Diệp Nam Cảm lại bổ sung thêm: "Ý em là, chú đi của anh."

Biểu tình Trương Đông Lương có chút trầm xuống, thờ dài, kéo Diệp Nam Cảm tới một bên giao lộ, nơi này tương đối yên tĩnh, nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói: "Vợ, năm đó, vì chuyện học đại học của anh, chú đi anh đã cãi nhau một trận, thiếu chút nữa ly hôn."

"Sau đó, anh không đành lòng nhìn chú anh khó xử, chủ động muốn đi làm công ăn lương. Lúc đó đi anh đã khôn khéo tính kế, bà ấy sợ anh không kiếm được nhiều tiền, đến lúc kết hôn, lại muốn tìm bà ấy để xin tiền. Bà ấy nói muốn giải quyết nhanh chóng, cưỡng ép lấy đi nhà ở ba mẹ anh để lại cho anh."

"Di anh nói, lúc ba mẹ anh qua đời, bà ấy đã nuôi dưỡng anh bao nhiêu năm, bỏ ra cho anh không ít tiền, nhà cùng tài sản của ba mẹ anh xem như là bồi thường. Chú anh khuyên bảo mãi, bà ấy mới để lại cho anh năm ngàn tệ, làm giấy tờ xong, nhất quyết nhất đao lưỡng đoạn (*), không muốn liên quan gì tới anh nữa."

(*) nhất đao lưỡng đoạn: đoạn tuyệt quan hệ.

Diệp Nam Cảm nghe xong, có chút đau lòng nhìn Trương Đông Lương, cuộc đời anh thật quá khổ sở mà!

Trương Đông Lương cảm thấy hơi buồn, nhưng thật nhanh chóng khôi phục lại nụ cười tươi, nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Nam Cảm, hôn lên trán cô, giọng nói lộ ra sự dịu dàng: "Bảo bối, từ lúc anh mười tám tuổi đến giờ, anh đã không có gia đình. Nhưng hiện tại, anh có em, anh đã có gia đình nhỏ của mình. Đồng ý với anh, vĩnh viễn đừng rời khỏi anh, chúng ta ở bên nhau, mãi mãi, được không?"

Diệp Nam Cảm cảm thấy bị anh ôm có chút ngứa, nhẹ nhàng đẩy anh ra một chút, nhỏ giọng nói: "Anh nguyện ý cùng em về nhà không?"

"Hả?" Trương Đông Lương còn đang đắm chìm trong sự ngọt ngào này nên nhất thời không để ý.

"Anh không chỉ có em, anh còn có người nhà của em nữa, em muốn đưa anh về nhà em." Diệp Nam Cảm ngắt đầu, vô cùng nghiêm túc nói.

Trương Đông Lương vui vẻ ra mặt, ôm lấy Diệp Nam Cảm, dùng tay đỡ lấy đầu cô, trong lòng cảm nhận được rõ ràng hơi ấm của cô, vui vẻ cười nói: "Được, anh gấp tới nỗi không thể chờ được rồi, lúc nào anh cũng sẵn sàng."

"Cuối tuần này đi." Diệp Nam Cảm nghĩ, cho một thời gian cụ thể, cũng dặn dò thêm: "Biểu hiện cho tốt vào nha!"

Trương Đông Lương cùng Diệp Nam Cảm đan chặt mười ngón tay vào nhau, anh tiến tới sát vào tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, trêu chọc một chút, rồi thổi một ngụm khí nóng vào tai cô, cố ý dùng giọng nũng nịu nói: "Bảo bối, em thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đưa người yêu về nhà

Trương Đông Lương trở lại tiệm net, Tần Phong vội vàng tháo tai nghe xuống, theo sát anh đi vào trong phòng, nhìn cảnh tượng trước mắt khiến cho biểu tình anh ta càng thêm khoa trương, còn hét lớn lên: "Mẹ kiếp."

"Hét cái gì mà hét?" Trương Đông Lương ném cho anh ta một cái nhìn xem thường, không chút khách khí hỏi: "Có gì lạ sao?"

Trong phòng của anh lúc này tràn ngập những bong bóng đủ sắc màu, Trương Đông Lương còn dùng sức thổi ra một đợt bong bóng, mà dấu môi màu hồng nhạt còn lưu lại trên mặt anh phản chiếu qua quả bóng, có vẻ đặc biệt...đặc biệt rực rỡ!

"Này, anh Đông, dọc đường đi chắc không quay đầu lại nhìn, nhưng mà chắc có không ít người nhìn anh cười đầu nhí?" Tần Phong cười trêu chọc nói.

Trương Đông Lương ừ một tiếng, nghi hoặc hỏi: "Sao cậu biết, cậu đi theo dõi anh?"

"Anh Đông, anh đi soi gương xem!" Tần Phong cười ôm bụng, thiếu chút nữa không thể đứng thẳng dậy nói: "Vợ anh đã trồng dâu tây trên mặt anh rồi!"

Trương Đông Lương chạy nhanh tới cầm lấy điện thoại, đối diện với màn hình, tuy không phải rực rỡ nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy một dấu môi màu hồng phấn. Bảo sao, lúc đi trên đường anh cứ cảm thấy có gì đó không ổn, hóa ra mình vác dấu ấn ái trên suốt đường đi!

Nhưng mà, trong lòng anh còn có điểm vô cùng cao hứng, thậm chí còn có chút ngọt ngào, dấu môi lưu lại trên mặt anh, nhưng cô vợ bé bỏng của anh lại ở trong tim anh!

"Anh Đông, anh phản lão hòa đồng (*) à? Lớn đầu rồi còn chơi thổi bong bóng?" Tần Phong vươn tay ra, một quả bóng dừng ở trên tay anh ta, ngay sau đó tan vỡ.

(*) phản lão hòa đồng: biến già hóa trẻ.

"Cậu cút đi, anh đây vẫn còn trẻ chán, còn lâu mới già!" Trương Đông Lương nằm nghiêng ở trên giường, đuôi lông mày cùng khóe mắt không thể ngăn được ý cười: "Cuối tuần này anh sẽ tới nhà ba mẹ vợ anh, nếu ổn thỏa, có lẽ bọn anh sẽ đi đăng kí kết hôn sớm."

"Xem anh phát cuồng như vậy kìa, có muốn em mua giúp anh hai quả pháo, xong treo ở trước cửa tiệm net không?" Tần Phong ngồi xuống giường, khẽ chớp mắt, trêu chọc nói: "Anh Đông, anh cũng 24 tuổi rồi, còn chần chờ gì nữa mà không hoàn thành nghĩa vụ. Anh nhìn anh, xong lại nhìn cậu em vợ đi, người ta cũng sắp làm ba rồi đó!"

Trương Đông Lương đám anh ta một cái, chửi thề một câu, lại hỏi: "Nói thật đi, cậu cùng với Hàn Linh Linh, rốt cuộc tính như thế nào?"

Tần Phong thu hồi nụ cười tươi trên mặt, nghiêm túc nói: "Anh Đông, ông già nhà em lần này quyết định xuống tay thật, nguồn tài chính của em đều bị cắt đứt hết cả, còn bị đuổi ra khỏi nhà. Nhưng mà không sao, em đã tìm được việc rồi, ngày mai sẽ đi làm. Đúng rồi, cho anh xem cái này."

Một quyển sổ màu đỏ, trên đó có ghi ba chữ giấy hôn thú. Hai mắt Trương Đông Lương sáng lên, đây chính là thứ mà anh hy vọng có được nhất.

"Cậu cùng với Hàn Linh Linh đi đăng ký kết hôn lúc nào? Anh không phải anh em tốt của cậu sao? Sao không nói với anh một tiếng?"

Trương Đông Lương cầm lấy giấy hôn thú, mở ra nhìn thoáng qua, trong đầu không nhận được mà ảo tưởng, trên ảnh chụp hai người, chính là anh và Diệp Nam Cẩm, không biết sẽ như thế nào nữa. Tuy nhiên, cũng nhanh qua đi.

"Thật ra, em đối với Linh Linh là có thua thiệt. May mắn thay, có mẹ em hòa giải, ông già nhà em cũng không quá tuyệt tình, căn hộ kia cũng trả lại cho em, không có thu về. Về sau, em cũng không còn là phú nhị đại nữa, em với anh giống nhau, đều dựa vào chính sức mình mà phấn đấu."

Trương Đông Lương liếc nhìn Tần Phong một cái, mở điện thoại ra xem, ngữ khí lười biếng nói: "Giống anh nhưng cũng đừng tới nơi này khóc thảm, anh so với cậu còn thảm hơn nhiều. Cậu ở bên ngoài rèn luyện mấy năm, ông già bớt giận thì xin về sau, tóm lại vẫn sẽ là cậu kế thừa gia nghiệp."

"Cậu nhìn anh xem, anh nửa năm qua phải vất vả lắm mới sống yên ổn được, hiện tại, không biết tiệm net của anh còn có thể tồn tại bao nhiêu ngày nữa? Về sau như thế nào, anh cũng lo lắng vô cùng!"

Tần Phong nhìn sắc mặt Trương Đông Lương, quả nhiên là mang theo sự u sầu, nghi hoặc hỏi: "Anh Đông, sao tự nhiên lại nói những lời này?"

"Hiện tại các tiệm net trên cả nước đều bị quản rất chặt. Như thế những tiệm net tư nhân còn có thị trường sao? Đối diện chỗ này cũng vừa mới khai trương một tiệm net mới, trong phố này, cách hai ba nhà cũng có một tiệm net. Cậu không thấy, mấy ngày nay lưu lượng khách tới không bằng mấy ngày trước sao?"

"Anh cùng cậu nói một câu xuất phát từ nội tâm, hiện tại trong tay anh thật sự không có nhiều tiền. Mấy năm nay, anh ngày đêm làm việc, cuối cùng cũng tích góp mua được một căn nhà, mua được xe. Thiết bị ở tiệm net này, cậu cũng biết rồi đó, đều là hàng đã sử dụng rồi. Hiện tại, các tiệm net đều sử dụng thiết bị có cấu hình tiên tiến, màn hình lớn, chơi game cũng mượt mà hơn, hoàn cảnh phương tiện cũng không tệ, anh lấy cái gì để cạnh tranh với bọn họ?"

"Anh cũng đã tính toán rồi, cuối năm nay sẽ đóng tiệm net, đem đồng máy tính đó đi bán, sau đó tìm lối đi khác."

Tần Phong nghe những lời này xong có chút thương cảm, tuy nhiên, anh ta vẫn cố bày ra một gương mặt tươi cười, vỗ vỗ bả vai Trương Đông Lương, an ủi nói: "Không có việc gì đâu, anh, xe đến trước núi ắt sẽ có đường, có đường ắt sẽ có anh em tốt bên anh. Dù phía trước là núi đao biển lửa, anh em sẽ giúp anh vượt qua, có việc gì anh cứ nói, có thể giúp nhiều giúp ít em nhất định sẽ giúp."

Trương Đông Lương gơ bàn tay ra, Tần Phong lập tức hiểu ý, cũng gơ tay ra, cùng anh đập một cái, lại gắt gao nắm chặt, vô cùng nghiêm túc nói: "Anh, mặc kệ như thế nào, vẫn có anh em ở bên anh!"

Tần Phong nghĩ nghĩ, lại lẩm miệng hỏi một câu: "Đúng rồi, chị dâu có biết chuyện cuối năm anh sẽ ngừng kinh doanh chưa?"

Trương Đông Lương lắc đầu, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, trịnh trọng nói: "Người anh em, chuyện này cậu đừng nói với chị dâu cậu. Nếu không thể làm ở tiệm net, tôi cũng có thể làm việc khác. Chuyện buồn như này, chính tôi khiêng là đủ rồi, không cần phải để cô ấy đi theo lo lắng. Cùng cô ấy ở bên nhau, tôi chỉ hy vọng, cô ấy có thể vui vẻ là được rồi."

Cuối tuần, mặt trời lên cao, chim hi thước kêu chích chích trên cây.

Sáng hôm nay Trương Đông Lương dậy rất sớm, đem chính mình chỉnh trang vô cùng ngăn nắp, tóc tai sạch sẽ gọn gàng, áo lông cao cổ màu cà phê, cùng với quần dài màu đen giản dị, áo choàng dài trùm đầu màu đen và đôi giày thể thao màu đen trắng. Có thể nói là hoàn mỹ.

Tới tiểu khu nhà Diệp Nam Cẩm, Trương Đông Lương đón cô, dọc đường đi lải nhải hỏi rất nhiều việc cần chú ý, nhưng Diệp Nam Cẩm lại không thấy

phiền chút nào, trong lòng còn có chút vui mừng.

Trương Đông Lương tới tiểu khu nơi ba mẹ Diệp ở, đi ngang qua siêu thị dưới lầu mua một hộp sữa bò dành cho người trung niên cùng một chút trái cây. Lúc này anh mới cầm lấy tay Diệp Nam Cầm, hai người đi vào thang máy, tâm tình thấp thỏm đi tới cửa Diệp gia.

Diệp Nam Cầm nhìn Trương Đông Lương có chút khản trương, tiến tới sát tai anh, nhẹ giọng an ủi: "Anh, đừng sợ, ba mẹ em hiền lắm, không ăn thịt anh đâu."

Trương Đông Lương chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình đều đã đỏ mồ hôi, bình thường gặp phải một chuyện gì đó khó khăn, anh cũng không cảm thấy đáng sợ như này.

Diệp Nam Cầm gõ cửa, hô một tiếng: "Mẹ, con đã về rồi."

Mẹ Diệp ra mở cửa, nhìn sang Trương Đông Lương, từ đầu tới chân đánh giá một lần, thần sắc nhàn nhạt nói: "Cậu là bạn trai của Tiểu Cầm sao, tôi là mẹ của Tiểu Cầm, mau vào trong nhà ngồi đi."

Trương Đông Lương cùng Diệp Nam Cầm liếc nhìn nhau, Diệp Nam Cầm nhìn bộ dạng của anh có chút khản trương, cô cầm lấy tay anh, khoe miệng mỉm cười.

Trương Đông Lương khẽ nở một nụ cười, vào cửa, liền tươi cười nói: "Dì, lần đầu tiên con tới nhà, cũng không biết nên mua cái gì, những đồ này con mới mua, hy vọng dì sẽ thích ạ."

Mẹ Diệp nhìn lướt qua sữa bò cùng trái cây, thần sắc không gọn sóng, đi đến sofa ngồi xuống trước, lại chỉ vào hai cái ghế mềm đối diện, có lệ mà nói: "Ngồi đi."

Trương Đông Lương cùng Diệp Nam Cầm ngồi xuống ghế, không biết nên nói gì: "Con thường nghe Nam Cầm nhắc tới dì, cô ấy nói dì rất tốt."

Mẹ Diệp ừ một tiếng, khẽ nhướn mày, cố ý kéo dài âm điệu: "Tôi nghe nói, cậu chỉ có bằng cao trung, chưa từng học đại học?"

Trương Đông Lương cúi đầu suy nghĩ, nhẹ giọng giải thích: "Con, con lúc ấy có thi đại học, chỉ là, chỉ là trong gia đình có chút chuyện không tốt lắm."

Diệp Nam Cầm cảm thấy không khí có chút không tốt, nhịn không được mà xen vào: "Mẹ, thật ra Đông Lương..."

"Mẹ đang hỏi cậu ta, con ngồi nghe là được." Mẹ Diệp cắt ngang lời nói của Diệp Nam Cầm, tiếp tục nói: "Tôi còn nghe nói, cậu không ba không mẹ, không có nghề nghiệp cụ thể, mở một tiệm net nhỏ, công việc kinh doanh cũng đang trong tình trạng khó khăn, tiền thu được cũng không đủ chi?"

Trong lòng Trương Đông Lương lộp bộp một chút, vội vàng mở miệng giải thích: "Dì, dì nghe ai nói vậy, tiệm net của con hiện tại đang làm việc rất tốt ạ."

"Được, tôi đã làm việc ở Tổ dân phố cả nửa đời người, chỉ cần nhìn qua, tôi cũng biết người ngồi trước mặt mình là người như thế nào." Mẹ Diệp phát tay, trong giọng nói còn mang một chút khoe khoang: "Tiểu Cầm nhà tôi tốt nghiệp đại học danh tiếng, còn đang làm cho một tòa soạn nổi tiếng. Cậu biết đây, bảo hiểm cũng đều hoàn thành rồi."

"Thậm chí bất động sản, nhà tôi cũng có ba căn, chỉ tính riêng căn ba phòng mà Tiểu Cầm đang ở, so với căn nhà hai phòng của cậu tốt hơn rất nhiều."

"Phượng Hoàng Nam có trình độ học vấn cao cùng với công việc tốt, cậu so với người ta, quả thật là kém hơn rất nhiều. Tiểu tử, cậu đừng tưởng rằng, cậu lớn lên đẹp trai như vậy, là có thể trở thành chồng của Tiểu Cầm nhà tôi. Cái tính toán trong lòng cậu, hôm nay tôi sẽ ở trước mặt Tiểu Cầm mà chọc thủng nó. Cậu đừng nghĩ, cậu cưới được Tiểu Cầm về là có thể thoát nghèo mà làm giàu!"

"Đến lúc đó, cậu để Tiểu Cầm ở trong nhà cậu, cậu đem nhà của Tiểu Cầm cho thuê hoặc bán đi, cậu ngồi mát mà ăn bát vàng. Tôi nói cho cậu biết, Tiểu Cầm nhà tôi có thể ngốc, nhưng tôi không ngốc chút nào, tính cảm của hai người, nhân lúc còn sớm mà cắt đứt đi."

Trương Đông Lương cảm thấy trong lòng vô cùng tủi thân. Thì ra, bản cùng chính là cái tội, anh cực cực khổ khổ nhiều năm như vậy, ngay cả khi anh đã mua được một căn nhà, cũng có ích lợi gì?

Chỉ cần điều kiện không bằng nhà mẹ vợ, thì đó chính là không có ý tốt, là mưu đồ gây rối, là đầu óc có tâm tư xấu xa!

Đôi tay Trương Đông Lương đều có chút run nhẹ, anh cắn chặt răng, quật cường mà cương ngạnh trả lời: "Dì, con đối với Tiểu Cầm là thật lòng. Từ trước tới nay, con chưa từng nghĩ tới sẽ có mưu đồ gì với tài sản của nhà dì. Nếu dì không tin con, con có thể làm công chứng tài sản trước khi kết hôn."

Mẹ Diệp hừ một tiếng, khinh thường nói: "Hai vợ chồng sinh hoạt, ngay cả khi đã công chứng tài sản trước khi kết hôn, vậy tiền sau khi kết hôn, chi phí hàng ngày trong nhà, cậu định tính như thế nào? Tiểu Cầm còn trẻ không hiểu chuyện, cậu ở bên ngoài lang thang, suy nghĩ nhiều như vậy, con bé chắc chắn sẽ bị cậu chèn ép."

Trương Đông Lương rút cuộc nhìn không được, từ từ đứng lên, môi run rẩy, nỗ lực đè nén sự phẫn nộ trong nội tâm, cố gắng bình tĩnh mà nói: "Dì, con cảm thấy giữa chúng ta khả năng là có chút hiểu lầm. Hôm khác con sẽ tới gặp dì sau ạ."

Nói xong câu đó, Trương Đông Lương không dừng lại, trực tiếp đi đến trước cửa, mở cửa ra rồi đi ra ngoài.

Diệp Nam Cầm vô cùng nôn nóng, cô liền đứng lên, nhìn không được oán trách: "Mẹ, tại sao mẹ lại làm vậy. Lát nữa quay lại con sẽ nói chuyện với mẹ sau, giờ con phải đi theo Đông Lương để nhận lỗi."

"Đứng lại, mẹ còn có chuyện muốn nói với con." Mẹ Diệp vội vàng lên tiếng ngăn cản, Diệp Nam Cầm đã đóng cửa đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hốc mắt anh có chút ướt át

Trương Đông Lương đi đến bên cạnh xe của mình, đang định mở cửa xe thì thấy Diệp Nam Cầm từ cửa chạy vội tới chỗ anh.

"Anh, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi." Diệp Nam Cầm bỏ nhào vào lòng Trương Đông Lương, ôm chặt lấy anh, sợ nếu mình buông tay, anh sẽ đi mất: "Em không biết, thật sự không biết. Mẹ em, mọi ngày bà ấy không như vậy đâu."

Nhìn người trong lòng mình, giọng nói đều mang theo tiếng nức nở, Trương Đông Lương vốn dĩ đang tức giận, tức khắc lòng liền mềm xuống.

"Vợ, mẹ em không thích anh, bà ấy cảm thấy anh yêu em là vì tiền, em nói xem, anh biết làm sao bây giờ?" Trương Đông Lương dùng tay ôm lấy eo Diệp Nam Cầm, cảm chổng lên đầu cô, ngữ khí có chút tủi thân.

Diệp Nam Cầm ngẩng đầu, vành mắt hồng hồng, hỏi dò: "Anh, mẹ em vừa nãy nói anh như vậy, anh có giận không?"

Trương Đông Lương thở dài, nâng mặt Diệp Nam Cầm lên, nghiêm túc nói: "Nếu nói không giận thì là anh nói dối. Anh chỉ là không rõ, tại sao mẹ em lại nghĩ anh là người như vậy?"

Nói xong câu đó, Trương Đông Lương tròn mắt, lại thoải mái cười lớn nói: "Vợ, em nói xem, anh lớn lên quá đẹp trai, là anh sai sao? Mẹ em bảo anh lớn lên như vậy, liền cho anh là thằng công tử bột, chỉ thích ăn com mềm? Quá bất công với anh đó!"

Diệp Nam Cầm biết anh đang cố tình làm cho mình vui, ngược lại trong lòng cô càng thấy thêm chua xót.

Nhưng cô vẫn cố nín khóc mà nở một nụ cười, nhẹ đắp một cái vào ngực Trương Đông Lương, dịu dàng nói: "Anh cũng tự huyền thật đó, em định tới an ủi anh, nhìn anh bộ dạng anh không có chuyện gì lúc này, em mất công rồi."

Trương Đông Lương ôm chặt cô vào trong lòng, tay phải chế trụ eo cô, tay trái cùng cô đan mười ngón tay vào nhau, lòng bàn tay ở trên mu bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt ve. Anh cúi xuống sát gần tai cô, ngữ khí thực nhẹ nhàng: "Vợ, chỉ cần em ở trong tim anh, dù khó khăn vất vả thế nào, anh cũng chống đỡ được. Nếu anh ngã xuống, ai sẽ che chở cho em đây? Vợ anh, chỉ có thể mình anh che chở thôi."

Diệp Nam Cầm nghe lời này xong, cảm thấy trong lòng vô cùng cảm động, cô ngẩng đầu lên, từ từ nhắm hai mắt lại.

Trương Đông Lương lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Nam Cầm chủ động như vậy. Anh cảm thấy hormone nam trong người mình tăng lên nhanh chóng, hơi thở có chút dồn dập. Tay anh càng nắm chặt lấy tay Diệp Nam Cầm. Một chút rồi một chút, đôi môi ngày càng gần hơn cho đến khi hoàn toàn được bao phủ.

Cảnh vật xung quanh dường như trong nháy mắt đều trở nên yên tĩnh. Chỉ còn hai đầu lưỡi cho nhau sự ấm áp cùng hương thơm ngọt lành.

Thật lâu sau, Diệp Nam Cầm mới thoát được khỏi sự ngọt ngào này, ánh mắt kiên định nhìn Trương Đông Lương, nắm chặt tay anh, nghiêm túc nói: "Đông Lương, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, em sẽ cùng anh gánh chịu. Anh yên tâm, em nhất định sẽ khuyên nhủ mẹ em, bà ấy nhất định sẽ chấp nhận anh."

Mặc dù trời đã vào cuối thu, nhưng Trương Đông Lương bởi vì những lời này mà trong lòng đều tràn đầy ấm áp.

Trở lại tiệm net, Trương Đông Lương vô thức nhìn xung quanh một vòng, nhưng không thấy Tần Phong ở đó. Anh lúc này mới nhớ ra, Tần Phong đã đi làm, đã kết hôn, đương nhiên sẽ không còn giống trước kia, mỗi ngày tới tiệm net của anh, cùng anh vui cười đùa giỡn.

Tính ra, Tần Phong một tuần nay đã không tới tiệm net của anh rồi.

Trương Đông Lương gọi điện thoại cho Tần Phong. Tần Phong trước sau vẫn một giọng trêu chọc: "Sao thế, anh Đông, mới mấy ngày không gặp đã nhớ em rồi sao?"

"Cậu tưởng bỏ cái gì thế? Buổi tối tôi muốn tới quán bar, có rảnh không?" Trương Đông Lương đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi.

Tần Phong thở dài, oán giận nói: "Anh Đông của em ơi, em hiện tại là người đã có gia thất, vợ em quản nghiêm lắm, không được ngủ ở ngoài, cũng không được say rượu về nhà. Lần trước em uống say trở về, cô ấy giận dữ em, đều không cho em chạm vào người, em thiếu chút nữa nghẹn muốn chết. Dù

sao đi nữa, sau này em vẫn đi cùng anh tới chân trời bao la. Nhưng mà vợ vẫn là nhất, sau này anh kết hôn sẽ hiểu."

"Được đấy Tàn Phong, có vợ rồi liền mặc kệ anh em." Trương Đông Lương ra về mắng một câu, cuối cùng vẫn nhẹ giọng nói: "Thôi được rồi, không làm khó cậu nữa, cậu không đi được thì tôi tìm người khác vậy."

Quán bar Sao Trời, ánh đèn rực rỡ, trên sàn nhảy, mỹ nam cùng mỹ nữ uốn éo thân thể, chơi vô cùng vui vẻ.

Trương Đông Lương đi tới quầy bar, gọi một chai rượu vang. Ánh đèn mờ mờ không thấy rõ, chỉ có một người một ly tiếp một ly. Anh vốn là muốn tìm một người để kể khổ, nhưng nghĩ lại, hà tất gì phải khiến người khác thấy ngột ngạt, vẫn nên là chính anh tự mình chịu khổ.

Không biết do rượu cay quá hay do tâm trạng sầu khổ, hốc mắt Trương Đông Lương có chút ướt át, nước mắt cố gắng kìm lại không thể kìm nữa từ từ lăn dài trên má.

Cũng không biết đã uống bao nhiêu ly, Trương Đông Lương cảm thấy mình đã say, liêu xiêu đi ra ngoài. Ánh đèn đường lập lòe đem bóng anh trải dài trên mặt đất.

Một trận gió thổi qua khiến anh khẽ rùng mình. Anh chỉ đơn giản ngồi xuống ven đường, ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời hôm nay đen kịt không thể nhìn thấy sao trời.

Trên đường người đi qua đi lại, một đôi tình nhân đi ngang qua, tay nắm chặt lấy nhau, trên mặt tràn đầy sự vui vẻ hạnh phúc. Nhưng anh nhìn thấy chỉ càng cảm thấy thêm cô độc.

Đèn đường hai bên đổ xuống, chỉ có một mình anh ngồi một góc, hoang vắng, lạnh lẽo, chỉ mình anh cô độc.

Tất cả sự tủi thân từ ngày xưa đến giờ đều tức khắc nổi lên trong lòng. Từ lúc anh bắt đầu tự lực cánh sinh, anh đã phải chịu đựng biết bao sự thờ ơ cùng tủi nhục. Anh cho rằng, cái thời đời nóng lạnh của xã hội, anh đã sớm nhìn thấu được.

Bởi vì nhìn thấu rồi, anh sẵn sàng chống lại bao gió sương cùng băng giá, anh muốn mang tới cho người mình yêu nhất một mái nhà, một gia đình thật sự hạnh phúc.

Nhưng mà anh đã sai rồi, anh cho rằng, anh có thể đem tới hạnh phúc cho người anh yêu nhất. Nhưng mà hiện thực trước mắt lại không đơn giản như anh tưởng.

Bằng cấp không tương xứng, gia cảnh cũng không tương xứng, sự nghiệp càng không tương xứng. Anh cảm thấy, mình có đủ tham vọng, nhưng anh không biết, không biết phải làm như thế nào mới đạt được tới điều kiện của mẹ vợ tương lai.

Nhưng anh không nghĩ tới chuyện buông tay, bởi vì đó là người con gái mà anh yêu nhất!

Chỉ là, anh không muốn Diệp Nam Cẩm vì anh mà mẹ con khắc khẩu, dẫn tới tình thân của hai người bị hủy hoại.

Trước mặt mọi người, anh chính là anh Đông đầu đội trời chân đạp đất, không gì là không thể làm khó anh. Nhưng khi đứng trước tình yêu, chung quy anh vẫn té ngã, mờ mịt vô hướng.

Cũng không biết bị gió lạnh thổi bao lâu, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh nhau trong ngõ hẻm bên cạnh. Anh đứng lên đi tới, mơ hồ nhìn thấy hai thân ảnh. Anh xoa xoa đôi mắt nhấp nhem, phát hiện ra hai người kia chính là Diệp Minh Xuyên và Hàn Văn Hạo.

Cậu em vợ gặp nạn, Trương Đông Lương không thể không giúp, anh lớn tiếng mắng một câu, nhấc chân lên lao tới.

Tuy rằng Trương Đông Lương say đến choáng choáng, nhưng mà hai đánh một vẫn có ưu thế hơn. Hàn Văn Hạo hai tay khó địch được bốn tay, thực mau liền rơi xuống thế yếu, hung hăng vút lại một câu: "Diệp Minh Xuyên, mày cứ chờ đấy, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu", sau đó nhanh chân chạy đi.

Trương Đông Lương đánh nhau một hồi cũng thanh tỉnh hơn nhiều, nhưng sắc mặt vẫn có chút đỏ hồng. Diệp Minh Xuyên đỡ lấy anh, cảm kích nói: "Anh Đông, may mà có anh, nếu không em cũng không đánh lại tên đó. Anh Đông, sao anh lại biết em ở đây?"

Trương Đông Lương cười cười, cực lực phát tay, ánh mắt mê ly nói: "Đi đường thì thấy, gặp chuyện bất bình nên rút đao tương trợ thôi."

"Anh Đông, sao anh uống nhiều rượu thế?" Diệp Minh Xuyên xoay đầu, hít thở một ngụm không khí, quan tâm hỏi: "Anh Đông, sao anh lại thành ra thế này? Chị của em mặc kệ không quản anh sao."

Trương Đông Lương cười khổ một tiếng, nường rượu mà khổ sở nói: "Chị của cậu là người tốt, cô ấy rất quan tâm tới tôi, mẹ cậu lại mặc kệ tôi, bà ấy khinh thường tôi."

Diệp Minh Xuyên cảm thấy vai mình trầm xuống, Trương Đông Lương đang dựa đầu lên vai cậu, mang theo ngữ khí cầu xin: "Người anh em, cậu giúp tôi đi, tôi không thể không có chị cậu được, tôi không thể, tôi yêu cô ấy, thực sự rất yêu cô ấy."

Diệp Minh Xuyên cảm thấy vai mình dần lạnh đi. Cậu đỡ Trương Đông Lương dậy, giữ anh bằng hai tay, bất đắc dĩ nói: "Anh Đông, nhìn anh như thế này chắc không thể tự về được. Để em giúp anh tìm cái khách sạn, anh vào đây ngủ một đêm đi."

Trương Đông Lương bị Diệp Minh Xuyên nửa kéo nửa túm đi đến khách sạn. Dọc đường đi, Trương Đông Lương dựa vào người Diệp Minh Xuyên, ánh mắt lơ đãng nói: "Vợ, em đừng rời khỏi anh."

Diệp Minh Xuyên cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng cũng không còn cách nào khác, đây là anh rể tương lai của cậu, cậu cũng nên quan tâm một chút.

Lúc Trương Đông Lương tỉnh lại, cảm thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ có chút lóa mắt, anh xoa xoa đôi mắt nhấp nhem, liền nhìn thấy Diệp Nam Cầm đang ngồi ở mép giường. Đột nhiên nhìn xuống dưới, phát hiện chính mình đang trần truồng chỉ với một chiếc quần sịp.

"Em, anh, tại sao anh lại ở đây?" Trương Đông Lương gãi đầu, có chút khó hiểu hỏi: "Anh nhớ rõ tối hôm qua, anh một mình đi uống rượu. Sau đó, hình như là có chuyện gì xảy ra, anh và em, không, không phát sinh cái gì chứ?"

Diệp Nam Cầm phụt cười một tiếng, cô ý trêu ghẹo nói: "Anh hy vọng phát sinh cái gì? Anh say như thế, còn có thể phát sinh cái gì chứ?"

"Vợ, anh xin lỗi, làm em lo lắng rồi." Trương Đông Lương cầm lấy tay Diệp Nam Cầm, vẻ mặt lấy lòng, lại có chút tủi thân, tựa như một đứa trẻ gây ra lỗi lầm.

Mi mắt Diệp Nam Cầm cong lên, khẽ cười nói: "Bảo sao sau khi Linh Linh gả cho Tần Phong, chuyện thứ nhất chính là đặt ra quy tắc, không được say rượu trở về. Anh liền ý vào việc em không sống chung với anh, cứ như vậy mà lang thang, bị em bắt quả tang, anh có thừa nhận không?"

Trương Đông Lương ở trước mặt Diệp Nam Cầm chính là một con cừu nhỏ đáng thương, cúi đầu, ngoan ngoãn nhận sai nói: "Vợ, anh sai rồi."

"Nói em nghe xem nào, vì chuyện gì mà anh lại uống nhiều như vậy?" Trong mắt Diệp Nam Cầm tràn ngập sự quan tâm, nghiêm túc nhìn anh: "Chắc không phải, anh vì mẹ em nói mấy câu, liền mượn rượu giải sầu, đem chính mình biến thành như vậy?"

Trương Đông Lương dựa vào gối, thở dài, ngữ khí có chút thương cảm: "Không chỉ là vì cái này, chú anh, mất rồi."

"Anh đã từng kể với em rồi đó, chú di anh nuôi anh lớn. Ngày hôm qua em họ gọi điện thoại cho anh, nói là hậu sự của chú ấy đều đã xong xuôi. Di anh không cho nó gọi anh về chịu lễ tang, sợ anh đòi phân chia tài sản. Em họ anh cảm thấy tốt xấu gì cũng là chú cháu, thế nên, mới trộm gọi điện thoại cho anh."

Diệp Nam Cầm vươn tay ra ôm lấy cổ Trương Đông Lương, để anh dựa vào trong lòng mình, ngón tay mon trón ở phía sau lưng anh, nhẹ giọng an ủi nói: "Đều đã qua rồi, về sau, anh còn có em, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh anh."

Trương Đông Lương cảm thấy tư thế này, chính mình giống như một cô vợ nhỏ. Anh tránh Diệp Nam Cầm ra, đổi tư thế, đem Diệp Nam Cầm ôm vào trong lòng, trong giọng nói lộ chút sự mong chờ: "Vợ, anh muốn em."

Diệp Nam Cầm đỏ mặt, nhìn hầu kết anh có chút run rẩy, lấp bắp nói: "Anh, anh mau mặc quần áo vào đi."

Trương Đông Lương nhìn Diệp Nam Cầm chằm chằm, ánh mắt vô cùng nóng bỏng. Anh cúi người, đem đầu tiến lại gần cô, trên môi cảm nhận được độ ẩm của người kia, đầu lưỡi liền nhịn không được, khẽ thăm dò. Trong chăn có một chỗ dần vươn thẳng lên.

Trương Đông Lương cảm thấy có chút khó nhin, lần đầu tiên của anh, liền ở thời khắc này, địa điểm này mà đưa đi sao? Trong đầu anh, tràn ngập sự hưng phấn cùng khẩn trương, anh không tự chủ được mà cầm lấy tay Diệp Nam Cầm, lướt qua cơ bụng mình, dần dần đi xuống dưới.

"Anh Đông, anh đã tỉnh lại chưa, mau mở cửa! Chị, mở cửa cho em, em mua bữa sáng về rồi." Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Diệp Minh Xuyên.

Diệp Nam Cầm thiếu chút nữa mất đi lý trí, nghe được tiếng đập cửa, vội vàng đẩy Trương Đông Lương ra, xoa xoa môi, mặt mày đỏ bừng nói: "Anh, anh mau mặc lại quần áo đi, Minh Xuyên mua đồ ăn sáng về rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Adrenaline trong người vì thể cũng tăng lên

Trương Đông Lương bắt nắn ừ một tiếng. Anh đang hăng say, liền bị Diệp Minh Xuyên chen ngang, trong lòng có chút không vui. Tiểu tử này, sớm không trở lại muộn không trở lại, lại cố tình chọn đúng lúc này cơ chứ.

Dọa đến anh thì không sao, nhưng dọa đến em trai anh chính là hủy hoại cả đời hạnh phúc của chị cậu đó!

Diệp Nam Cầm đi mở cửa, Trương Đông Lương nhanh chóng mặc quần áo lại, ần ần "cậu em trai" của mình đang ngẩng đầu lên, dùng sức đè ép xuống.

"Anh Đông, em đã mua bánh quẩy cùng sữa đậu nành, anh mau qua ăn đi." Diệp Minh Xuyên đem túi thức phẩm đặt ở trên bàn, lại giải thích nói: "Tối"

hôm qua anh uống say, em đã chăm sóc anh cả một đêm. Sáng sớm hôm nay, em đã nói với chị em, để chị em tới quán anh. Còn nữa, tối hôm qua anh lăn qua lộn lại, hại em cả đêm ngủ không ngon giấc, anh phải bồi thường thiệt hại tinh thần cho em."

Trương Đông Lương giương mày lên, cười tiếp lời nói: "Cậu muốn bao nhiêu, 200 đủ không?"

Diệp Minh Xuyên cười ha ha, cố ý trêu chọc nói: "Anh là anh rể của em, tính ra chúng ta cũng có chút thân thích, anh cho em thêm 100 cũng được."

Diệp Nam Cẩm liếc nhìn cậu, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Suốt ngày chỉ biết nói lời nhảm, vào đến cửa rồi còn không biết nói lời cảm ơn, còn sấn tới mà xin xỏ tiền. Nếu không phải nhờ anh rể của em, em đã bị Hàn Văn Hạo đánh cho tàn phế rồi. Cái tên điên đấy, nhốt mấy ngày được thả ra còn đi tìm người ta gây sự. Về sau em ra cửa nên chú ý cẩn thận, nhìn thấy cậu ta thì tránh xa một chút."

Trương Đông Lương nhàu mày, có chút khó hiểu hỏi: "Minh Xuyên, cái tên Hàn Văn Hạo đẩy hận cậu đến tận xương tận tủy, nhìn đáng sợ cậu ta chỉ muốn đem cậu ra băm làm trăm mảnh thôi. Đứng ra, đều là đàn ông, đánh nhau một trận là xong, sao còn phải lằng nhằng dây dưa như thế?"

"Một hai câu cũng không thể nói rõ ràng với nhau, dù sao, em với cậu ta cũng từng là anh em tốt, mà anh em tốt, một khi trở mặt thành thù, còn đáng sợ hơn giữa người lạ với nhau. Rõ ràng cậu ta phản bội em, lại nói em phản bội cậu ta, em biết nói như thế nào? Gia Kỳ từ trước tới nay đều không thích cậu ta, là cậu ta tự mình đa tình, lại trách em cướp lấy người con gái của cậu ta, quả thực không có đạo lý gì cả!"

Trên mặt Diệp Minh Xuyên tràn ngập sự bức bối, vì yêu sinh hận, tính tình cổ chấp, thật là đáng sợ!

Diệp Nam Cẩm vẫn thấy có chút lo lắng, trên mặt biểu tình vô cùng nghiêm trọng: "Minh Xuyên, dù sao em cẩn thận vẫn tốt hơn. Cái loại người này không thể lường trước cậu ta sẽ làm gì. Hay là, em lên mạng mua cái bình xịt cay để phòng thân đi."

Diệp Minh Xuyên tròn trừng mắt, đứng lên, vẫy vẫy tay: "Chị, chị cũng đừng lo quá, em về cửa hàng sửa xe đây, hai người từ từ nói chuyện nhé."

Chờ Diệp Minh Xuyên đi rồi, Trương Đông Lương lại gần Diệp Nam Cẩm, kéo cô lại ngồi lên trên đùi mình, cầm cọ cọ vào tóc cô, ngửi khí vô cùng dịu dàng: "Vợ, vừa rồi anh còn chưa hôn đủ đâu, anh vẫn còn muốn hôn nữa."

Trương Đông Lương chậm rãi cúi đầu, vào khoảnh khắc môi sắp chạm vào môi Diệp Nam Cẩm, tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên.

"Chị, mau mở cửa, em để quên điện thoại ở trên bàn."

Tiểu tử này chắc chắn là cố ý! Thật muốn đâm cho tên nhóc này một trận!

Diệp Nam Cẩm đẩy Trương Đông Lương ra, cầm điện thoại ở trên bàn lên, mở cửa đưa cho Diệp Minh Xuyên, lại đi vòng trở vào.

Đứng cách Trương Đông Lương khoảng hai mét, Diệp Nam Cẩm dừng bước chân lại, trịnh trọng nói: "Chuyện của Tần Phong và Hàn Linh Linh, anh cũng biết rồi đó. Tần Phong vì Hàn Linh Linh có thể làm tất cả mọi chuyện. Em vì anh cũng có thể làm được như vậy. Em đã là người trưởng thành, ba mẹ không thể quyết định cuộc đời của em, em thích anh, em muốn chúng ta ở bên nhau."

"Em không phải cái gì cũng không hiểu, em biết hiện tại anh cảm thấy thiếu an toàn, anh nóng lòng muốn ở bên em để tìm kiếm cảm giác an toàn. Nhưng mà, anh phải tin tưởng em, em có thể cho anh một cái tương lai, em nhất định sẽ chăm lo cho anh. Hiện tại, em còn chưa thuyết phục được ba mẹ, em không thể dựa vào anh được. Chờ chúng ta chân chính ở bên nhau, em sẽ cho anh ba ngày không thể xuống được giường."

Nói xong lời này, Diệp Nam Cẩm chớp chớp mắt, cười khẽ hai tiếng rồi xoay người rời đi.

Trương Đông Lương ngồi ngẩn ngơ tại chỗ, tôi là ai, đây là đâu, tôi đang làm gì? A, vợ, có phải em đã lấy sai kịch bản không, những lời này đáng ra phải để anh nói chứ, là lời của anh!

Thôi kệ, dù sao hộp số cũng đã mở nhiều năm rồi, đợi thêm mấy tháng nữa cũng không đáng ngại gì. Tổ truyền tay nghề, không thể vứt bỏ thế được!

Trương Đông Lương ăn xong bữa sáng, trở lại tiệm net. Nhân viên trong tiệm vội chạy như bay tới, thần sắc vô cùng nghiêm trọng, có chút nôn nóng nói: "Anh Đông, tiệm net của chúng ta sợ là không giữ nổi nữa."

Trương Đông Lương nhăn mày lại, trong lòng có chút lộp bộp, vội vàng hỏi: "Sao lại thế, đã xảy ra chuyện gì?"

"Chủ nhà tối hôm qua tới đây tìm anh, nói là muốn tăng tiền thuê nhà. Mẹ nó chứ, sư tử há mồm, 36000 tệ một năm."

Trương Đông Lương nhanh chóng tính toán một chút, vị trí của tiệm net vốn không phải chỗ thuận lợi, hơn nữa các tiệm net gần đây đều khá đông đúc, tiệm của anh đã không còn thuận lợi như lúc mới khai trương. Nếu dựa theo tiền thuê trước mắt cùng với lưu lượng khách tới, chỉ duy trì được một thời gian nhất định. Anh đang suy nghĩ xem nên nói với nhân viên trong tiệm như thế nào, để cậu ta tìm đường khác mà đi.

Như thế cũng tốt thôi, tiền thuê nhà tăng, tiệm net đóng cửa, nhân viên rời đi, đúng là ván đã đóng thuyền (*) rồi.

(*) ván đã đóng thuyền: ý nói về việc đã diễn ra rồi còn biết phải giải quyết như thế nào.

"Đầu năm nay, làm việc gì cũng không dễ dàng." Trương Đông Lương thở dài, đi đến trước quầy, nhìn người trong tiệm net có thể đếm trên đầu ngón tay, lấy điện thoại ra, nói: "Người anh em, cậu với Tiểu Tào tốt xấu gì cũng đã làm với tôi lâu như vậy, để tôi chuyển cho cậu một khoản, trả cho cậu nữa."

tháng lương, vừa lúc cũng sắp cuối tháng rồi, các cậu xem tìm một lối khác mà đi."

Vừa dứt lời, Trương Đông Lương nhìn mặt cậu nhân viên vẫn còn non nớt, nhìn không được mà khuyên bảo: "Đi học nghề cũng tốt, sau đó làm việc kiếm tiền trang trải cuộc sống. Anh thực tình nói với cậu một câu, đừng làm việc ở mấy tiệm net nữa, thanh xuân của cậu, đừng để uống phí."

Tới cuối tháng, Trương Đông Lương cầm một tờ giấy thông báo ngừng kinh doanh dán ở trên cửa, trong lòng có chút thương cảm, liền nghe được có người gọi anh một tiếng.

Trương Đông Lương quay đầu liền nhìn thấy, Diệp Nam Cầm đang đứng phía sau anh, biểu tình trên mặt có chút khó đoán, dường như là đang tức giận.

"Vợ, sao em lại tới đây?" Trương Đông Lương tươi cười, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, duỗi tay nắm lấy tay Diệp Nam Cầm, nhủ thầm nói: "Sao tay lại lạnh thế này, tới đây, để anh sưởi ấm cho em."

Diệp Nam Cầm đẩy anh ra, trong giọng nói mang theo sự trách cứ: "Trương Đông Lương, anh nói anh yêu em, đều là giả, phải không?"

"Không phải, vợ, sao em lại như vậy? Anh, anh đã làm gì khiến em tức giận sao?" Trương Đông Lương không hiểu chuyện gì, vẻ mặt có chút hoảng loạn.

Diệp Nam Cầm không để ý đến anh, trực tiếp đi vào bên trong ngồi ở trên sofa gần cửa nhất. Cô nhìn thoáng qua Trương Đông Lương, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, thần sắc lãnh đạm nói: "Ngồi xuống đây, em có chuyện muốn hỏi anh."

Trương Đông Lương ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Diệp Nam Cầm, duỗi tay cầm lấy tay cô, lại bị cô một lần nữa đẩy ra.

"Trương Đông Lương, nếu em không tới, anh định giấu em tới khi nào? Tiệm net của anh đóng cửa, chuyện lớn như vậy, vì sao không nói cho em một tiếng? Anh rốt cuộc có coi em là bạn gái của anh không vậy?"

Trương Đông Lương miễn cưỡng mỉm cười một cái, ngồi dịch lại gần Diệp Nam Cầm, nhẹ giọng nói: "Vợ, em đừng tức giận như vậy. Anh vốn dĩ định sắp xếp xong mọi chuyện thì sẽ nói cho em, để em đỡ phải lo lắng. Nhìn anh xem, anh đâu có làm chuyện gì xấu đâu."

Trong mắt Diệp Nam Cầm đều mang theo sự tức giận, cắn chặt răng, giọng nói cũng lớn hơn: "Em là bạn gái anh, chuyện của anh, anh không nói cho em biết, anh muốn em phải nghĩ như thế nào? Nếu không phải Linh Linh nói cho em biết, em hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra cả. Anh hiện tại không phải một người ăn no, cả nhà không đói bụng nữa! Anh hiện tại còn có em là bạn gái anh! Vẫn là nói, trong lòng anh không có em sao?"

Diệp Nam Cầm càng nói càng thấy bức mình, còn có chút tủi thân: "Anh sợ cái gì chứ? Có phải anh nghĩ rằng, tiệm net của anh đóng cửa, em sẽ không cần tới anh nữa? Anh đối với em là không có sự tin tưởng, hay là anh không tin vào chính bản thân mình vậy? Hay là anh cảm thấy, mối quan hệ của chúng ta chưa đủ lớn để cùng em chia sẻ?"

Trương Đông Lương nghe xong những lời này, trong lòng có chút tự trách, lại có chút vui sướng.

Không phải không có một ai ở bên cạnh anh! Trước kia, bởi vì phải vượt qua rất nhiều khó khăn, anh đều có thói quen sẽ tự mình vượt qua. Chính là hiện giờ, anh còn có cô gái mà anh yêu nhất, cô vợ bé bỏng của anh, nguyện ý cùng anh đồng cam cộng khổ, nguyện ý cùng anh vượt qua mọi mưa gió bão tuyết.

Không biết rằng đã bao lâu rồi anh mới lại có cái cảm giác ấm áp như thế này. Chỉ vài câu răn dạy liền làm Trương Đông Lương cảm thấy, anh yêu chiều cô ấy cũng là đáng giá.

Bởi vì, cô ấy chỉ yêu mình anh, quan tâm tới anh. Cho dù là núi đao biển lửa, vì cô ấy, anh cũng nguyện ý vượt qua.

Trương Đông Lương vươn tay ra, nhẹ nhàng dùng sức đem Diệp Nam Cầm ôm vào trong lòng. Xuyên qua lớp vải mỏng của áo sơ mi, Diệp Nam Cầm dường như có thể nghe rõ được nhịp đập trái tim Trương Đông Lương.

Người trong vòng tay anh hơi dịch chuyển, toàn thân Trương Đông Lương đều có chút căng cứng, adrenaline trong người vì thế cũng tăng lên.

Sofa thực mềm, người càng mềm mại hơn.

Trương Đông Lương đặt cằm lên đỉnh đầu Diệp Nam Cầm, ngón tay ở sau lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói đều mang theo sự hối lỗi: "Bảo bối, anh xin lỗi. Là anh không suy xét kỹ. Về sau, mặc kệ có chuyện gì, anh đều nói cho em, được không, đừng giận nữa mà."

Diệp Nam Cầm dựa vào lồng ngực anh, cảm nhận rõ ràng cơ bụng của anh. Lần trước lúc ở khách sạn, cô lúc đầu chỉ nhìn thoáng qua, sau đó, cô ở trong lòng Trương Đông Lương, liền cảm thấy có chút không thích hợp.

Cái này, thật ra cô cũng không phải thuần khiết, cô đối với anh Đông của cô mà nổi lên sắc tâm.

Ngón tay Trương Đông Lương xẹt qua, cô cảm thấy sau lưng mình đều có chút tê dại.

Cơ bụng của Trương Đông Lương, rắn chắc khỏe khoắn, cô nhìn không được mà xuyên qua vạt áo sơ mi của anh, theo nhãn ngư tuyến, từng chút từng chút một chạm vào cơ bụng của anh.

Trương Đông Lương cảm thấy như có một que diêm cùng bật lửa đang kích thích lý trí của anh, anh nâng mặt Diệp Nam Cầm lên, một chút một chút,

nhẹ nhàng thông thả mà tiến lại gần, lại gần, thẳng đến khi môi bao phủ lấy môi cô, thẳng đến khi hai đầu lưỡi đụng vào nhau.

Sau một cái hôn dài, Diệp Nam Cầm ngẩng đầu, đột nhiên nghĩ tới, bởi vì cô tức giận nên mới tới tìm anh. Còn chưa đem chính sự nói xong, như thế nào lại làm tới việc này?

"Hiện tại, trong tiệm chỉ có hai chúng ta." Trương Đông Lương tiến tới bên tai Diệp Nam Cầm, nhẹ nhàng thổi một ngụm khí, ngữ khí có chút ái muội.

Diệp Nam Cầm rút tay từ trong áo sơ mi anh ra, đỏ mặt nói: "Hai người thì làm sao? Em không muốn, chẳng lẽ anh dám động tới? Đừng nói sang chuyện khác nữa, nói cho em biết, về sau anh định làm gì?"

"Đương nhiên là nghĩ kỹ rồi, về sau, làm...em." Trương Đông Lương cắn cắn môi, không đứng đắn cười, ánh mắt ngả ngôn.

Diệp Nam Cầm đứng lên, có chút tức giận nói: "Trương Đông Lương, em còn chưa giải quyết xong với anh đâu. Nếu anh còn nói những lời không đứng đắn như vậy thì em về đây."

Trương Đông Lương giữ chặt lấy tay Diệp Nam Cầm, đoan chính nói: "Bảo bối, nói thật là, anh còn chưa nghĩ kỹ. Lúc mở cửa tiệm này, tài chính thật sự có chút khó khăn. Anh, chắc là anh sẽ đi đưa com hộp, hoặc là chuyển phát nhanh, nếu không thì, anh sẽ đi làm thợ sửa chữa. Thế nào, vợ, em có ý tưởng gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đừng, không thể nào!

"Anh sẽ nấu ăn sao?" Diệp Nam Cầm nhìn chằm chằm Trương Đông Lương, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, dường như là cô đang nghiêm túc hỏi anh về vấn đề này.

Trương Đông Lương ngăn người ra, gãi gãi đầu, thành thật nói: "Chuyện thường ngày mà, anh vẫn có thể nấu ăn, mặc dù so với đầu bếp ở nhà hàng thì không bằng, nhưng Tần Phong có nói đồ ăn anh làm ăn khá ngon."

Trên mặt Trương Đông Lương mang theo một tia dương dương tự đắc, dường như là anh đang nghĩ tới điều gì đó, vỗ ngực bảo đảm nói: "Vợ, em cứ yên tâm, lúc hai chúng ta ở bên nhau, anh sẽ nấu cơm. Nếu không, anh có thể đi học thêm, đảm bảo sẽ làm em vừa lòng."

Diệp Nam Cầm khẽ cười, cô nói ra ý tưởng của chính mình: "Gần công ty em chính là bệnh viện. Bên cạnh bệnh viện có một con phố bán đồ ăn vặt, nơi thành thuộc quyền sở hữu của một thành thôn. Lượng người ở đây khá lớn, chỉ là hoàn cảnh có chút hỗn loạn, bên trong đây còn có khu bán thức ăn nhanh, còn cho thuê cả quầy bán hàng nữa."

Trong nháy mắt Trương Đông Lương đã hiểu Diệp Nam Cầm muốn nói cái gì, anh nhíu mày nói: "Ý em là, anh đi thuê một quầy hàng xong rồi đi bán com. Cái này có thể sao? Vợ, anh chưa từng nghĩ tới, anh cũng chưa từng làm chuyện này bao giờ!"

"Có ai sinh ra mà đã biết làm hết mọi thứ chứ?" Diệp Nam Cầm giơ tay lên, mỉm cười nói: "Anh nhận ra cái vòng tay này không?"

Trương Đông Lương nhìn thoáng qua, nghi hoặc hỏi: "Có chứ, cái này không phải là lúc anh cứu đứa bé, mẹ của nó đã tặng em sao? Có chuyện gì vậy?"

"Anh còn giữ danh thiếp của chị ấy chứ?" Ánh mắt Diệp Nam Cầm lộ ra sự giao hoạt, cô nói xong, nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Trương Đông Lương, lại tự nhủ: "Đàn ông các anh đúng là chúa bất cần, có phải là anh đã làm mất danh thiếp của chị ấy rồi không?"

Trương Đông Lương vội vàng giải thích: "Đâu có, hôm đấy lúc về anh đã kẹp nó trong quần tạp chít. Nếu em không tin thì để anh lấy ra cho em xem."

"Ồ, anh còn giữ danh thiếp của chị ấy sao, vậy chắc là có liên hệ với chị ấy rồi đúng không?" Diệp Nam Cầm mở to mắt nhìn anh chằm chằm, giọng điệu còn cố tình kéo dài ra.

"Không có, em hỏi vậy là ý gì? Người ta cũng đã là phụ nữ có con, anh còn liên hệ làm gì chứ? Chuyện đã qua rồi còn nhắc lại làm gì, anh có lý do gì đâu mà liên hệ với người ta? Đề thỉnh giáo kinh nghiệm dạy dỗ con cái à? Cái này thì còn sớm quá! Anh còn đã gieo giống để em mang thai đâu?"

Diệp Nam Cầm nhìn bộ dạng cợt nhả của Trương Đông Lương, nhin không được nhẹ nhàng đánh anh một cái, lại bị Trương Đông Lương cầm chặt tay.

Trương Đông Lương một tay vuốt ve mu bàn tay của cô, một tay khác đưa lên nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Diệp Nam Cầm mặc dù có hơi bực tức, nhưng tay lại bị anh cầm lấy, trong lòng bàn tay truyền đến xúc cảm ấm áp, truyền đến trái tim cô, trong lòng cũng mềm mại vài phần.

"Em đang nói chuyện tử tế với anh đó, đừng nghịch ngợm nữa." Diệp Nam Cầm nghiêm túc nói: "Ngày hôm qua, em thấy một chị gái, chị ấy là chủ quán

của quầy thức ăn nhanh. Em cùng chị ấy nói chuyện phiếm vài câu, biết rằng chị ấy có một gian hàng để trống, em nhờ chị ấy giữ giúp em một ngày, nên hôm nay mới đặc biệt tới đây tìm anh để nói chuyện."

"Về việc bán thức ăn nhanh kia, thành thật mà nói, vị trí buôn bán khá thuận lợi, có người đến người đi, một năm tiền thuê là sáu vạn, cũng khá ổn."

"Em đã tới khảo sát thực địa rồi, nếu anh làm một mình, bán cơm phần vẫn là thích hợp nhất. Cần chuẩn bị cơm cùng thức ăn kèm trước, tới giờ ăn, mọi người tới là có đồ để ăn luôn, có thể tiết kiệm được thời gian và sức lực."

"Anh, anh cảm thấy thế nào?" Diệp Nam Cầm nói xong, khẽ nhướn mày, khoe miệng hơi nhếch lên, nhìn rất vui vẻ.

Trương Đông Lương cẩn thận suy nghĩ, đó cũng được coi là một nghề nghiệp, anh lại rất thích mày mò nghiên cứu. Nếu có thể mở được một cửa hàng, anh cũng sẽ được học thêm nhiều món ăn nữa.

Không vì cái gì khác, sau này cũng có thể thay đổi đa dạng các bữa ăn cho vợ!

Nhưng, nghĩ đến vấn đề hiện tại, anh nhủ thầm, khó xử nói: "Một năm sáu vạn, còn phải mua đồ đạc trong quán nữa. Vợ, nói thật với em, nơi anh ở hiện tại cũng là mượn tiền của Tần Phong nên mới có thể mua được. Lợi nhuận từ tiệm net kiếm được một ít, cũng đều đem trả Tần Phong. Bây giờ, tên nhóc đó đã có vợ rồi, so với thời điểm còn độc thân thì hiện tại không còn như thế nữa."

"Bây giờ, anh còn một căn phòng để ở, một chiếc xe để đi, chỗ máy tính đã đem đi bán, cũng được khoảng ba bốn vạn. Hiện tại ba của Tần Phong cũng mặc kệ cậu ta rồi, trong tay cậu ta cũng không có tiền, còn phải chăm lo cho cuộc sống vợ con sau này nữa, anh không thể vay tiền cậu ta được."

Diệp Nam Cầm nghe được những lời nói từ đáy lòng của anh, khẽ mỉm cười, bạn trai cô như thế nhưng cũng rất thẳng thắn thành thật!

Cô lấy trong túi ra một tấm thẻ, đưa cho Trương Đông Lương, thân nhiên nói: "Làm gì cần tìm Tần Phong, chúng ta cũng có tiền mà. Trong thẻ có sáu vạn, thuê cái quầy hàng, vừa hay đủ."

Trương Đông Lương nhất thời không phản ứng lại, ngẩn ra một lúc lâu, biểu tình đột nhiên có chút rối rắm, vành mắt ửng đỏ lên, nhìn như muốn khóc.

Diệp Nam Cầm nhìn bộ dạng của anh, trong lòng căng thẳng, ra vẻ thoải mái nói: "Có thấy cảm động không? Đây chính là tiền mồ hôi nước mắt của em đó, anh tưởng em cho không anh à? Em đây là cho vay nặng lãi, chờ đến lúc anh kiếm được tiền rồi, anh phải trả lại em gấp mười lần đó!"

Trương Đông Lương dừng lại một chút, nước mắt cũng ngừng rơi. Anh chưa bao giờ nghĩ tới, cô gái mà anh yêu nhất lại đối với anh tốt vậy, vào lúc anh gặp khó khăn, cô sẵn sàng bỏ tiền tích kiệm của mình ra để giúp anh. Cô như vậy, anh nguyện vì cô mà chịu đòn đau, sẽ chiều chuộng cô cả đời!

Anh cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, nhỏ giọng nói: "Vợ, em có cầm theo chứng minh thư không? Anh muốn đưa em tới chỗ này."

Diệp Nam Cầm nghi hoặc ừ một tiếng, dường như nghĩ tới cái gì đó, nói năng có chút lộn xộn: "Anh, không, không phải, quá nhanh chứ? Tốt xấu gì cũng phải đợi đến lúc em thuyết phục được ba mẹ chứ. Đột nhiên như vậy, hai chúng ta hiện tại, không phải, nếu không hay là, để về sau rồi nói."

Trương Đông Lương nắm chặt lấy tay cô, chân thành nhìn cô, ngữ khí ôn hòa: "Vợ, em đừng suy nghĩ nhiều quá, anh không phải đưa em tới Cục dân chính, xem em bị dọa như thế nào kia."

"Không tới Cục dân chính, vậy tới chỗ nào?" Tâm tình Diệp Nam Cầm thay đổi rất nhanh, nghe được không phải đi tới Cục dân chính, tuy trong lòng như trút được gánh nặng, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút mất mát nho nhỏ.

"Cứ đi theo anh rồi sẽ biết, bây giờ về nhà anh trước. Hôm nay, anh nhất định phải giải quyết xong việc này, anh không thể để mẹ em nghĩ, anh là vì tiền mới yêu em"

Diệp Nam Cầm khó hiểu nhìn anh, không biết anh muốn làm cái gì? Trương Đông Lương kéo tay Diệp Nam Cầm đi ra cửa, Diệp Nam Cầm đành phải lảo đảo đi theo anh ra ngoài.

Trương Đông Lương dừng xe ở dưới lầu nhà mình, để Diệp Nam Cầm ở trên xe chờ một lát, anh lên lầu cầm giấy chứng nhận, sau đó đưa Diệp Nam Cầm tới Sở quản lý bất động sản.

Ồ đối diện cửa ra vào của Sở quản lý bất động sản là một tòa nhà cao ốc, trên đó có ghi mấy chữ lớn: "Trung tâm đăng ký quyền sở hữu nhà ở".

Diệp Nam Cầm nhìn Trương Đông Lương, ánh mắt có chút hoang mang khó hiểu, cô nhìn không được hỏi: "Anh, anh dẫn em tới đây làm gì?"

"Sang tên." Trương Đông Lương lấy từ trong túi ra giấy chứng nhận sở hữu nhà đất, huơ huơ trước mặt Diệp Nam Cầm, rất nghiêm túc nhìn cô, vô cùng kiên định nói: "Căn hộ này anh mua 60 vạn, vừa gấp đúng mười lần tiền phải trả. Anh biết, em khó xử khi bị kẹp giữa anh và mẹ."

"Vì để mẹ em yên tâm, cũng để em có thể an tâm, anh sẽ đem căn hộ này sang tên cho em"

Diệp Nam Cầm muốn lên tiếng, lại bị Trương Đông Lương dùng tay chặn lại, anh hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Em đừng nói gì với vợ, nghe anh nói đã. Từ lúc thành niên đến giờ, anh chính là người không ai cần đến. Không ai vì anh che mưa chắn gió, anh cảm thấy, trên đời này, có hai việc may mắn nhất đối với anh. Một là gặp được người anh em tốt như Tần Phong, hai là gặp được em."

"Hôm đó sau khi rời đi từ nhà em, anh đi uống rượu, lúc đó anh rất đau khổ, anh sợ anh không thể đạt được tiêu chuẩn của mẹ em, anh sợ em bởi vì anh mà chịu nhiều áp lực. Anh vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc anh nên làm thế nào? Anh không muốn để em một mình đối mặt với áp lực, giải quyết khó khăn. Vì anh là bạn trai của em, anh nghĩ anh nên vì em mà làm một cái gì đó!"

"Trong tay anh bây giờ chỉ có cái căn hộ này là đáng giá nhất, anh cho em, coi như đó là lời hứa hẹn giữa anh và mẹ em, và cũng là sự đảm bảo đối với em."

Diệp Nam Cầm có chút bàng hoàng, cô cảm thấy dường như trái tim của hai người đã hòa quyện làm một.

Cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi được ở bên cạnh Trương Đông Lương. Khi cô không thể nhìn thấy Trương Đông Lương, cô sẽ thấy nhớ anh, sẽ không thể nhìn được mà mở ảnh chụp của anh ra nhìn ngắm.

Cô yêu Trương Đông Lương, trước tiên là vì nhan sắc của anh, sau đó là vì nhân phẩm của anh.

Cho nên, khi biết được tiệm net của Trương Đông Lương đóng cửa, cô thấy trong lòng vô cùng nôn nóng. Lúc đó, cô không chút do dự mà cầm sáu vạn tiền tích kiệm của mình muốn giúp đỡ anh. Cô vô cùng tin tưởng, Trương Đông Lương sẽ không làm cô thất vọng.

Thoạt nhìn việc Trương Đông Lương sang tên căn hộ cho cô có chút bông bột của thanh niên. Từ góc nhìn của người khác, khả năng sẽ cảm thấy anh còn non nớt, cũng vô cùng ngốc nghếch.

Nhưng Diệp Nam Cầm lại cảm thấy cảm động vô cùng, loại tình đầu niên thiếu này, mới chính là không màng tới tất cả, mới là thứ tình cảm nồng cháy. Chính là, chỉ cần người kia có thể khỏe mạnh, thì mình sẵn sàng trả giá tất cả vì tình yêu. Kiếp này chỉ sợ, cô sẽ không có một tình yêu như thế này lần hai.

Nội tâm Diệp Nam Cầm gọn sóng phẳng phồng, chỉ có thần sắc vẫn duy trì sự bình tĩnh, ngữ khí mang theo sự trêu chọc: "Anh, anh đã từng nghĩ tới, anh đem căn hộ sang tên cho em. Sau này, em chỉ nói là nếu thôi nhé, chúng ta không ở bên nhau nữa, không phải là anh sẽ không có nhà để về sao!"

Trương Đông Lương khẽ cười một tiếng, anh tiến lên một bước, duỗi tay nheo nheo má Diệp Nam Cầm, lại ôm cô vào trong lòng, cầm tựa lên trán cô, dịu dàng nói: "Bảo bối, có em thì mới có gia đình. Không có nếu như, sau này chúng ta vẫn sẽ luôn ở bên nhau."

Nói xong câu đó, Trương Đông Lương giãn khoảng cách với Diệp Nam Cầm một chút, anh cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

"Anh có thể làm bất cứ thứ gì anh thích, nhưng mà nhà ở thì em không cần đâu." Diệp Nam Cầm ngẩng đầu lên nhìn anh, nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Trương Đông Lương gắt gao nắm lấy tay Diệp Nam Cầm, mười ngón tay đan vào nhau, sùng nịnh nói: "Bảo bối, ngoan, nghe lời anh. Anh không phải là bạn trai em sao? Lời anh nói, em phải nghe. Để anh nói cho em biết, hôm nay em nhất định phải nhận lấy căn hộ, không cần cũng phải nhận."

Cái này chính là bắt người tay ngắn mà! Nếu cô nhận căn hộ của anh, chính là đem cả cuộc đời mình đặt trên người anh! Diệp Nam Cầm nghĩ trong lòng như vậy, nhìn không được mà khoe miệng nhếch lên, lộ ra sự vui mừng.

Cuối cùng, Diệp Nam Cầm vẫn là không thể lay chuyển được Trương Đông Lương, sau khi xử lý xong các thủ tục thay đổi quyền sở hữu, cô đã sở hữu căn hộ thứ hai mang tên mình.

Đi ra khỏi cửa trung tâm đăng ký, Diệp Nam Cầm cảm thấy bà vai mình bị chụp lấy, quay đầu lại, liền thấy chính mình đã lơ lửng trên không.

Hóa ra, Trương Đông Lương có ý trêu chọc cô một chút, nhân lúc cô quay lại, liền chạy tới bế bổng cô lên.

Trương Đông Lương cười rất không đúng đắn, khẽ nghiêng người, hai tay ôm chặt lấy chân Diệp Nam Cầm, giọng nói mang theo sự trêu chọc: "Người ta đón dâu về, không phải đều bế cô dâu lên xe sao, bây giờ anh cho em trải nghiệm một chút."

"Nói bừa, rõ ràng là ôm." Diệp Nam Cầm buột miệng thốt ra một câu phản bác, sau khi nói xong, lại cảm thấy có chỗ không đúng, vội vàng sửa miệng: "Không đúng, là cõng, anh mau cõng đi."

Trước mặt bàn dân thiên hạ, được bạn trai cõng cô đã thấy thẹn thùng rồi, nếu để anh ôm, chắc chắn mặt cô sẽ đỏ như trái dưa hấu mất!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đời này, con sẽ không lấy ai khác ngoài anh ấy

"Cái gì, con đưa cho tiểu tử kia sáu vạn sao? Đầu óc con có vấn đề không vậy? Chuyện này làm sao có thể như thế được!" Mẹ Diệp vừa nghe xong, kích động đứng bật dậy khỏi sofa, bà chỉ vào mặt Diệp Nam Cầm mà quở trách: "Có phải con muốn mẹ tức chết đứng không!"

Diệp Nam Cầm không đỏ mặt, tim cũng không đập thành thịch, chậm rãi mở miệng nói: "Mẹ, anh ấy cũng có tên, là Trương Đông Lương. Con thích anh ấy, anh ấy cũng thích con, tại sao bọn con không thể ở bên nhau chứ ạ?"

"Trời ạ!" Mẹ Diệp lắc đầu, thở dài nói: "Con gái bảo bối của mẹ, con với em trai con không giống nhau! Thằng nhóc đó trình độ học vấn thấp, cưới vợ như thế cũng có thể coi là tạm chấp nhận được, nhưng con thì không thể! Người xưa đã nói, đàn ông lấy vợ thấp, phụ nữ lấy chồng cao!"

Diệp Nam Cầm lấy giấy chứng nhận bất động sản trong túi ra, thần sắc vẫn bình tĩnh, nói: "Mẹ, mẹ nhìn xem, đây là cái gì? Mẹ giới thiệu cho con nào là tổng giám đốc tập đoàn, rồi người từ nước ngoài trở về, không sai, họ đều có trình độ học vấn cao, và họ cũng là những người ưu tú. Nhưng ai trong số bọn họ có thể làm như thế này chứ, ai có thể giống Trương Đông Lương mà thẳng thắn như vậy, trực tiếp như vậy, không hề giữ cho riêng mình như vậy?"

"Con không muốn lấy cuộc sống hôn nhân của mình đem đi trao đổi như vậy. Không có tình yêu, chỉ bởi vì môn đăng hộ đối mà ở bên nhau, con sẽ không được hạnh phúc. Con yêu anh ấy, đời này, ngoài anh ấy ra, con sẽ không lấy bất cứ ai."

Mẹ Diệp cầm giấy chứng nhận bất động sản lên, nhìn thoáng qua, biểu tình trên mặt có chút vi diệu, có chút khó tin mà hỏi lại: "Cái này, tiểu tư kia, cậu ta đem phòng ở sang tên cho con? Cái này, cái này..."

Diệp Nam Cầm nhìn biểu tình hoảng hốt của mẹ mình, cô giải thích: "Mẹ đừng ngạc nhiên, anh ấy là người Đông Bắc, tính cách hào sảng, không làm điều gì xấu cả. Mẹ nói mẹ sợ người ta yêu con chỉ vì tiền bạc, bây giờ mẹ thấy rồi đấy, người ta còn sang tên phòng ở cho con, mẹ còn có gì để nói nữa ạ?"

"Mẹ chưa tiếp xúc với anh ấy nhiều, mẹ không thể biết được, anh ấy thật ra là người rất tốt, cũng không phải chỉ tốt với mình con. Anh ấy là người chính trực, tốt bụng, cởi mở, có chí tiến thủ. Quan trọng nhất chính là, con có thể cảm nhận được anh ấy thật sự yêu con, chiều chuộng con, vì con mà đau lòng!"

Mẹ Diệp ho nhẹ một tiếng, vẫn là không nhận được mà khuyên nhủ một câu: "Con gái, con nói những lời này thì mẹ tin rồi. Nhưng mà, trình độ học vấn của cậu ta thấp như vậy, mẹ sợ..."

"Mẹ sợ cái gì chứ? Mẹ có biết năm đó anh ấy thi đại học được bao nhiêu điểm không? Là 666 điểm đó!" Diệp Nam Cầm nói tới đây, cô cũng đứng lên, giọng nói có chút tức giận: "Nếu không phải gia cảnh không tốt, khả năng bây giờ anh ấy cũng có thể trở thành một công chức, hoặc là nằm trong top 500 rồi."

"Mẹ, mẹ đừng quên, nhà chúng ta trước kia cũng từng sống ở một ngôi làng trong thành phố, nếu không phải bởi vì quy hoạch, nhà chúng ta cũng sẽ không được sống trong nhà lầu như này đâu. Anh ấy không có nhà ở, cũng không quy hoạch, phòng ở bây giờ là phải đổ máu và mồ hôi mới có được, căn hộ này có ý nghĩa như thế nào với anh ấy chứ? Anh ấy đem thứ quan trọng nhất đều đặt vào trong tay con, mẹ cảm thấy, con gái của mẹ gả cho anh ấy sẽ chịu thiệt thòi sao?"

Mẹ Diệp nhìn con gái mình tâm ý kiên định, cũng không biết nói cái gì nữa, bà thở dài, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, con cũng đã 24 tuổi rồi, cũng có chính kiến riêng của mình, con lớn rồi cũng không cần ba mẹ quyết định giúp nữa, vậy cứ tùy con đi. Hôn sự của con, chúng ta chỉ có thể tham khảo, cuối cùng vẫn là con quyết định là chính, con thấy ổn là được."

Hai mắt Diệp Nam Cầm sáng lên, thần sắc mang theo sự hưng phấn: "Mẹ, mẹ đồng ý, mẹ đồng ý cho bọn con ở bên nhau sao?"

Mẹ Diệp bĩu môi, mang theo một tia oán trách nói: "Nếu không thì sao? Con gái bảo bối trong nhà muốn cưới hỏi cũng phải suy nghĩ thật kỹ chứ! Mẹ không đồng ý, nhờ đâu con muốn cùng cậu ta bỏ trốn, danh không chính ngôn không thuận, thật đáng xấu hổ!"

Diệp Nam Cầm dựa vào vai mẹ mình, cảm thấy vô cùng hạnh phúc mà nói: "Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất, mẹ, mẹ là nhất!"

Ting ting một tiếng, Trương Đông Lương cầm điện thoại lên, một tin nhắn trên Wechat nhảy ra: Thành công vượt qua rào cản, chúc mừng anh đã vượt qua được một vấn đề nan giải —— mẹ vợ, đồng thời cũng thu thập được thêm một người hâm mộ nữa.

Trương Đông Lương đang ở trong phòng, cầm túi thức ăn cho chó treu chọc con Husky đáng yêu của mình. Anh ở một mình khó tránh khỏi buồn tẻ, sau đó, anh mua một con Husky về chăm sóc, cũng coi như là có bạn.

Nhưng mà, Husky làm sao quan trọng bằng vợ anh chứ? Anh nhận được tin nhắn từ vợ, cũng không có hứng cho Husky ăn nữa, anh dựa vào sofa, trên mặt nở một nụ cười và nói chuyện với vợ mình.

Husky tủi thân nhìn chằm chằm Trương Đông Lương, anh không cho nó ăn cầu lương còn chưa tính, lại còn để nó nhìn anh cùng vợ rải cầu lương chứ, cái này có nghĩa là gì? Thật là không thể nói nổi!

Phải làm sao bây giờ? Tiến công đi, Husky.

Husky có chút bức mình, chậm rãi đi đến bên cạnh anh, dùng đầu cọ cọ vào chân anh, còn móng vuốt thì cào cào vào bàn chân anh.

"Đừng nháo nữa, mau sang bên kia chơi đi. Tao còn đang có việc bận!" Trương Đông Lương nhíu mày, nhẹ nhàng một tiếng.

Có vợ liền quên chó!

Husky kêu hai tiếng, Trương Đông Lương rõ ràng là hiểu nhầm ý nó, vuốt ve đầu nó, vui vẻ nói: "Có phải mày cũng muốn tiểu tiên nữ tới gặp mày đúng không? Đến đây, Cầu Cầu, mày mau tạo dáng để tao chụp lại một bức ảnh nào, hoàn hảo."

Tách một tiếng, điện thoại đã chụp lại một bức ảnh. Trương Đông Lương gửi bức ảnh qua cho Diệp Nam Cầm, ngay sau đó liền nhận được tin nhắn: Husky hình như không được vui vẻ!

Trương Đông Lương nhìn kỹ Husky, nghiêm túc hỏi: "Mày không vui sao? Vì sao vậy?"

Husky nhìn chủ nhân mình không hề có ý định cho nó ăn, dứt khoát nhảy lên trên người Trương Đông Lương, giờ móng vuốt ra cào cào, kêu ầm ĩ lên.

"Cầu Cầu, tao cảnh cáo mày, tao đang nói chuyện phiếm với vợ tao, mày mà còn quấy rầy nữa, tao sẽ đánh mày đó!"

Gâu gâu gâu, có vợ liền quên chó!

Gâu gâu gâu, tên vô lại không có lương tâm!

Gâu gâu gâu, thấy ta khác phái liền vô nhân tính!

Trương Đông Lương bị ầm ĩ nên không thể trò chuyện trên Wechat nữa, đành phải gửi tin nhắn âm thanh qua: "Vợ, chờ anh một lúc, Cầu Cầu đang làm loạn lên, nó không nghe lời, anh phải giáo huấn nó một trận."

Nhìn Trương Đông Lương buông điện thoại xuống, mắt lộ ra sự bức tức. Husky có chút sợ hãi, thật nhanh nhảy từ trên người Trương Đông Lương xuống, tiếp tục kêu to.

"Mày lại kêu nữa à, còn kêu nữa là tao đánh mày thật đấy!" Trương Đông Lương nóng nảy, vén tay áo lên, nắm chặt nắm đấm.

Tề Đức Long, Tề Đông Cường, Tề Đức Long Đông Cường, Long Đông Thương....

Lúc Tần Phong đến tìm Trương Đông Lương, anh ta nhìn thấy một mớ hỗn độn trong nhà, con Husky đang nhảy nhót lung tung, còn Trương Đông Lương thờ hồng hộc.

"Có chuyện gì vậy, anh Đông, anh vừa làm chuyện đó với con chó sao?" Tần Phong nhướn mày, không nhịn được mà cười lớn tiếng.

Trương Đông Lương tức giận nói: "Cười cái gì, cậu biết không, cái con chó này ý, tôi chỉ muốn quăng nó đi thôi. Cậu xem nó biến phòng của tôi thành cái gì này. Mọi người đều nói Husky ngu ngốc nhưng đáng yêu, anh thấy, anh còn đáng yêu hơn nó!"

Tần Phong cố nhịn cười, vỗ vỗ bả vai Trương Đông Lương, trêu chọc nói: "Người anh em, lần gió cái cách đang thổi khắp mặt đất rồi, anh là người Trung Quốc mà còn không biết cố gắng, ngay cả con chó cũng biết, anh còn không bằng nó!"

Trương Đông Lương liếc xéo Tần Phong một cái, không kiên nhẫn nói: "Nhìn vào bản thân cậu trước đi rồi hẵng nói người khác, có việc gì thì nói đi, còn không có thì mau rút đi. Làm cái gì, tới chỗ này làm gì, tới chọc ngoáy anh à?"

"Anh, em làm sao dám chọc ngoáy anh chứ!" Tần Phong đi vào bên trong, ngồi ở trên sofa, bắt đầu nói về vấn đề chính: "Sao, anh Đông, không mở tiệm net nữa, liền muốn mở tiệm cơm à! Được đó, suy nghĩ rất táo bạo, cũng có năng lực đó, chim sè cũng muốn học nghề mà đẻ trứng sao?"

"Học nghề thì nói làm gì, anh cậu là đang học theo phượng hoàng." Trương Đông Lương bác bỏ câu nói của anh ta, sau đó cũng ngồi xuống sofa, đem dự định của mình nói thẳng ra.

Tần Phong lắng nghe bài diễn thuyết hùng hồn của Trương Đông Lương xong thì vỗ vỗ vai anh, ngữ khí đầy cảm xúc: "Chị dâu đối với anh thật tốt, sáu vạn tiền, nói lấy liền lấy! Anh Đông, anh phải chiều chuộng cô ấy vào! Nếu anh để chị dâu chịu đau khổ, em sẽ không tha cho anh đâu!"

"Xem ra chuyện tiền nong cũng không cần đến em nữa. Còn những chuyện khác, nếu cần thì anh cứ nói, anh em sẽ luôn ở sau anh, không nói chơi!"

Trương Đông Lương vươn bàn tay ra, Tần Phong hiểu ý, cũng đưa tay ra đập vào tay anh một cái thật vang. Đông tác liền mạch lưu loát, thực đẹp!

"Khi nào tâm trí sẵn sàng, cậu không cần phải làm như vậy nữa. Thuê một gian hàng, việc nhỏ này anh sẽ tự làm." Trương Đông Lương nhướn mày, giọng điệu khá đậm.

Tần Phong nhìn túi thức ăn cho chó trên bàn, vươn tay ra cầm lấy, vừa dứt cho Husky ăn, vừa cười trêu chọc nói: "Husky nhà anh ầm ĩ lên như vậy, nhìn là biết đói bụng rồi, anh còn không cho nó ăn đi. Nếu anh ngại nó phiền, anh sẽ ôm nó đi, vợ em rất thích Husky. Em chọc cô ấy tức giận, chỉ cần đem Husky tới dỗ dành cô ấy, cô ấy nhất định sẽ rất vui."

Trương Đông Lương kéo dài giọng điệu, cố ý hỏi: "Lần trước cậu uống rượu cũng chiến tranh lạnh còn gì? Sao lúc đấy không nghĩ tới chuyện mua Husky đi?"

Tần Phong trừng mắt nhìn Trương Đông Lương, cười như không cười, ánh mắt có chút miệt thị, anh ta nói: "Sao, anh Đông, anh tưởng em không có cách gì sao?"

"Cách gì? Cậu làm như thế nào? Tư thế mới sao? Cho anh xem bản demo đi!"

Tần Phong cùng Trương Đông Lương ở cùng nhau, lại không có ai khác, hai thằng đàn ông với nhau nói chuyện vô cùng tự nhiên không chút kiêng kỵ.

Tần Phong liếc nhìn anh một cái, tự nhiên cũng nổi hứng trêu đùa, anh ta vurun ngón tay ra, cố ý run rẩy, khề nhưong mảy, cười nói: "Chính là tư thế này, anh biết không?"

Trương Đông Lương làm theo, cười trêu chọc: "Tay cậu là tay của Kato Eagle à, hay là bị Parkinson thế? Sao, hay là thận bị co rút, thắt lưng đau nhức, hay là "con chim" không đủ ngạc nhiên, hơn hai mươi năm, dùng tay không thấy vô dụng à?"

Tần Phong thấy Trương Đông Lương so với mình cực khổ hơn, cam bái hạ phong (*), anh ta chấp tay lại, nói một cách chính đáng: "Đại ca, hẹn gặp lại."

(*) cam bái hạ phong = cam bại hạ phong: chịu thua tâm phục khẩu phục.

Trương Đông Lương cười khề hai tiếng, khách sáo nói: "Đi làm gì, đã đến đây rồi thì cứ ngủ lại ở đây đi."

"Em ngủ cùng với anh? Còn vợ em thì sao? Em còn phải trở về với cô ấy nữa, anh nghèo như vậy làm sao em chịu đựng được!"

Nhìn bộ dạng cọt nhà của Tần Phong, Trương Đông Lương chỉ cảm thấy mình như đang bị xúc phạm, nhin không được mà cầm lấy cái gối dựa ở sofa đánh vào người anh ta, giận dữ hét lớn: "Cậu còn hăng hái như vậy, muốn kích thích tôi đúng không? Cút, lập tức cút ra khỏi nhà tôi."

Trương Đông Lương đẩy Tần Phong ra khỏi cửa, lại bổ sung thêm một câu "một đường ngược gió" rồi đóng cửa phòng lại.

Trương Đông Lương dọn dẹp đơn giản phòng khách một chút, sau đó trấn an con Husky một lúc. Trở về phòng ngủ, anh lấy giấy bút ra, bắt đầu tính toán cẩn thận, tiền thuê gian hàng, rồi những thứ cần thiết cho việc buôn bán.

Đột nhiên, anh nghĩ tới, tuy nó chỉ là một gian hàng nhỏ, nhưng cũng cần phải có tên! Cái tên đầu tiên nảy ra trong đầu anh, là tiệm thức ăn nhanh Đông Lương. Nhưng lại nghĩ đến Diệp Nam Cẩm, anh lại sửa lại chủ ý, đặt bút xuống tờ giấy, viết ra mấy chữ "Thức ăn nhanh Lương Cẩm".

Anh bây giờ không còn một mình nữa, anh đã có vợ rồi, cuộc sống của anh cũng cần có sự tham gia của vợ mình. Ngay cả khi nó chỉ là tên của một gian hàng nhỏ, anh cũng hy vọng đó sẽ là tên của mình cùng vợ kết hợp lại.

Chỉ có như vậy mới thật ý nghĩa. Anh thậm chí còn ảo tưởng, có người hỏi anh về nguồn gốc của cái tên, lúc đó anh có thể tự hào mà nói: "Đó là tên của tôi và vợ tôi kết hợp lại."

Trương Đông Lương cầm lấy điện thoại, đặc ý gửi một tin nhắn âm thanh đi: "Vợ, anh thật nhanh đã nghĩ ra tên của cửa hàng, chúng ta hãy gọi nó là Thức ăn nhanh Lương Cẩm!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đưa em về nhà anh

Thời tiết mưa dầm liên miên, tiếng nói ồn ào phát ra từ con phố bán thức ăn nhanh.

Trương Đông Lương đã khai trương cửa hàng được mấy ngày, công việc kinh doanh cũng không tồi. Anh một bên rao hàng "Thức ăn chay tám tệ, thêm thịt mười tệ", một bên không ngừng phục vụ thức ăn cho khách hàng.

Diệp Nam Cẩm sau khi tan làm cũng sẽ tới đây giúp một lúc. Cô đi vào con phố bán thức ăn nhanh, ánh mắt nhìn tới đám đông đang chen chúc trong cửa hàng của Trương Đông Lương. Cô nhanh chóng bước vào cửa hàng, thuận thực mặc tạp dề vào và bắt đầu thu tiền của khách hàng.

Chờ đến khi vắng khách, Trương Đông Lương lau mồ hôi trên trán, chỉ vào đồ ăn nói: "Em muốn ăn cái gì để anh lấy cho."

Diệp Nam Cẩm nhìn vào vài món ăn còn thừa lại, không có món nào hợp với khẩu vị của cô cả, xua tay rồi cười: "Không cần đâu, ngày nào cũng ăn cơm anh nấu, em phát ngấy rồi, hôm nay em đã mua cái khác rồi."

Trương Đông Lương bĩu môi, oán giận nói: "Vợ, cơm anh làm không ngon sao? Em phát ngấy rồi thì thôi vậy. Em không ăn, anh ăn."

Sau khi hai người quyết tâm phát triển hơn nữa mối quan hệ, cách nói chuyện của Trương Đông Lương cũng trở nên tùy tiện hơn rất nhiều.

Diệp Nam Cẩm không để ý tới anh, cô đi mua một bát phở nóng rồi cùng ăn anh cơm trong cửa hàng.

"Vợ, hôm nay lúc anh ra khỏi cửa, Cầu Cầu nhà anh đã xin anh một điều." Trương Đông Lương vừa gấp thức ăn, vừa trịnh trọng nói.

Diệp Nam Cầm cảm thấy buồn cười, nhin không được mà trêu chọc anh: "Ai da, chó biết nói tiếng người sao? Husky muốn xin anh điều gì?"

"Nó nước mắt lưng tròng nhìn anh kêu vài tiếng, thoát nhìn có chút đáng thương. Điều đó có nghĩa là, nó muốn gặp em, muốn em tới chơi với nó."

Trương Đông Lương vừa nói, vừa cười thực không đưa đần chút nào.

Diệp Nam Cầm bĩu môi, trong lòng khê chửi thầm: Hừ, cái người đàn ông này muốn đưa cô về nhà, còn lấy con chó ra để làm cái cớ!

Nhưng nếu suy nghĩ thật kỹ, bọn họ đã kết giao lâu như vậy, cũng đều tin tưởng tin nhiệm lẫn nhau. Trương Đông Lương chưa bao giờ nói ra nguyện vọng này, bây giờ lại uyển chuyển nói ra, cô nên đồng ý, hay là không nên đồng ý?

Dường như có một thiên thần dịu dàng ở trong thâm tâm cô thúc giục: Cô đã 24 tuổi rồi, chẳng lẽ không nghĩ tới chuyện ném thử cái cảm giác ngọt ngào chết người kia sao!

Ồ, không, sai kịch bản rồi, hẳn là rất thô...lớn nữa!

Diệp Nam Cầm nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ, không chỉ mặt, mà cả tai cũng bắt đầu đỏ ửng lên.

Trương Đông Lương nhìn thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng cũng có thêm vài phần tự tin, anh nhẹ nhàng nói: "Về nhà với anh nhé, đi thăm Cầu Cầu, nó thật sự rất nhớ em"

Diệp Nam Cầm ho nhẹ một tiếng, cố ý nói: "Chỉ có Husky nhớ em thôi sao? Còn anh?"

"Đương nhiên là lúc nào cũng nhớ rồi, anh không lúc nào là không nhớ tới em cả!" Trương Đông Lương cợt nhả nói, anh tiến đến bên tai Diệp Nam Cầm, giọng nói trầm khàn, mang theo một tia dụ hoặc: "Mỗi đêm đều nhớ, nhớ đến nỗi cái kia cũng cảm thấy khó chịu, không thể ngủ được."

Diệp Nam Cầm cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, lại thấy câu nói có gì đó sai sai, cô "ừ" một tiếng, giọng nói cũng ôn nhu mềm ngọt hơn: "Em cũng nhớ...nhớ Cầu Cầu."

Trương Đông Lương như một đứa trẻ nhỏ bị cướp mất đồ chơi giương mắt lên nhìn Diệp Nam Cầm, nhỏ giọng oán giận nói: "Vợ, em không thể là em nhớ anh sao! Anh còn không bằng một con chó ư, nhớ chó mà không nhớ đến anh sao!"

"Em đã đồng ý sẽ cùng anh về nhà rồi, anh còn không bằng lòng sao!" Diệp Nam Cầm cúi đầu, môi mím lại, sắc mặt càng đỏ hơn.

Đôi mắt của Trương Đông Lương sáng trong lên, vui vẻ cười, khoe miệng giương cao như sắp chạm đến bầu trời.

Những lời này giống như cam lộ (*) rơi xuống vùng đất khô cằn lâu dài vậy, tâm tình của Trương Đông Lương ngay lập tức phấn khích, làm sao anh không bằng lòng chứ, anh bằng lòng, anh có một người vợ tốt, anh bằng lòng cả đời.

(*) cam lộ: sương mưa ngon ngọt. Ngày xưa người ta coi đây chính là điềm lành thiên hạ thái bình.

Hai người ăn cơm xong, Trương Đông Lương nắm lấy tay Diệp Nam Cầm, mười ngón tay đan chặt vào nhau, hài lòng bước tới xe, anh bế Diệp Nam Cầm lên xe. Sau đó, tâm tình sung sướng mà lái xe về nhà.

Trên đường đi, Diệp Nam Cầm không khỏi căng thẳng bồn chồn, cô không nói lời nào. Trương Đông Lương cũng dứt khoát ngậm miệng không nói.

Về đến nhà, Trương Đông Lương dùng chìa khóa mở cửa ra, chờ Diệp Nam Cầm đi vào, anh đi theo sau rồi khóa cửa lại, anh chế trụ eo Diệp Nam Cầm xoay người cô lại, sau đó anh bế cao cô lên theo tư thế công chúa.

"Anh, lưu manh, mau thả em xuống." Diệp Nam Cầm bỗng nhiên được bế lên, trong lòng vừa giận lại vừa thẹn, cô đánh vào bả vai Trương Đông Lương.

Trương Đông Lương cười lớn, lông mày nhướng lên, ánh mắt mang theo sự bồn chồn, cố tình nói với giọng điệu không chút đúng đắn: "Hôm nay, anh sẽ chơi trò lưu manh với em, có bản lĩnh thì em kêu cứu đi, em làm người khác tới cứu em đi!"

Trong lúc nói chuyện, Trương Đông Lương đã ôm Diệp Nam Cầm vào trong phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt ỏ trên giường.

"Gâu gâu gâu." Husky đột nhiên xông vào trong phòng ngủ, sủa lớn tiếng.

Không khí vốn đang tràn ngập sự ái muội, lại bị vài tiếng chó sủa xen ngang, càng tăng thêm một chút hổ thẹn.

Diệp Nam Cầm ngồi dậy nhìn Husky. Husky dường như cũng rất thích Diệp Nam Cầm, nó đi tới, cọ cọ vào chân Diệp Nam Cầm.

"Cầu Cầu, mày thật đáng yêu." Diệp Nam Cầm xoa xoa đầu nó, thì thầm nói: "Mày đã ăn cơm chưa? Để tao tìm thức ăn cho mày nhé."

"Nó không đói bụng đâu, mặc kệ nó đi." Trương Đông Lương bị con chó nhà mình phá hỏng chuyện tốt, trong lòng rất khó chịu.

Diệp Nam Cầm khẽ mỉm cười, mang theo Cầu Cầu ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy trên bàn có thức ăn, liền lấy một ít cho nó ăn.

Trương Đông Lương dựa vào cửa phòng ngủ, vò đầu bứt tai, đặc biệt khó chịu!

Cầu Cầu, tri ân báo đáp, mày không hiểu sao? Ông đây hao tâm nuôi dưỡng mày một thời gian, thất vất và mới có thể cùng vợ tao ở một chỗ, vậy mà mày lại cả gan xông tới, xem ra gan mày cũng không nhỏ nhì! Đợi vợ tao về rồi, để xem tao có đánh mày một trận không!

Diệp Nam Cầm chơi với Cầu Cầu một lát, sự khấn trương trong lòng cũng vui đi không ít.

Trương Đông Lương đi tới, miễn cười bày ra một gương mặt tươi cười với Cầu Cầu, ngữ khí rất ôn hoà: "Nhìn thấy tiểu tiên nữ vui vẻ thế sao? Mày cũng nhìn xong rồi, tao với tiểu tiên nữ còn có việc muốn nói, mày bình tĩnh lại, nằm xuống đây ngủ một lát, được không?"

"Gâu gâu gâu." Husky vọt tới trước mặt Trương Đông Lương sủa vài tiếng, dường như là muốn cùng anh phân cao thấp.

Trương Đông Lương gục mặt xuống, trực tiếp túm lấy tay Diệp Nam Cầm, dường như là không ức chế được hormone của chính mình, nói trắng ra: "Đừng quan tâm tới nó nữa, chúng ta đi vào phòng ngủ đóng cửa lại, nó cũng không thể vào được."

Trương Đông Lương là người nói được là làm được, hai người một lần nữa đi vào trong phòng ngủ, Trương Đông Lương đóng cửa lại, quay đầu nhìn Diệp Nam Cầm, trên mặt tràn đầy ý cười vui vẻ, duỗi tay gặt gao ôm lấy Diệp Nam Cầm trong chốc lát.

Hai người ôm nhau đi tới mép giường, Diệp Nam Cầm trực tiếp bị đẩy ngã xuống giường, Trương Đông Lương đè ở trên người cô cúi xuống, môi lưỡi quấn lấy nhau, càng hôn càng cảm thấy không đủ.

"Bảo bối, anh yêu em." Trương Đông Lương tiến đến bên tai Diệp Nam Cầm, phả ra một hơi thở nóng bỏng, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Diệp Nam Cầm ừ một tiếng, chờ đợi động tác tiếp theo của anh.

Trương Đông Lương cởi áo khoác của mình, rồi bắt đầu cởi nút thắt trên áo gió của Diệp Nam Cầm. Khi các nút thắt đã được cởi bỏ toàn bộ, Trương Đông Lương bế Diệp Nam Cầm dậy, giúp cô cởi áo gió ra.

Anh vươn tay ra, dừng ở trên eo Diệp Nam Cầm, nhẹ nhàng hướng lên trên đẩy vạt áo ra, để lộ một cái eo nhỏ trắng như tuyết.. Bàn tay nhẹ nhàng bao phủ lấy nó, anh cảm nhận được sự mịn màng tinh tế bên hông Diệp Nam Cầm, cảm thấy nó rất nóng, đặc biệt nóng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Nam Cầm trải nghiệm cái sự tình này, thân thể đều có chút run rẩy, Trương Đông Lương chậm rãi nói: "Bảo bối, anh sẽ nhẹ nhàng thôi, đừng sợ."

"Anh." Diệp Nam Cầm ngược mắt nhìn đến tạp chí thanh xuân trên bàn, đột nhiên nhớ tới một điều, cô nhẹ nhàng nói: "Nói cho anh biết một bí mật, họa sĩ Cầm Hạ mà anh thích nhất, chính là em."

Trương Đông Lương ngẩn người ra, trong mắt mang theo chút hoang mang, anh mừng rỡ muốn phát điên, lại mang theo một chút khó có thể tin nổi, nói: "Cầm Hạ là em? Bảo bối, em, anh biết em làm ở tòa soạn, anh vẫn luôn nghĩ rằng em là biên tập viên. Anh thật sự quá sợ ý, anh, đây chính là duyên phận của chúng ta đó!"

Trương Đông Lương vừa nói, vừa cởi cúc áo sơ mi của mình, để lộ ra một bộ ngực mịn màng cùng với mấy khối cơ bụng trông thật khỏe khoắn.

"Vợ, anh, anh so với vừa rồi càng nhiệt hơn!" Trương Đông Lương ôm Diệp Nam Cầm, hưng hăng hôn lên môi cô, Diệp Nam Cầm cũng không cam lòng yếu thế, nhẹ nhàng cắn bờ môi của anh.

"Điều lãng mạn nhất anh có thể nghĩ tới, chính là cùng em già đi..."

Hai người đang trong trạng thái động tình thì điện thoại Diệp Nam Cầm đột nhiên vang lên, Trương Đông Lương có chút bất mãn, tại sao luôn có những chuyện ngoài ý muốn làm hỏng chuyện tốt của anh chứ!

Diệp Nam Cầm cầm lấy điện thoại, nhìn thấy tên Thẩm Gia Kỳ hiện trên màn hình, cô nhìn Trương Đông Lương cười hời hợt, rồi tiếp nhận cuộc gọi.

"Chị, Minh Xuyên xảy ra chuyện rồi." Giọng nói Thẩm Gia Kỳ vang lên mang theo tiếng khóc nức nở: "Hàn Văn Hạo, anh ta, anh ta bắt cóc Minh Xuyên rồi! Anh ta gọi điện cho em, bảo em một mình tới tìm anh ta, không được báo cho bất cứ ai, nếu không anh ta sẽ giết chết Minh Xuyên. Phải làm sao bây giờ ạ?"

Diệp Nam Cầm lập tức đẩy Trương Đông Lương ra, ngồi dậy, cố ổn định tinh thần mà an ủi cô ấy: "Tại sao lại như vậy? Chị sẽ lập tức tới tìm em, em cứ ở nhà chờ chị, yên tâm, không có việc gì đâu, em còn đang mang thai, đừng quá sốt ruột."

Buông điện thoại xuống, Diệp Nam Cầm nhìn về phía Trương Đông Lương, có chút sốt ruột nói: "Minh Xuyên xảy ra chuyện rồi, nó bị Hàn Văn Hạo bắt cóc, phải làm sao bây giờ? Anh nhanh lên, nhanh lấy chìa khóa xe đi. Chúng ta mau tới tìm Gia Kỳ, thương lương tìm ra đối sách."

Trong tình huống này, Trương Đông Lương tự nhiên không quan tâm đến chuyện ân ái nữa, vội vàng mặc lại quần áo, lấy chìa khóa xe, nắm tay Diệp Nam Cầm, vội vã ra khỏi cửa.

Một đường nhanh như chớp, hai người đã tới nhà của Diệp Minh Xuyên. Thẩm Gia Kỳ mở cửa, vành mắt đã phấp phỏng, trên mặt tràn ngập nước mắt.

"Gia Kỳ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói rõ cho chị nghe xem nào." Diệp Nam Cầm đỡ lấy cánh tay Thẩm Gia Kỳ, nôn nóng hỏi.

Thẩm Gia Kỳ vừa tức giận, vừa tự trách bản thân mình nói: "Đều là tại em không tốt, em nói em muốn ăn mơ chua, anh ấy liền đi ra ngoài mua cho em. Em đợi thật lâu cũng không thấy anh ấy trở về. Sau đó, Hàn Văn Hạo gọi điện tới, anh ta nói, Minh Xuyên đang ở trong tay anh ta, bắt em một mình tới gặp anh ta, nếu không, anh ta sẽ giết chết Minh Xuyên."

"Em một thân con gái, còn đang mang thai, tình huống vô cùng nguy hiểm như thế này, em cũng không dám đơn độc tới gặp anh ta! Anh ta hiện tại bị điên rồi, ai biết sẽ làm ra chuyện gì? Em lại không dám nói cho ba mẹ, sợ bọn họ không chịu nổi. Cho nên em mới nhanh chóng gọi cho chị, muốn chị nghĩ cách giúp em."

Diệp Nam Cầm cũng chưa trải qua chuyện như thế này bao giờ, đành phải dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ của Trương Đông Lương.

"Theo anh thấy, vẫn nên gọi báo cho cảnh sát đi. Riêng cái chuyện Hàn Văn Hạo bắt cóc Minh Xuyên đã đủ cấu thành phạm tội rồi." Trương Đông Lương suy nghĩ, nghiêm túc nói: "Cái tên Hàn Văn Hạo này quá cố chấp, lần trước cậu ta suýt nữa một đao đâm Minh Xuyên, lần này không chừng cũng sẽ tra tấn Minh Xuyên như vậy! Nếu chỉ có chúng ta đi, nếu cậu ta điên lên, anh cũng không có khả năng khống chế cậu ta được. Gia Kỳ, nghe anh, gọi cảnh sát đi."

Thẩm Gia Kỳ có chút do dự, giọng nói mang theo sự nhút nhát: "Anh cũng nói, Hàn Văn Hạo điên rồi, ngộ nhờ chúng ta báo cảnh sát, bọn họ ập tới, anh ta cho rằng em lừa anh ta, một đao giết chết Minh Xuyên, thì phải làm như thế nào? Em không thể đánh cực sinh mạng của Minh Xuyên mà mạo hiểm như thế được!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngọt đến tận xương tuỷ

Trương Đông Lương chau mày, việc này xác thật là có chút khó làm. Nếu cẩn thận suy xét lại, những lời Thẩm Gia Kỳ nói cũng không vô lý.

Như vậy, chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là Thẩm Gia Kỳ tự lấy thân mình làm con tin, đàm phán với Hàn Văn Hạo. Để cảnh sát mai phục ở bên ngoài, vào thời khắc mấu chốt thì xông vào, nhất định sẽ bắt được Hàn Văn Hạo.

Tuy rằng việc này cực kỳ nguy hiểm, nhưng cậu em vợ gặp nạn, anh nhất định phải giúp!

Trương Đông Lương nói ra ý tưởng của mình, mặt Diệp Nam Cầm nhanh chóng đen đi, một bên là em trai, một bên là bạn trai, ai gặp nguy hiểm, cô cũng đều lo lắng.

Hơn nữa, em dâu đang mang thai của cô còn thân phò tham dự Hồng Môn Yến (*).

(*) Hồng Môn Yến: Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

"Cái này có thể ổn sao?" Diệp Nam Cầm có chút khó xử nói: "Chẳng lẽ không có cách nào khác sao? Một hai phải biến em ấy thành con tin?"

Trương Đông Lương nhìn Diệp Nam Cầm, ánh mắt thập phần kiên định, anh vươn tay ra, gắt gao cầm lấy tay Diệp Nam Cầm.

Cảm nhận được xúc cảm ấm áp của bạn trai, Diệp Nam Cầm thấy an tâm hơn một chút, nhưng vẫn lo lắng nhìn Trương Đông Lương.

"Em yên tâm, em trai em với Gia Kỳ, anh dù có phải liều mạng cũng sẽ đem bọn họ trở về an toàn." Trương Đông Lương trịnh trọng nói, anh suy nghĩ một chút, ra vẻ thoải mái mà khuyên bảo: "Em cứ ở nhà đi, không cần cùng đi đâu. Anh bảo vệ cho hai người bọn họ cũng đã đủ bận rồi, em đi cùng, ngược lại cho anh thêm cái gánh nặng!"

Diệp Nam Cầm có chút sốt ruột nói: "Không được, đó là em trai của em, em không thể không đi được, thêm một người phe chúng ta càng đông hơn."

Thẩm Gia Kỳ còn một chút lý trí, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Chị, nếu không thì lúc bọn em tới gặp mặt Hàn Văn Hạo, cũng sẽ có cảnh sát hiệp trợ. Chị đi theo ở rất xa bọn em, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng có thể tùy thời cơ mà giúp đỡ lẫn nhau."

Cái này xem như là biện pháp chiết trung nhất, Trương Đông Lương và Diệp Nam Cầm đều đồng ý.

Ngay sau đó, Thẩm Gia Kỳ dựa theo yêu cầu của Hàn Văn Hạo, còn Trương Đông Lương lái xe, đi tới địa điểm đã được chỉ định. Đương nhiên, Hàn Văn Hạo đã để cho bọn họ đi một vòng, thay đổi địa điểm ba lần, Thẩm Gia Kỳ mới có thể gặp mặt Hàn Văn Hạo.

Trong một khu nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô, xung quanh hoang tàn vắng vẻ.

Hàn Văn Hạo đối với Diệp Minh Xuyên mà ghi hận trong lòng, đã sớm không còn gì có thể xóa bỏ.

Thấy Diệp Minh Xuyên buổi tối một mình đi ra ngoài, Hàn Văn Hạo nhân lúc bốn bề vắng lặng, chạy vọt tới, đầu tiên là dùng gậy đánh Diệp Minh Xuyên một cái, sau đó dùng thuốc mê tẩm trên khăn lông bịt mũi cùng miệng Diệp Minh Xuyên lại, chờ đến lúc Diệp Minh Xuyên ngất đi, liền đưa tới cái nhà xưởng bỏ hoang này.

Lúc Diệp Minh Xuyên tỉnh lại, Hàn Văn Hạo đã trói cẩu vào cột nhà, trong miệng bị nhét khăn lông, không thể động đậy.

Hàn Văn Hạo nhìn Diệp Minh Xuyên bằng ánh mắt lạnh lùng, khoe miệng cẩu ta mang theo một nụ cười nhạo báng. Cẩu ta tiến tới hết đám rồi lại đá, vừa đánh vừa mắng chửi, cẩu ta chỉ dừng lại khi chính mình đã mệt mỏi.

Diệp Minh Xuyên bị động chịu đánh, trên người nhiều chỗ bị đánh đã bắt đầu ứa máu, khoe miệng cũng chảy máu, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Đẩy phiên cửa sắt ra, Thẩm Gia Kỳ thấy cảnh tượng trước mặt đau lòng không thôi, bước chân cũng trở nên nhanh hơn, cô ấy muốn đi tới nhìn Diệp Minh Xuyên.

Hàn Văn Hạo rút từ bên hông ra một con dao găm, kẻ ở bên cổ Diệp Minh Xuyên, hung tợn nói: "Cô thử tiến tới thêm một bước nữa xem, tôi liền giết chết nó."

Thẩm Gia Kỳ cùng Trương Đông Lương đứng cách đó không xa, Trương Đông Lương ho nhẹ một tiếng, sắc mặt trấn định: "Người anh em, giết người sẽ phải đền mạng. Cậu có điều kiện gì thì nói với tôi."

Hàn Văn Hạo liếc mắt nhìn Trương Đông Lương một cái, giọng nói lạnh băng: "Lần trước chính là anh làm hỏng chuyện của tôi, lần này anh cũng lại tới sao. Thẩm Gia Kỳ, không phải tôi đã nói với cô chỉ được tới một mình sao? Cô đã đồng ý với tôi rồi, lại không làm được, cô biết hậu quả của chuyện đó như thế nào chứ. Hôm nay tôi sẽ cho cô tận mắt nhìn thấy, người mà cô yêu nhất sẽ chết trước mặt cô!"

Thẩm Gia Kỳ vội gơ tay làm cái thủ thế ngăn cản, cầu xin nói: "Đừng, Hàn Văn Hạo, anh đừng như vậy, đừng kích động, chúng ta từ từ nói chuyện được không. Chỉ cần anh thả Minh Xuyên ra, chuyện gì tôi cũng đều đồng ý với anh. Rốt cuộc anh muốn cái gì? Tôi đều cho anh!"

"Tôi muốn cô, cô cũng đồng ý sao?" Cơ mặt Hàn Văn Hạo có chút run rẩy, cái tay cầm dao cũng run theo: "Cô chính là kẻ lừa đảo, phụ nữ các cô đều là kẻ lừa đảo! Cô rõ ràng biết tôi thích cô, vậy mà còn thông đồng với anh em của tôi, cùng với hắn ta ở bên nhau!"

Hàn Văn Hạo quay đầu nhìn Diệp Minh Xuyên, trong ánh mắt tràn đầy sự thù hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh em tốt, mẹ nó mày dám đối với tao như vậy ư? Cướp đi người con gái của tao, rất vui về phải không? Mang thai con của mày, rất đặc ý phải không? Chúng mày chính là đôi gian phu dâm phụ, tao sẽ giết mày trước, rồi sau đó giết cô ta, cả một lũ cùng nhau xuống địa ngục, xem ai sợ ai!"

Trương Đông Lương tròn tròn mắt, cái ý nghĩ trong đầu nhanh chóng tan đi, thần sắc nghiêm túc, nói: "Người anh em, cái chuyện tình cảm này đều là người ta tình nguyện. Ngươi không uống thủy cường ấn đầu (*), không lý nào lại như vậy! Mặc kệ hai người có thù oán gì với nhau, nhưng Minh Xuyên cũng đã từng là anh em tốt của cậu, cậu xảy ra chuyện, Minh Xuyên khẳng định sẽ giúp cậu. Một khi đã trở thành anh em, chính là bạn bè tri kỷ cả đời, nói trơ mặt liền trơ mặt, làm người ta cảm thấy thật buồn lòng thất vọng!"

(*) Ngươi không uống thủy cường ấn đầu (ép một con bò uống nước bằng cách ấn đầu nó vào trong nước): ẩn dụ việc sử dụng mọi cách để ép buộc người kia phải làm theo.

"Tôi trơ mặt? Đoạt thê chi hận, không đội trời chung! Là hắn ta phải xin lỗi tôi, là hắn ta làm tôi thất vọng buồn lòng! Hắn để tôi nhìn thấy hắn sống tốt như vậy, tôi cùng với một thẳng cận bã như này trở thành anh em, tôi cảm thấy vô cùng ghê tởm!"

Hàn Văn Hạo càng nói lại càng thấy tức giận, Trương Đông Lương lại có ý hỏi đồng hồi tay, cẩu ta không thể kìm chế lại nội tâm bị đè nén nữa, bắt đầu thao thao bất tuyệt lên án Diệp Minh Xuyên.

Trương Đông Lương làm như vậy, cốt cũng là vì muốn phân tán sự chú ý của Hàn Văn Hạo. Anh tìm đúng thời điểm và tận dụng nó. Gần như là bay tới, một chân đá vào đùi Hàn Văn Hạo, đồng thời đoạt lấy con dao găm trên tay cẩu ta.

Hàn Văn Hạo phản ứng lại, hai người lao vào đánh nhau kịch liệt. Thẩm Gia Kỳ thừa dịp đối phương sơ hở, vội vàng gọi điện cho Diệp Nam Cẩm, đơn giản nói tóm tắt một chút tình hình hiện tại.

Diệp Nam Cẩm cùng cảnh sát đều canh chừng ở bên ngoài, được thông báo tình hình, tất cả đều tiến vào.

Bên trong vô cùng hoảng loạn, Hàn Văn Hạo dùng dao găm hung hăng cắm vào đùi Trương Đông Lương, một dòng máu đỏ tươi tràn ra, nhỏ giọt trên mặt đất.

Cảnh sát không chế được Hàn Văn Hạo, tìm hiểu một chút tình huống, rồi mang Hàn Văn Hạo đi.

Trương Đông Lương che đi cái chân bị thương, nhìn về mặt Diệp Nam Cẩm đặc biệt sốt ruột cùng đau lòng, miễn cười cười trêu ghẹo nói: "Vợ, anh không sao, vết thương này cũng đáng giá đấy chứ. Tiêu tu này, cũng phải ngồi tù tám đến mười năm, xem như là ngồi một chỗ rồi. Về sau sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa, em cũng sẽ không cần phải lo lắng."

Diệp Minh Xuyên được cời trói, trong lòng cũng không dễ chịu gì, lôi kéo cánh tay Trương Đông Lương, tự trách bản thân, nói: "Anh Đông, đều là em không tốt, vì cứu em, anh lại bị cái tên điên kia làm cho bị thương."

Trương Đông Lương được mọi người đỡ đứng dậy, rõ ràng là chân rất đau, lại còn có tâm tình nói đùa: "Ai là anh Đông của cậu chứ, về sau không được gọi là anh Đông nữa."

Diệp Minh Xuyên gãi đầu, vô thức hỏi: "Em xin lỗi, anh Đông, em không gọi anh Đông nữa, thì phải gọi anh là cái gì ạ?"

"Gọi là anh rê!" Trương Đông Lương táo bạo nói một câu, sau đó, trong lòng chửi thầm một tiếng.

Mẹ kiếp, vết thương bị dao đâm này thật mẹ nó đau!

Diệp Nam Cầm nhìn thấy Trương Đông Lương rõ ràng đau vô cùng, lại còn miễn cưỡng chịu đựng, cô đỡ lấy anh, cảm thấy trái tim mình đều tan nát ra.

Hốc mắt cô đỏ lên, sớm đã được bao phủ bởi một tầng hơi nước, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "Anh đừng nói chuyện nữa, nhanh lên, mau tới bệnh viện kiểm tra, có phải bị thương đến xương cốt rồi không?"

Lần này không may mắn như lần trước. Lần trước chỉ là một vết thương nhỏ, miệng vết thương cũng không sâu, chỉ quấn quanh bằng gạc vài ngày là khỏi. Lần này lại động tới gân cốt, bác sĩ kiểm tra xong, yêu cầu anh làm phẫu thuật, còn phải ở lại trong bệnh viện tĩnh dưỡng mấy ngày.

Diệp Nam Cầm biết Thẩm Gia Kỳ sợ hãi không ít, lại còn đang mang thai, cô bảo Diệp Minh Xuyên đưa cô ấy về nhà, từ từ trấn an. Còn mình ở lại bệnh viện chăm sóc Trương Đông Lương.

Sáng sớm, ánh nắng trời tiến vào trong phòng bệnh, Trương Đông Lương tỉnh lại, xoa đôi mắt nhắm nhèm, lại nhìn thấy Diệp Nam Cầm ngồi trên một cái ghế gấp ghé vào mép giường, anh vô cùng cảm động lại có chút đau lòng.

"Vợ, em mau tỉnh lại đi. Tối qua lúc phẫu thuật anh phải dùng thuốc tê, buồn ngủ cực kỳ, cũng không thể quan tâm đến em, em liền như vậy mà ngủ một đêm sao?"

Diệp Nam Cầm mở mắt, nghe anh nói thế, vô thức ừ một tiếng.

"Vợ, em muốn làm anh đau lòng đúng không?" Thần sắc Trương Đông Lương mang theo một tia bức bối: "Em ngủ như vậy, nhờ bị cảm thì phải làm sao? Anh còn đang bị thương, làm sao có thể chăm sóc em được? Em mau đứng lên, vào nằm trong chăn đi."

Trương Đông Lương ngồi dậy, chân còn có chút đau, anh dịch chuyển một chút, kéo tay Diệp Nam Cầm để cô lên giường, sau đó giúp cô đắp chăn.

May mà giường bệnh cũng không quá nhỏ, Trương Đông Lương nằm nghiêng, hai người miễn cưỡng có thể nằm cùng nhau.

Một tay Trương Đông Lương đặt ở trên gối, một tay nắm lấy tay Diệp Nam Cầm, trên mặt lộ ra sự vui mừng, khóe miệng cũng không tự giác hơi nhếch lên.

"Anh cười cái gì?" Diệp Nam Cầm bị anh nhìn chằm chằm có chút nổi da gà, quan tâm hỏi: "Anh cảm thấy thế nào rồi, hiện tại khá hơn chút nào không?"

Trương Đông Lương khẽ cười một tiếng, ngữ khí ôn hòa: "Anh không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà. Anh nhìn em lúc này liền tưởng tượng, về sau mỗi ngày tỉnh dậy đều có em ở bên cạnh anh, anh đều có thể nhìn em như vậy, anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc!"

Diệp Nam Cầm đỏ mặt, cảnh tượng như vậy, thật ra, cô cũng đã từng nghĩ tới.

Đương nhiên, cô cũng không nghĩ tới, cái câu kinh điển "anh muốn lúc ngủ cũng có em, càng muốn tỉnh ngủ cũng được nhìn thấy em" cuối cùng lại thành ra như thế này. Anh muốn ngủ cùng em, kết quả phải bỏ dờ giữa chừng. Lần đầu tiên tỉnh ngủ nhìn thấy em, lại là ở trên giường bệnh!

Cái cuộc sống chết tiệt này, quả nhiên là không thể đoán trước được điều gì...

"Về sau chúng ta đều sẽ như vậy." Diệp Nam Cầm nhỏ giọng nói, ngữ khí mềm mại dịu dàng.

Chỉ là một câu nói bình thường, nhưng khi tới tai Trương Đông Lương, lại ngọt đến tận xương tận tủy.

Tối hôm qua Diệp Nam Cầm ngủ không được ngon, bây giờ có chút mệt, cô nhắm mắt lại, ngủ trong chốc lát. Trương Đông Lương cứ nghiêng người như vậy, đôi mắt đảo hoa dịu dàng nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô, anh cảm thấy trong lòng vô cùng mềm mại, vô cùng ngọt ngào.

Anh thật sự không nhịn được, cúi người xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

Khụ khụ, ở cửa truyền đến hai tiếng ho nhẹ. Diệp Nam Cầm mở to mắt, nhìn thấy bác sĩ đẩy cửa vào để kiểm tra, cô cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng xốc chăn lên xuống giường, lại sửa sang tóc tai một chút, rồi ngồi xuống ghế gấp.

Bác sĩ đi vào, như thường lệ hỏi han một chút tình hình, mặt không đổi sắc mà dặn dò: "Tiểu tử, chân của cậu bị thương, ít nhất nửa tháng nữa mới có thể bình phục được, trong lúc này không được vận động kịch liệt, phải an tâm tĩnh dưỡng. Nếu để ảnh hưởng tới xương cốt thì rất phiền toái."

Diệp Nam Cầm cảm thấy hình như mặt mình đang nóng lên, vận động kịch liệt gì đó, không phải là đang nói cho cô nghe sao?

Trương Đông Lương vui vẻ nói: "Tôi biết rồi, bác sĩ cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ an tâm tĩnh dưỡng, sớm ngày xuất viện."

Tiền bác sĩ đi xong, Trương Đông Lương sa sầm mặt mày, ở trong lòng lặng lẽ chửi thầm: Người này một hai đặn dò, sinh hoạt hạnh phúc của anh sẽ bị hoãn thêm nửa tháng nữa. Mọi người đều là chờ đến mây tan để thấy trăng sáng, chỉ có anh xuất sư vị tiếp thân (*) mà chết trước, điều đó thật đáng buồn, thực sự đáng buồn!

(*) xuất sư vị tiếp thân: ra quân không nhanh chân.

"Anh, em xuống dưới mua đồ ăn sáng nhé." Diệp Nam Cầm đứng lên đi về phía cửa.

Trương Đông Lương kéo tay Diệp Nam Cầm lại, biểu tình trên mặt thật mất tự nhiên, nói: "Em đừng đi vội, anh, anh có chuyện muốn nói với em."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vợ, em thật tốt

Diệp Nam Cầm chuyên chú nhìn Trương Đông Lương, cô nhủ mảy, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy, anh không thoải mái chỗ nào sao?"

Trương Đông Lương nắm lấy tay Diệp Nam Cầm càng chặt hơn, biểu tình có chút rối rắm, cuối cùng vẫn là không nhận được nhu cầu sinh lý, hạ giọng nói: "Anh, anh muốn đi toilet, chỉ là, chân đau quá."

Diệp Nam Cầm cảm thấy buồn cười, bạn trai cô đang thẹn thùng sao? Chỉ là nhu cầu bình thường thôi mà, lại còn ngượng ngùng xoắn xít như vậy, chẳng giống tác phong tùy tiện hằng ngày của anh một chút nào.

"Em đỡ anh." Diệp Nam Cầm vươn tay ra, thoải mái đỡ Trương Đông Lương đứng lên.

Có cô giúp đỡ, Trương Đông Lương lúc đi cũng không cần dùng quá nhiều sức lực, anh cảm thấy dường như cơn đau đớn trên đùi cũng giảm đi ít nhiều.

Chờ Trương Đông Lương từ toilet đi ra, Diệp Nam Cầm lại đỡ anh trở lại giường, sau đó mới xuống dưới mua đồ ăn sáng.

Bên ngoài bệnh viện có một dãy quầy hàng thực phẩm. Diệp Nam Cầm đi đến quầy hàng bán bánh kếp, suy nghĩ một lúc rồi nói với chủ quán: "Cho tôi hai cái bánh kếp, một cái không cay, thêm hai, à không, ba trứng gà. Một cái chỉ thêm một trứng gà, không thêm hành, gừng, tỏi."

Bạn trai bị thương, phải bồi bổ thật tốt! Mua thêm hai ly sữa bò nữa, chắc là đủ rồi.

Diệp Nam Cầm trở lại phòng bệnh, đưa một phần bánh kếp cho Trương Đông Lương, sau đó đặt hai ly sữa bò lên trên bàn ăn, khẽ cười nói: "Đại công thân, ăn đi. Bữa sáng ăn tạm một chút, đợi lát Minh Xuyên đến trông anh, em sẽ về nhà hầm canh sườn cho anh."

Trương Đông Lương cảm thấy trong lòng như được rót mật ngọt, anh thậm chí còn cảm thấy, mình bị đâm một nhát mà đổi lấy được sự chăm sóc dịu dàng của vợ, quả là mẹ nó đáng giá!

Nhưng mà nghĩ lại, cũng không đáng giá lắm, nếu tên tiểu tử Diệp Minh Xuyên kia mà không xảy ra chuyện, anh và cô đã sướng lên tận thiên đường rồi! Còn không phải ăn một nhát dao thể này nữa.

Đúng rồi, lần trước cũng là tên tiểu tử này tự nhiên xen ngang, phá hỏng chuyện tốt của anh, nghĩ lại lại thấy bực mình!

Nếu lại có lần tiếp theo nữa, anh nhất định đánh cái đầu chó của cậu một trận, mẹ nó cậu sắp được làm ba, còn anh thì vẫn chưa được làm gì! Cậu dám phá chuyện tốt của anh, cậu em vợ dám đùa bỡn với anh như vậy, thật là quá đáng mà!

Mặc dù Trương Đông Lương đối với Diệp Minh Xuyên đầy một bụng oán giận, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo cậu lại chính là em vợ của anh chứ, đành phải chịu đựng thôi!

"Không cần phải hầm canh đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, không cần phải phiền toái như vậy." Trương Đông Lương nhìn đến quảng thâm nhô ở dưới mí mắt Diệp Nam Cầm, có chút đau lòng mà nói: " lát nữa Minh Xuyên tới, em trở về nhà ngủ một giấc đi."

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Không chỉ có Diệp Minh Xuyên và Thẩm Gia Kỳ, ngay cả ba mẹ Diệp Nam Cầm cũng tới.

"Chị đã ở đây cả một đêm rồi, mau trở về nhà ngủ một giấc đi." Diệp Minh Xuyên đi vào đầu tiên, cậu đặt một chai sữa óc chó xuống mặt đất, quan tâm hỏi: "Sao rồi anh Đông, anh đã khá hơn chút nào chưa?"

Mẹ Diệp cũng đi theo vào, ngữ khí chậm rãi mang theo một tia xin lỗi: "Đồng Lương, cảm ơn con đã cứu Tiểu Xuyên của chúng ta! Đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy mà sáng nay mới nói cho đi. Con bị thương thành ra như vậy mà nó còn có tâm tư về nhà ngủ, không biết một cái gì cả, con đừng trách móc nó nha!"

Trương Đông Lương thấy thái độ của mẹ Diệp đối với mình đã chuyển biến tốt hơn, vội vàng cười nói: "Không sao đâu đi ạ, chỉ là một vết thương nhỏ, tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏi ạ. Minh Xuyên bị đá thương, Gia Kỳ đang mang thai lại phải nhìn thấy những chuyện đáng sợ như vậy, con chỉ giúp đưa bọn họ trở về thôi ạ. Minh Xuyên, đã khá hơn chút nào chưa?"

Diệp Minh Xuyên ra về là không sao, xua tay tùy tiện nói: "Anh Đông, em chỉ bị thương ngoài da, xoa một chút dầu là khỏi, nhưng còn anh phải tĩnh dưỡng một thời gian đó."

Mẹ Diệp ngồi ở mép giường nhìn Trương Đông Lương.

Trương Đông Lương và ba Diệp nhìn nhau, anh cảm nhận được khí chất nho nhã toát ra từ người đàn ông trước mặt, anh nghĩ thầm, quả không hổ danh là giáo sư đại học, thoát nhìn trông thật đẹp đẽ thanh lịch, một chút cũng không giống mẹ Diệp.

"Tiểu Trương, lần trước Tiểu Cầm đưa con về nhà, lúc đấy chú đang đi công tác nên không thể gặp con được. Hôm nay chúng ta xem như là đã gặp mặt. Minh Xuyên với Tiểu Cầm, còn cả đi con nữa đều đã kể về con với chú. Mọi người nói con vóc dáng cao, lớn lên rất đẹp trai, nhân phẩm tốt, hôm nay chú nhìn con mới cảm nhận được, bọn họ một chút cũng không nói sai."

"Bây giờ mọi người đều tự do yêu đương, chú đi cũng không phải người cổ hủ, sau này có rảnh thì con đến nhà chơi nhé."

Trời ạ, hạnh phúc tới quá bất ngờ! Ba vợ, con còn chưa kịp tán công, ba đã tự mình phá trước. Em vợ, mẹ vợ, ba vợ, ba ngọn núi lớn như vậy hoàn toàn có thể vượt qua dễ dàng thế sao? Quá vui về!

Trương Đông Lương lại càng cảm thấy, lần này bị đâm quả là đáng giá! Nhìn xem, gia đình nhà vợ đều tới thăm anh, nói chuyện cũng thật dễ chịu. Ngày đại hỷ có lẽ không còn xa nữa?

Bởi vì nhà mẹ đẻ của Diệp Nam Cầm đều ở đây, Trương Đông Lương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, anh quy củ dựa vào trên gối, cười nói chuyện với mọi người.

Cũng may, ba mẹ Diệp chỉ nói chuyện một lúc, thấy bác sĩ tới thay bình truyền cho Trương Đông Lương thì đưa Thẩm Gia Kỳ và Diệp Nam Cầm về trước để anh nghỉ ngơi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Minh Xuyên và Trương Đông Lương, Trương Đông Lương cũng không tỏ ra khách khí nữa, anh ngồi ngay ngắn bắt đầu hỏi tội Diệp Minh Xuyên.

"Minh Xuyên, có chuyện này anh muốn hỏi cậu, có phải cậu có thành kiến với anh rể của cậu đúng không?"

Diệp Minh Xuyên ngờ ngác hỏi: "Anh rể, ý anh là gì? Em, em là trăm phần trăm ngưỡng mộ anh, anh vì giúp em mà còn không tiếc cả mạng sống của mình. Có trời đất chứng giám, trăng trời quan sát, em tuyệt đối không có thành kiến với anh!"

Trương Đông Lương ồ một tiếng, nhướn mày hỏi: "Thế sao mỗi lần anh cùng chị cậu ở một chỗ là cậu lại xảy ra chuyện, sao, cậu là tiên tri à, cứ vào thời khắc mấu chốt là cậu lại chen ngang?"

Diệp Minh Xuyên suy nghĩ cẩn thận, sau đó liền hiểu ra, cô gắng nhịn cười, nhưng mà không thể nhịn được mà bật cười lớn, lời nói có chút trêu chọc: "Chỉ là tình cờ thôi. Anh rể, anh yên tâm, bảo đảm không có lần sau."

Trương Đông Lương thở dài, đột nhiên nghĩ đến con Husky của mình, hôm qua anh đã bỏ bê nó, xong bây giờ phải ở lại bệnh viện tĩnh dưỡng, mà con chó trong nhà lại đang mòn mỏi chờ anh trở về chăm sóc nó nữa!

Cũng không biết, Cầu Cầu của anh bị bỏ đói đã biến thành cái dạng gì nữa, biết đâu thừa dịp anh không ở nhà, nó liền biến nơi đó thành cái ổ chó?

Trương Đông Lương cầm lấy điện thoại gọi điện cho Tần Phong: "Đang ở đâu đấy?"

"Em vừa mới rời nhà, đang định hỏi anh ở đâu. Anh Đông, anh lại nhớ em sao? Hiện tại anh đã có vợ rồi, anh suốt ngày nhớ em như vậy không sợ vợ anh ghen sao?"

Tần Phong suốt ngày cợt nhả như vậy Trương Đông Lương cũng đã quen rồi, anh thô bạo nói: "Mẹ nó anh muốn đánh cậu một trận lắm rồi đấy, cậu tới bệnh viện đi, anh đang ở trong này, nhanh lên, còn lễ mễ nữa là không gặp được anh đâu."

"Cái gì cơ, anh Đông, sao anh phải tới bệnh viện, bệnh viện nào, phòng nào, anh không nói rõ ra làm sao em tới tìm anh được?"

Sau khi nói rõ tên bệnh viện cùng phòng bệnh, Trương Đông Lương tắt máy.

Không lâu sau đó, Tần Phong tới nơi, thấy Trương Đông Lương nằm trên giường đắp chăn, tay còn cầm kim truyền. Tần Phong vội vàng bỏ nhào tới, khoa trương hỏi: "Anh Đông, sao anh lại thành ra thế này, bị tai nạn xe sao?"

"Cậu mong anh xảy ra chuyện gì à?" Trương Đông Lương nhủ mảy, sau đó đơn thuần đem mọi chuyện đã xảy ra tóm tắt lại rõ ràng.

Tần Phong hớn hờ lắng nghe câu chuyện "ly kỳ" này, anh ta nhìn Trương Đông Lương bằng ánh mắt sùng bái, giọng nói cũng trở nên mê mẩn hơn: "Anh Đông, mẹ nó anh cũng quá điên khùng rồi, mẹ kiếp, xảy ra chuyện như vậy mà anh còn không gọi cho em. Chúng ta cùng tới xử nó, có em ở đấy, cậu ta cũng không thể làm anh bị thương. Nhìn xem, hậu quả của việc không có em là anh bị thương đó!"

"Anh có chuyện cần nhờ cậu." Trương Đông Lương mới nói được nửa câu, còn chưa kịp nói nốt nửa câu sau đã bị Tần Phong nhảy vào miệng.

Tần Phong hiên ngang nói: "Anh yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc thật tốt...Cậu em vợ của anh, anh cứ ở đây tĩnh dưỡng là được."

Vốn dĩ Tần Phong định nói ba chữ "vợ của anh", lại ngại có Diệp Minh Xuyên ở đây, không thể nói giỡn được đành phải sửa lại miệng.

Trương Đông Lương thật sự không thể nhịn được, nâng tay trái không phải cầm kim truyền lên đắp một cái thật mạnh vào ngực Tần Phong, sau đó mới tiếp tục nói: "Chân của anh bị thương, mấy ngày nữa phải ngồi yên ở trong phòng giam này. Trong nhà còn mỗi con chó, không có ai quản nó, mấy ngày tới cậu giúp anh trông nom nó đi."

Tần Phong vỗ vỗ vào vai Diệp Minh Xuyên, cố ý châm ngòi mà trêu chọc: "Minh Xuyên, cậu có nghe thấy không, trong lòng anh Đông chỉ nghĩ đến con chó ở nhà, anh ấy một chút cũng không nghĩ đến chị cậu, cậu thấy có quá đáng không? Hay là chúng ta xông tới cho anh ấy một trận, xả giận giúp cho chị cậu."

Diệp Minh Xuyên cũng phối hợp hùa theo: "Được đó, cũng có hơi quá đáng, nhưng mà em không dám đánh đâu, chị em mà biết được sẽ không tha cho em. Hay là, anh Phong, anh đánh đi, em ở đằng sau cổ vũ cho anh."

Tần Phong hừ một tiếng, khịt mũi nói: "Anh đánh? Cậu xem ánh mắt giết người anh ấy nhìn anh kia. Anh mà đánh ý, chờ đến lúc anh ấy bình phục, đảm bảo tra tấn anh đến chết. Nhất thời đánh người ta xong sau này có khi bị ném vào lò thiêu ý!"

Bọn họ cùng nhau nói thêm vài câu nữa, Tần Phong chấp nhận đề nghị, cầm lấy chìa khóa cửa nhà Trương Đông Lương rồi rời đi.

Tối giữa trưa, Diệp Minh Xuyên định xuống dưới mua cơm, không nghĩ tới Diệp Nam Cầm lại đem theo bình giữ nhiệt đi vào.

Nhìn thấy Diệp Nam Cầm, trong lòng Trương Đông Lương vừa vui lại vừa tức giận. Vui vì vợ anh thật quan tâm tới anh. Bực vì vợ anh không ngoan, không chịu nghe lời anh ở nhà nghỉ ngơi, một hai muốn hăm canh cho anh, làm anh đau lòng vô cùng.

"Không phải anh đã bảo em không cần hăm canh mà ở nhà nghỉ ngơi sao?" Trương Đông Lương có chút không vui, ngữ khí mang theo tia trách móc.

Ánh mắt Diệp Nam Cầm tràn ngập sự dịu dàng, cô nhìn Trương Đông Lương khẽ cười nói: "Ăn nhiều một chút mới nhanh chóng bình phục được."

Trương Đông Lương cũng không đành lòng mà mắng cô, nhẹ nhàng nói: "Ăn cơm xong em nhất định phải về nghỉ ngơi đó."

Diệp Nam Cầm ừ một tiếng, mở nắp bình giữ nhiệt ra rồi đưa cho Trương Đông Lương một cái muỗng.

Diệp Minh Xuyên nhìn thấy có mỗi canh không, mặc dù đủ chất dinh dưỡng rồi nhưng không thể no được, cậu nói với Diệp Nam Cầm là đi xuống dưới mua cơm.

Trong phòng bệnh chỉ còn Diệp Nam Cầm và Trương Đông Lương, Trương Đông Lương mở to mắt, lông mày nhếch lên, dường như có điều gì muốn nói.

"Vợ, sáng giờ anh vẫn luôn truyền dịch, giờ tay đều tê nhức hết cả rồi, em cứ để đó đi, lát nữa anh sẽ uống."

Diệp Nam Cầm nhìn chén canh sùn trong tay, có chút khó khăn nói: "Lại để lát nữa, nguội rồi sẽ không uống được nữa đâu. Anh vẫn nên uống lúc nó còn nóng đi, nếu không, em, em giúp anh uống."

Trương Đông Lương dường như chỉ chờ những lời này, mặt mày tươi tắn như nở hoa, trong ánh mắt bộc lộ sự hưng phấn vì thực hiện được mưu kế, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Vợ, em thật tốt. Anh phát hiện ra anh càng ngày càng yêu em rồi! Yêu đến tận xương tận tủy, không thể kìm lại được nữa."

Nói xong câu đó, người đàn ông vùng Đông Bắc cao 1m85 Trương Đông Lương mặt mày hớn hờ, há miệng thật to, thoạt nhìn vừa ngốc nghếch lại vừa ngây ngô.

Diệp Nam Cầm bật cười, cô cảm thấy biểu cảm ngốc nghếch lúc này của Trương Đông Lương thật giống Trư Bát Giới thấy được cảnh xuân rục rờ!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Anh Đông thương em

Trương Đông Lương không biết Diệp Nam Cầm đang cười anh vì cái gì, vẫn tiếp tục bày ra cái bộ dạng như Trư Bát Giới nhìn thấy cảnh xuân rục rờ. Chờ đến lúc Diệp Nam Cầm đem một muống canh xương dứt cho anh, anh mới nhấp miệng, cảm nhận vị tươi ngon của nước canh trên đầu lưỡi.

"Hương vị thế nào?" Diệp Nam Cầm cong mi mắt, trong giọng nói có chút tự tin.

Trương Đông Lương cảm thấy vẫn chưa đủ mà liếm môi, ánh mắt long lanh, cười tươi như gió xuân: "Ngọt lắm, ngọt đến tận xương tủy luôn."

Diệp Nam Cầm không biết phản ứng như thế nào, cô nhún mày buột miệng hỏi: "Ngọt á? Sao có thể như vậy được, rõ ràng lúc nãy em cho muối vào mà."

Nói xong, Diệp Nam Cầm uống một ngụm để xác nhận lại, cô buông muống xuống, có chút buồn bực nói: "Có ngọt đâu, rõ ràng là hơi mặn! Anh uống như nào mà lại thấy ngọt vậy?"

Trương Đông Lương nhướn mày, cười vui vẻ nói: "Canh có vị mặn, nhưng mà em dứt cho anh ăn, lòng anh lấy thấy ngọt vô cùng, em hiểu chưa?"

Rốt cuộc Diệp Nam Cầm cũng đã hiểu ra, cô đỏ mặt, trong lòng có chút vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại xụ xuống nói: "Uống canh mà vẫn luôn mồm như vậy được, lần tới em đổ cả hộp muối vào, để xem anh còn có nói ngọt được không?"

"Chỉ cần là em cho anh ăn, cho dù là chỉ là một muống muối, trong miệng anh cảm nhận được vị mặn, nhưng trong lòng chỉ thấy vị ngọt thôi." Nụ cười trên môi Trương Đông Lương càng ngày càng không đứng đắn.

Để những lời âu yếm này thăng hoa hơn, anh còn cố tình nói thêm một câu: "Đây chính là sức mạnh của tình yêu!"

Diệp Minh Xuyên đứng ở cửa có chút khó khăn, cậu nên đi vào hay không đi vào? Nếu bây giờ đi vào, lại một lần nữa phá hỏng chuyện tốt của anh Đông, liệu anh có dùng ánh mắt giết người nhìn cậu không?

Anh Đông à, chân anh đều thương thành ra như vậy rồi mà vẫn còn tâm trí nói lời âu yếm với chị của em. Quả không sai, đây chính là sức mạnh của tình yêu!

Diệp Minh Xuyên cứ cầm một túi com hộp đứng ở cửa, không vào mà cũng không ra, cảm giác chính mình sắp biến thành một tên ngốc rồi.

Càng quá phận chính là, hai người bên trong dường như không một chút để ý tới cậu, cứ tình chàng ý thiếp, mặt đi mày lại. Nhìn bộ dạng chắc đã sớm quên còn có cậu em trai đi mua com chưa về!

Diệp Nam Cầm dứt cho anh ăn một chén canh xong, buông chén xuống mới nhớ ra em trai mình đi mua com chưa trở về, thuận miệng hỏi: "Sao Minh Xuyên còn chưa mua com về nhỉ?"

Rốt cuộc Diệp Minh Xuyên cũng chờ được đến thời cơ thích hợp, vội vàng đẩy cửa bước vào, vui vẻ cười nói: "Em mua com hộp về rồi đây, mau ăn đi."

Diệp Nam Cầm nhìn thấy ba hộp com, lại thấy vẫn còn thừa lại một chút canh, hẳn là đủ ăn. Cô đứng lên, sửa sang lại quần áo, giọng nói mang theo một tia ủ rũ: "Được rồi, hai người ăn đi, chị về nhà ngủ một lát."

"Chị, em mua com cho cả chị mà, chị ăn một chút rồi hẵng về, còn định trở về nhà nấu com nữa sao?"

Diệp Nam Cầm xua tay, cô giải thích: "Lúc nấu canh xương chị đã ăn tạm mì gói rồi, không cần phải để ý tới chị đâu."

Đêm qua ngủ không ngon, sáng nay còn phải canh chừng nồi canh hầm, bây giờ tinh thần Diệp Nam Cầm thật sự không tỉnh táo lắm, dặn dò đơn giản Minh Xuyên hai cậu, nhờ cậu chăm sóc Trương Đông Lương, rồi trở về nhà.

Trương Đông Lương cảm thấy thức ăn có hơi nguội, cười trêu chọc nói: "Minh Xuyên, cậu nhặt thức ăn nguội trên đường về đấy à?"

Diệp Minh Xuyên ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, lại cúi đầu cùng Trương Đông Lương giao tiếp bằng ánh mắt.

Lúc này, cậu nói có sách sách có chứng mà giải thích: "Anh rể, vì không muốn ảnh hưởng tới chuyện yêu đương của hai người mà em như một tên ngốc đứng ở cửa nhìn nửa ngày trời, anh còn không biết xấu hổ mà trêu chọc em, thật quá đáng!"

Hai mắt Trương Đông Lương sáng lên, cười sáng khoái nói: "Phải không? Tên nhóc này có tiến bộ nha, về sau cứ phát huy, anh Đông thương em."

"Thôi đi, vợ em sẽ đánh em đấy, anh cứ cẩn thận không chị em cũng sẽ đánh anh đó." Diệp Minh Xuyên tròn trừng mắt, không kiên nhẫn nói.

Cậu em vợ thật chẳng đáng yêu chút nào, vừa mới khen hai câu, mặt mũi đã bay hết lên trời cao rồi, lại còn dám nói năng với anh như thế nữa chứ!

Hai người đàn ông cứ như vậy mà chán muốn chết qua một buổi trưa. Tối buổi tối, Tần Phong xung phong ở lại trông đêm. Vì tiện cho việc nghỉ ngơi mà anh ta còn mang theo một cái giường gấp tới.

"Anh Đông, anh yên tâm, mặc dù là chó của anh nhưng nó lại rất nghe lời em, em đã đem nó về nhà rồi. Linh Linh vô cùng thích nó, tan làm liền về nhà chơi với chó mà không để ý tới em một chút nào."

Tần Phong vừa thấy Trương Đông Lương là bắt đầu giãy nảy lên: "Chó của anh còn muốn tranh sủng với em, làm em bây giờ có vợ mà không thể ôm ngủ, còn phải từ từ trải qua đêm dài với anh, anh nói xem có nên bồi thường thiệt hại tinh thần cho em không?"

"Một xu cũng không cho cậu." Trương Đông Lương nhướn mày, không biết xấu hổ mà khoe khoang: "Đại soái ca như anh biết bao nhiêu người cầu được ở bên cạnh anh vào ban đêm, anh còn chưa vui đủ đâu. Chẳng mấy khi mới có cơ hội, bằng không cậu cũng nên đi vụng trộm đi."

"Anh Đông ơi là anh Đông, anh xem số anh đúng là xúi quẩy mà, lần trước bị đâm một phát vào tay, không lâu sau lại một phát nữa vào chân. Anh đã học được những gì ở cao trung vậy, anh không nghe triết học nói sao? Không ai tắm hai lần trên một dòng sông cả."

"Nhưng thật ra số anh vẫn còn may mắn, cùng một dòng sông, bị đâm cả chân lẫn tay, nhiều lần đều thấy máu đỏ rơi. May cho anh là đã gặp em, cũng đối với em thật tốt, em liền ban tặng vợ cho anh. Em nói cho anh biết, đại ân đại đức này của em, anh có nhảy xuống sông cũng không thể đền đáp được, có khi phải tu dưới thác nước ý chứ."

Tần Phong cứ luyên thuyên mãi không hết, Trương Đông Lương cũng lười mà trả lời anh ta, trực tiếp xoay người lại chuẩn bị đi ngủ.

"Người ta có ý tốt tới chăm nom anh, anh xem anh báo đáp thế nào này. Xi, không nói nữa, em cũng đi ngủ." Mặc dù Tần Phong suốt ngày cà chớn nhưng vẫn là người đứng đắn: "Ban đêm nếu thấy không thoải mái hoặc là muốn đi toilet thì gọi em một tiếng!"

Tần Phong ở trong viện một đêm, ngày hôm sau, Diệp Minh Xuyên và Diệp Nam Cầm lại tới thăm Trương Đông Lương, hết người này đến người khác thay phiên chăm sóc anh. Trương Đông Lương cảm thấy những ngày tháng ở bệnh viện thật ra cũng không gian nan lắm.

Mà những ngày này, Diệp Nam Cầm càng cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc anh hơn, tình cảm của hai người dường như cũng trở nên sâu đậm hơn.

Trương Đông Lương nhanh chóng hồi phục, ở bệnh viện tám ngày, tuy rằng trên đùi vẫn đau nhức, nhưng anh cũng đã có thể một mình đi lại, không có gì đáng quan ngại. Thấy anh kiên trì như vậy, bệnh viện cũng cho anh làm thủ tục xuất viện.

Ngày Trương Đông Lương xuất viện, Tần Phong liền tìm tới cửa, vừa để trả lại Husky, vừa muốn thỉnh cầu anh một điều. Vì để chúc mừng anh xuất viện, muốn đưa anh tới quán bar vui vẻ một đêm.

Trương Đông Lương liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của Tần Phong, cố tình từ chối nói: "Không được, anh vẫn đang bị thương, không thể uống rượu được, để lần sau đi."

"Anh Đông, coi như là em cầu xin anh, được không?" Tần Phong nở một nụ cười lấy lòng, túm lấy cánh tay của Trương Đông Lương, giọng nói cũng vô cùng nhỏ nhẹ: "Vợ em bình thường quản chặt lắm, ngày thường đều không cho em tới quán bar. Thật vất vả mới có cơ hội này, anh giúp em đi."

Trương Đông Lương nhìn bộ dạng đáng thương của Tần Phong, không tình nguyện mà nói: "Được rồi, không có lần sau đâu đấy."

Hàn Linh Linh đã nói trước với Tần Phong là không được làm quá phô trương. Cho nên lần tụ hội này chỉ có năm người, Diệp Minh Xuyên, Tần Phong, Hàn Linh Linh, Trương Đông Lương và Diệp Nam Cầm.

Vốn dĩ Thẩm Gia Kỳ cũng muốn tới, Diệp Minh Xuyên suy xét đến việc cô ấy đang mang thai, vừa dỗ dành vừa khuyên nhủ. Thẩm Gia Kỳ cũng biết Diệp Minh Xuyên có ý tốt, liền ở nhà an tâm tĩnh dưỡng, để Diệp Minh Xuyên tới một mình.

Như thường lệ, bọn họ đi tới quán bar Sao trời, Tần Phong gọi mấy bình rượu, thêm mấy đĩa hoa quả nữa. Sau đó bắt đầu nâng cốc cùng Diệp Minh Xuyên, uống vô cùng vui vẻ.

Trương Đông Lương ngoan ngoãn nghe lời vợ, bởi vì chân bị thương nên không được uống rượu. Anh cùng với Hàn Linh Linh và Diệp Nam Cầm chỉ ngồi uống nước bình thường.

Nếu chỉ uống rượu thì không có gì vui vẻ cả. Trong phòng còn được trang bị thêm cả trạm karaoke cùng micro, Tần Phong đề nghị, mỗi người sẽ hát một bài.

Trương Đông Lương đứng lên đầu tiên, anh vươn tay ra, cười mời cô: "Vợ, hai ta song ca một bài đi."

Diệp Nam Cầm ừ một tiếng, cầm lấy tay anh, nhẹ giọng hỏi: "Anh muốn hát bài gì?"

"Hồng trần hữu duyên, em biết bài này không?" Trương Đông Lương nhu tình nhìn Diệp Nam Cầm.

Tần Phong vỗ đùi cười ha ha nói: "Anh Đông, anh có thể có một chút phẩm vị nào được không, bài nào không chọn lại đi chọn quảng trường vũ khúc vậy?"

"Anh cậu chỉ là một người phàm tục, mấy bài hát kia không hát được, chỉ thích hát quảng trường vũ khúc, vợ anh vui là được, cậu còn ý kiến gì hả?"

Diệp Nam Cầm buồn cười, ho nhẹ một tiếng, cô nắm chặt lấy tay Trương Đông Lương, ngữ khí tràn ngập sự trêu chọc: "Tần Phong, nghe thấy chưa, em vui là được, không phải chuyện của anh."

"Được rồi, vợ chồng hai người kẻ xướng người họa, thông đồng mà khi dễ anh. Được, hai người hát đi." Tần Phong mặt mày hớn hờ, vừa nói vừa ngửa đầu lên uống cạn cốc rượu.

Trương Đông Lương cầm micro lên, lại đưa thêm một cái nữa cho Diệp Nam Cầm, hai người đứng đối diện nhau, cùng hát "Hồng trần hữu duyên."

"Hồng trần có người, hồng trần hữu duyên, trong chốn hồng trần cuộn cuộn chẳng muốn rời xa người."

"Đường hồng trần nguy hiểm cũng không oán trách, tình yêu đối với người hát mãi không hết."

Hai người thâm tình hát với nhau, Tần Phong nổi hứng muốn trêu đùa, cười ồn ào nói: "Này, hai người hát xong nhớ hôn nhau một cái nha!"

Diệp Nam Cầm cúi đầu, mặt đỏ bừng lên, Trương Đông Lương liếc nhìn Tần Phong, phản kích nói: "Tiểu tử cậu nháo vui vẻ nhỉ, em dâu còn đang ngồi bên cạnh, cậu cũng hôn một cái đi!"

"Anh nói như thể em không dám làm ý, hôn thì hôn." Tần Phong uống thêm một chút rượu, sau đó quay sang ôm lấy bả vai Hàn Linh Linh, đặt lên môi cô ấy một cái hôn sâu.

Hàn Linh Linh vì xấu hổ mà sinh ra bực tức, giọng nói mang theo sự trách móc: "Anh đúng là không biết xấu hổ, em đã đồng ý đâu mà anh hôn em."

"Em giận sao? Nhưng mà em không đồng ý thì anh cũng hôn rồi, nếu không, cho em hôn lại đó." Tần Phong cợt nhả nói, còn bấu môi. Hàn Linh Linh bị anh ta chọc không biết xả giận vào đâu, chỉ nhẹ nhàng đánh anh ta một cái.

Diệp Minh Xuyên thật sự không nhịn được, lắc đầu một cái, mặt oán giận nói: "Này này, em còn đang ngồi ở đây nha, thật là không thể nhìn được mà, hai người muốn ăn ái thì có thể về nhà nha! Còn không thấy trong căn phòng này có người không có vợ ở bên cạnh sao!"

Trương Đông Lương nhướn mày, cười trêu chọc nói: "Nhìn thấy chưa, em vợ anh không được vui vẻ đâu nha. Tiểu Xuyên nói rồi, không được ngồi đây mà ân ái đâu nha! Chúng ta đều là những người đứng đắn, chỉ được uống rượu ca hát thôi, đừng ngồi trước mặt người khác mà làm cái trò ân ái kia nữa, nổi hết cả da gà!"

Tần Phong xì một tiếng, không nói gì nữa, tiếp tục cùng Diệp Minh Xuyên chạm cốc. Trương Đông Lương ngồi cùng Diệp Nam Cầm, hai người nắm lấy tay nhau.

Đương nhiên, nếu chỉ nắm tay không thì không thể thỏa mãn được Trương Đông Lương. Anh lấy một miếng dưa hấu trên bàn đưa tới bên miệng Diệp Nam Cầm, nhẹ nhàng đồ dành: "Vợ, em ăn dưa hấu đi."

Diệp Nam Cầm cắn một miếng, Trương Đông Lương theo dấu răng để lại cũng cho thẳng luôn vào miệng, anh tiến tới bên tai Diệp Nam Cầm, nhỏ giọng nói: "Em ăn dưa hấu, hương vị còn sót lại thật ngọt."

Diệp Nam Cầm nghe xong, sắc mặt đỏ như miếng dưa hấu trên bàn.

Cô nhẹ nhàng đánh Trương Đông Lương một cái, ngữ khí thực mềm, nói: "Sao anh cứ không đứng đắn thế nhỉ?"

"Cái này không đứng đắn sao?" Trương Đông Lương khẽ cười một tiếng, môi tiếng đến sát tai cô, ngữ khí mang theo sự dụ hoặc: "Đêm nay cùng anh về nhà, để anh làm cho em xem, cái thứ chân chính gọi là không đứng đắn!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thông báo chính thức, hiểu ý tôi chứ

Hát cũng đã hát, rượu cũng đã uống xong, mọi người từ trong quán bar đi ra, ai về nhà người nấy, đã đến lúc làm cái việc đứng đắn kia.

Hàn Linh Linh lái xe đưa Tần Phong về nhà. Trương Đông Lương cũng đưa Diệp Minh Xuyên về nhà xong, liền đưa Diệp Nam Cầm thẳng về nhà mình.

Tim anh lúc này đập rất nhanh, trước kia chưa quen cô, anh cũng chưa từng gấp gáp muốn làm loại chuyện này. Chỉ là hiện giờ có Diệp Nam Cầm, đặc biệt là suýt từng được nếm trải cái tư vị đó, trái tim anh lúc nào cũng ngoe ngoe rục rịch, càng thêm bồn chồn bất an.

Hai người bước vào cửa, giày cũng chưa kịp thay ra, Trương Đông Lương đã đẩy Diệp Nam Cầm dựa vào vách tường. Đôi tay chống lên bả vai cô, cúi xuống hôn ngấu ngiến cô, môi lưỡi triền miên dây dưa với nhau.

Diệp Nam Cầm cảm thấy thân thể mình như muốn nhũn ra, cô nhẹ nhàng đẩy Trương Đông Lương, xấu hổ cúi đầu nói: "Vào phòng ngủ."

Trương Đông Lương chế trụ eo cô, vòng tay qua ôm cô lên, hai chân Diệp Nam Cầm thuận thế quán chặt quanh bụng anh.

Hai người tiến vào phòng ngủ, Trương Đông Lương nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, anh đóng cửa lại, nghĩ thầm: Lần này, Husky không thể quấy rối chuyện tốt của anh rồi.

Trương Đông Lương quá vội vàng, chân không cẩn thận đụng phải mép giường, anh nhăn mặt lại, phát ra một tiếng chửi thề.

Diệp Nam Cầm nhìn vẻ mặt thống khổ của anh, cô ngồi dậy dựa vào cái gối để trên đầu giường, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Anh còn bị thương đấy, chẳng phải bác sĩ đã nói phải tĩnh dưỡng thật tốt sao. Nếu không, một vài ngày nữa anh bình phục hoàn toàn rồi chúng ta tính tiếp."

Trương Đông Lương vội vàng nói: "Không sao, chân anh bị thương, nhưng chỗ khác thì cứng rồi. Vợ, anh muốn, thật sự rất muốn."

Diệp Nam Cầm nghiêm mặt, trực tiếp cự tuyệt nói: "Không được, chân anh đang bị thương, phải chú ý tới nó. Bây giờ, bây giờ không thể vận động kịch liệt được, tương lai vẫn còn dài mà."

Trương Đông Lương nhũn mày tỏ vẻ đau khổ, lời nói lại càng táo bạo hơn: "Sau này là lúc nào chứ? Anh không nghĩ tới sau này, anh chỉ muốn em ngay bây giờ thôi."

Nói xong, Trương Đông Lương dựa vào mép giường, cúi người cởi nút áo Diệp Nam Cầm ra.

Diệp Nam Cầm vươn tay gạt tay anh ra, nghiêm mặt nói: "Nếu anh không nghe lời, không chịu tĩnh dưỡng thật tốt, em cũng không cần anh nữa. Em đi chỗ khác ngủ, anh cứ ngủ ở đây đi."

"Đừng mà vợ, lần đầu tiên em ngủ lại ở nhà anh mà tách ra hai nơi riêng biệt sao?"

Trương Đông Lương cười lấy lòng, anh giật giật ống tay áo Diệp Nam Cầm, giọng nói có chút làm nũng: "Vợ, anh nghe em, đêm nay anh cũng sẽ không chạm vào người em. Em ngủ cùng anh ở đây, được không, vợ, em là tốt nhất."

Diệp Nam Cầm bị anh quán lấy, không còn cách nào khác đành phải đồng ý, nhưng cô vẫn đưa ra một yêu cầu: "Em có thể ngủ cùng anh, nhưng không cho phép anh được động chân động tay. Còn nữa, không được nói, anh chỉ sờ một chút, anh chỉ cọ thôi không tiến vào đâu, nghiêm cấm."

Trương Đông Lương gục đầu xuống, bất lực mà nói: "Biết rồi mà, anh đảm bảo, chỉ là đơn thuần ngủ với em thôi, chờ anh khỏi chân thì chúng ta làm, em hài lòng rồi chứ?"

Diệp Nam Cầm ừ một tiếng, hai người cởi quần áo, sau đó tắt đèn, ở giữa cách nhau một khoảng, tựa như không có chuyện gì nằm bên cạnh nhau.

Trương Đông Lương đang nằm vợ mình như hoa như ngọc thế, sao có thể bất động không có phản ứng gì được chứ, nếu không thì anh đã làm hòa thượng rồi.

Anh thử vươn tay ra, đặt ở trên tay Diệp Nam Cầm, thấy cô không có phản ứng, Trương Đông Lương càng thêm được một tác lại muốn tiến thêm một bước, tay anh đi xuống dưới, sờ đến eo Diệp Nam Cầm.

Hai mắt Diệp Nam Cầm vẫn còn lim dim, cô chỉ nhẹ nhàng nói một câu: "Anh còn như vậy nữa thì em sẽ tìm chỗ khác ngủ đấy."

Trương Đông Lương không dám làm bậy nữa, đành ngoan ngoãn rút tay về, không tình nguyện nhắm mắt lại ngủ.

Nửa đêm, Trương Đông Lương bị lạnh mà tỉnh giấc. Anh mở mắt ra, nương theo ánh trăng nhàn nhạt nhìn thấy Diệp Nam Cầm quay lưng về phía anh, chân cũng đều bị cô cuốn đi theo.

Vợ, em đem chăn cuốn đi như vậy thì anh đắp bằng cái gì? Bằng không khí à?

Trong lòng Trương Đông Lương lặng lẽ chửi thầm một câu, lại không muốn cô tỉnh giấc, đành phải rón rén bò dậy, nhẹ nhàng mở tủ ra lấy thêm một cái chăn nữa đắp lên người mình.

Thế này thì tốt rồi, cùng giường không cùng gối còn chưa nói đến, bây giờ ngay cả chăn cũng không thể đắp chung một cái!

Túi thân, túi con mẹ nó thân mà!

Trương Đông Lương lăn lộn một lúc lâu, khó có thể đi vào giấc ngủ, bên cạnh là cô vợ bé nhỏ xinh đẹp như vậy, tâm can anh ngứa ngáy vô cùng, cứng mẹ nó rồi! Nay phải làm thế nào!

Không được, chính mình nhất định phải hôn một cái, giảm bớt khó chịu một chút. Trương Đông Lương nghĩ vậy liền quay người sang, rất nhẹ mà nâng đầu lên, hôn lên môi Diệp Nam Cầm một cái, vụng trộm cười một lúc mới cảm thấy mỹ mãn mà nằm xuống tiếp tục ngủ.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, Diệp Nam Cầm dụi mắt, ngáp một cái, mở mắt ra liền phát hiện hai người đang đắp hai cái chăn khác nhau.

Diệp Nam Cầm suy nghĩ một chút. Cái này, chắc chắn là Trương Đông Lương lo mình không kiềm chế được dục vọng, cho nên sau khi cô ngủ lại mang

tới một cái chần nữa để đắp.

Diệp Nam Cầm được tiện nghi lại còn khỏe mẽ, cô đẩy bả vai Trương Đông Lương, thấy anh tỉnh rồi, cô tỉnh hỏi: "Một cô gái xinh đẹp như em ngủ bên cạnh mà anh không có chút phản ứng nào sao?"

Trương Đông Lương cảm thấy Diệp Nam Cầm nói những lời này thật chẳng đúng tí nào, anh không vui mà nói: "Vợ, đương nhiên là anh có phản ứng rồi, nhưng mà em không cho thì anh biết làm thế nào? Anh cứng con mẹ nó suýt chết rồi!"

Nói xong câu đó, Trương Đông Lương đột nhiên xốc chần của chính mình lên, nhìn xuống dưới rất tự đắc mà nói: "Nhìn thấy không, nhất trụ kinh thiên (*), muốn chọc thủng một cái lỗ trên quần trong rồi!"

(*) nhất trụ kinh thiên: nghĩa là cây cổ thụ trực thọ, gốc to lớn, rễ vững chắc, thân gỗ ghè, không có nhánh, chỉ có một tàn ngọn duy nhất bao gồm bốn năm nhánh xoè ra, vươn lên để chống đỡ, tàn ngọn này phải cắt tỉa bằng phẳng hoặc lúp búp chớ không so le, biểu tượng cho người anh hùng không phục tùng ai hết.

Tuy rằng cách một lớp vải, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được sự to lớn của nó, Diệp Nam Cầm lấp bấp kính hải. Đây mẹ nó cũng quá thô quá lớn đi, chính mình có thể chịu được sao? Lần đầu tiên sẽ không đau đến ngất xỉu chứ?

Ngừng suy nghĩ đi! Diệp Nam Cầm, đây chính là một cô gái gốc đồ (*) nha, tại sao có thể nghĩ đến cái việc này chứ, quá bản!

(*) gốc đồ: có nghĩa là có một nền tảng gia đình tốt.

"Anh làm cái gì đấy? Anh chơi cái trò lưu manh gì vậy?" Diệp Nam Cầm tỏ vẻ khí thế, giọng nói có chút lạnh lùng.

Trương Đông Lương vươn tay ra nhéo lên một góc quần trong, cười xấu xa mà trêu đùa cô: "Em là vợ của anh, anh không thể chơi trò lưu manh với em sao? Anh chơi bây giờ thì em có thể làm gì chứ? Anh còn có thể lưu manh hơn, em có muốn xem không?"

Diệp Nam Cầm cảm thấy tim mình như đang đập nhanh hơn, cô xoay đầu, cố gắng không nhìn đến cái thứ to lớn kia nữa.

"Chúng ta từ từ nói chuyện được không? Mau rời giường, em đi nấu cái gì cho anh ăn." Diệp Nam Cầm ngồi dậy, chuẩn bị mặc lại quần áo.

Trương Đông Lương nhanh chóng xoay người cô lại, trực tiếp đem Diệp Nam Cầm đè ở dưới thân. Hai người nhìn nhau, trong mắt Trương Đông Lương lộ rõ sự khao khát, từ từ cúi xuống, môi phù lên môi cô.

Lại là một cái hôn triển miên, Diệp Nam Cầm cảm thấy thân thể mình không thể chống đỡ được, mỗi lần bị hôn đều không từ chủ được mà nhũn ra.

Mà lúc này, không chỉ có môi lưỡi dây dưa, da thịt hai người cũng dán sát lấy nhau, dường như không để lại một chút khoảng trống nào.

Một nụ hôn dài cuối cùng cũng kết thúc. Nghe thấy tiếng Husky kêu ở ngoài cửa, Diệp Nam Cầm đẩy Trương Đông Lương ra, kiên định nói: "Em thật sự muốn rời giường, nếu anh còn nháo nữa em sẽ không nấu cơm cho anh đâu."

"Lời vợ nói chính là thánh chỉ! Anh không nháo nữa, anh muốn ăn cơm." Biểu tình của Trương Đông Lương lúc này lại biến thành Trư Bát Giới phát ngốc nhìn thấy cảnh xuân.

Diệp Nam Cầm mới vừa mặc quần áo xong, Trương Đông Lương lại nảy ra một ý nghĩ xấu xa: "Vợ, đây là lần đầu tiên hai chúng ta ngủ với nhau, đáng lý ra phải có một cái nghi lễ gì đó, dù sao cũng phải có một cái gì đó lưu giữ lại làm kỷ niệm."

Trương Đông Lương nhử mảy, con người khề dịch chuyển, sau đó vỗ trán một cái, mặt mày hớn hờ nói: "Như vậy đi, anh sẽ hát cho em một bài."

Diệp Nam Cầm nhìn anh mỉm cười, đôi mắt mang theo sự tinh ranh, nói: "Hát cái gì? Hồng trần hữu duyên à?"

Trương Đông Lương ho nhẹ một tiếng, vì muốn được trịnh trọng, cố ý xuống giường đứng trên mặt đất, trực tiếp dùng tiếng hát thay câu trả lời cho câu hỏi của cô.

"Hỡi cô gái, anh yêu em, hãy để anh bước vào thế giới của em, cùng em ở bên nhau. Hỡi cô gái anh yêu em, đời đời kiếp kiếp vì em mà làm mọi chuyện anh cũng nguyện ý."

Giọng của Trương Đông Lương rất rõ ràng và kỹ năng ca hát của anh cũng không tệ, để lừa tình hơn, anh còn thêm vào đó một ôm nữa.

Có một người bạn trai sa điều (*) là một loại trải nghiệm như thế nào? Diệp Nam Cầm chỉ biết nói ra sáu từ này, sự vui sướng cũng tan biến đi.

(*) sa điều (điều khắc cát): là một từ phổ biến trên Internet, là một từ đồng âm của một ngôn ngữ thiếu văn minh. Bây giờ nó chủ yếu đề cập đến những người thú vị và những người hài hước, chẳng hạn như cư dân mạng điều khắc cát. Xem xét ngôn ngữ văn minh, không nên sử dụng thường xuyên.

Cười cũng cười rồi, nháo cũng nháo rồi, sáng sớm tốt đẹp như vậy cũng nên làm chuyện gì đó đúng đắn!

Diệp Nam Cầm đi tới nhà vệ sinh rửa mặt, vừa mới kéo cửa ra liền thấy Trương Đông Lương đã ăn mặc chỉnh tề, dựa ở cửa nhìn cô.

Cô liếc nhìn Trương Đông Lương, thuận miệng nói: "Em xong rồi, anh vào đánh răng đi."

Trương Đông Lương vẫn bất động tại chỗ, duỗi tay cản đường cô đi, giọng nói có chút làm nũng: "Vợ, anh hát cho em nghe xem như là lưu lại kỷ niệm rồi. Vậy em cũng phải làm gì đó với anh để lưu lại kỷ niệm đi!"

"Lưu giữ cái gì, chẳng lẽ, em cũng phải hát cho anh nghe à? Hay là chúng ta cầm tay nhau rồi nhảy quảng trường vũ đi."

Trương Đông Lương nghe xong vui vẻ cười, anh giơ tay véo má Diệp Nam Cầm, mặt mày không giấu được sự vui mừng: "Vợ, em càng ngày càng hài hước rồi đó, có phải bị anh mua dâm thầm lâu thành ra như vậy không. Hay là, cứ theo lời em nói đi, chúng ta cùng nhảy một bài quảng trường vũ!"

Bạn trai chẳng khác gì con khi cả, cho nó một cái gậy liền leo lên lưng con bò. Trời ạ, cô có nên đi cầu bái nhờ người quản anh không?

Diệp Nam Cầm nhìn không được mà chửi thầm một câu, cô không nói nữa, đẩy tay anh ra chuẩn bị đi tới phòng bếp.

Trương Đông Lương dịch sang một bước, tiếp tục duỗi tay ra, nói bóng gió: "Vợ, em không cảm thấy trên cổ tay anh thiếu đi cái gì sao?"

Diệp Nam Cầm nhìn động tác của Trương Đông Lương, dường như đã hiểu ra, cái anh chàng này, thì ra là muốn dây buộc tóc của cô.

"Có phải cái này không?" Diệp Nam Cầm tháo dây buộc tóc xuống, sửa sang lại tóc một chút, sau đó cầm dây buộc tóc hươ hươ trước mặt Trương Đông Lương.

"Mau đeo cho anh." Trương Đông Lương như một đứa trẻ được cho kẹo, biểu tình tràn ngập sự vui mừng.

Diệp Nam Cầm cầm lấy tay anh, đeo dây buộc tóc vào cổ tay anh, khước miệng khẽ nhếch lên, nhẹ giọng hỏi: "Vừa lòng chưa?"

"Anh xem đoạn video ngắn, những anh chàng đẹp trai đều mang theo dây buộc tóc và ôm vợ, trông họ thật hạnh phúc. Hôm nay cuối cùng cũng được giống như họ!"

Trương Đông Lương dường như nghĩ tới cái gì đó, để Diệp Nam Cầm chờ một lát, đi vào nhà vệ sinh nhanh chóng rửa mặt.

Sau đó đi ra, anh ôm chặt lấy Diệp Nam Cầm, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, còn cố ý để dây buộc tóc ở một vị trí có thể nhìn thấy, dùng điện thoại chụp lại một bức ảnh hai người.

"Vợ, bức ảnh này anh có thể đăng lên "vòng bằng hữu" không? Anh muốn khoe một chút." Trương Đông Lương mặt mày hớn hờ hỏi.

Diệp Nam Cầm cảm thấy quan hệ của hai người đặc biệt trong sáng, đăng bức ảnh chụp chung này, coi như thông báo chính thức, cũng không có gì lớn lắm!

Trong lòng cô có chút kinh động, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thờ ơ, giọng nói không nóng không lạnh: "Nếu anh muốn đăng thì cứ đăng đi, tùy anh thôi."

Trương Đông Lương được cô cho phép, nhanh chóng đăng lên "vòng bằng hữu", một bức ảnh chụp chung của hai người cùng với một dòng trạng thái: Hiểu ý tôi chứ?

Ba mươi giây sau, Tần Phong ở dưới bình luận: Không tồi nha anh Đông, dây buộc tóc ở trên tay, về sau anh cũng sẽ sớm có một tiểu tử tông!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chỉ thích chiều chuộng em

Hai người ăn bữa sáng xong, Trương Đông Lương cảm thấy cái chân bị thương không ảnh hưởng đến chuyện buôn bán của anh nên anh kiên trì lái xe đưa Diệp Nam Cầm tới công ty trước, sau đó trở về quầy thức ăn nhanh tiếp tục buôn bán.

Mấy ngày nay Diệp Nam Cầm đều xin nghỉ đứt quãng, mấy hôm không đến công ty, một đồng phác thảo đang chờ cô xử lý.

Trong lúc cô đang tập trung về, Hàn Linh Linh đi đến bên cạnh cô, ngữ khí có chút trầm trọng: "Nam Cầm, sau khi số tạp chí mới của chúng ta được phát hành ngày hôm qua, có vẻ như một số độc giả không hài lòng với nội dung lắm. Sáng nay chị vừa tới đã thấy trên mạng đều báo loạn thành một hỗn độn rồi!"

Diệp Nam Cầm nhủ thầm, vội vàng mở trang web chính thức của tòa soạn các cô, quả nhiên nhận được rất nhiều bình luận. Khởi xướng là một cái bình luận rất dài, nội dung thật chói mắt, chỉ tên nói họ nhục mạ cô.

"Tôi đã xem tạp chí này rất nhiều năm và nội dung luôn luôn tốt. Chỉ là, tôi không ngờ rằng có một họa sĩ tên là Cầm Hạ, bí mật mang theo hàng lậu, phần

đầu tiên của phong cách cổ xưa mô tả rõ ràng câu chuyện tình yêu của người phụ nữ dịu dàng và tài năng nhất thời cổ đại. Kết quả lại là bức chân dung của một người phụ nữ chanh chua ác độc, thậm chí giống như một vị hoàng hậu đắm loạn nào đó nổi tiếng trong lịch sử. Tôi không thể chịu đựng được, tôi hy vọng quan chức có thể đưa ra lời giải thích hợp lý."

Bên dưới còn có rất nhiều bình luận bổ sung, thậm chí còn có cả công kích ngôn luận cá nhân.

"Tôi biết nội tình, ở tòa soạn này, Cẩm Hạ là một họa sĩ bậc thầy, cô ta có mối quan hệ với ông chủ của mình, vì vậy những bức vẽ của cô ta mới xuất hiện thường xuyên trên tạp chí."

"Thật khiến người khác ghê tởm, Cẩm Hạ đúng là tiện kỹ nữ, quả thật làm ô uế văn học thanh xuân."

"Trách sao được, một bản vẽ nóng mắt như vậy còn có thể được đưa lên trang bìa. Hóa ra là có ông chủ chống lưng cho, thật không biết xấu hổ."

"Cái người tên Cẩm Hạ này chính mình chanh chua như vậy, còn có thể mong đợi điều gì từ những bức vẽ của cô ta chứ?"

Diệp Nam Cẩm nhìn những bình luận tiêu cực đổi trắng thay đen, cô cảm thấy trái tim mình đập từng nhịp một có chút đau.

Để đảm bảo chất lượng công việc, cô đều cẩn trọng nghiên cứu, mỗi khi phác thảo, cô đều xem lại một lần, sau đó suy nghĩ kỹ để tìm ra bức tranh phù hợp nhất. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, mình sẽ bị công kích như thế này.

Cô kiểm tra tập tin của máy tính, phát hiện ra những bức họa cô vẽ cùng với những bức được đăng lên không giống nhau!

Bức tranh đó là một bức tranh có cốt truyện tương ái tương sát (*). Có lẽ người biên tập đã hiểu nhầm, khiến bức tranh không nhất quán, hại cô chịu cảnh tai bay vạ gió như này.

(*) tương ái tương sát: có thể hiểu là yêu nhau lắm cắn nhau đau.

Cô cũng không làm cái gì sai, vì cái gì, vì cái gì mà cô bị người khác hiểu lầm, lại còn phải chịu dư luận công kích chứ? Vì cái gì mà gán cho cô cái danh tiểu tam? Thật không công bằng, cái này đối với cô không công bằng.

Lúc Diệp Nam Cẩm đứng lên định tới tìm ban lãnh đạo để nói chuyện thì vừa đúng lúc lãnh đạo phái người tới gọi cô lên văn phòng nói chuyện.

Bước vào cửa văn phòng, Diệp Nam Cẩm nhìn xung quanh thấy rằng tất cả biên tập viên đều có mặt ở đây, cô ngồi xuống một góc sofa.

Ông chủ Đoàn đứng ở trước bàn làm việc, mặt tái mét liếc nhìn Diệp Nam Cẩm một cái, tức giận nói: "Tiểu Diệp, cô đã làm việc trong tòa soạn này một thời gian này rồi, tại sao cô có thể phạm phải cái sai lầm cấp thấp như thế này chứ? Cô nhìn xem trên mạng đã thành ra cái dạng gì rồi, cô có biết chuyện này ảnh hưởng đến tòa soạn của chúng ta lớn như thế nào không?"

Diệp Nam Cẩm mở to đôi mắt, cô đứng lên, ngữ khí có chút không thoải mái lắm: "Ông chủ, đây không phải lỗi của tôi, bản phác thảo của tôi không có vấn đề gì cả, là những người biên tập đã hiểu sai. Những độc giả đó không biết rõ chân tướng mà mắng tôi tôi còn chưa tính đến, đến anh còn không rõ chân tướng sao?"

Ông chủ Đoàn nhú mày, ngữ khí càng thêm nghiêm khắc: "Tiểu Diệp, cô nói thế là có ý gì? Cô đang phê bình lãnh đạo sao? Ý của cô là tôi đang vu oan cho cô? Vừa rồi tôi đã cho kiểm tra máy tính của biên tập viên, bọn họ hoàn toàn là dựa theo quy trình chính thức mà làm. Vấn đề chính là ở chỗ cô, cô còn không chịu thừa nhận sao?"

"Chỉ vì sự vô trách nhiệm của cô, cô sử dụng các bản thảo một cách bừa bãi, thậm chí danh dự của ông chủ cũng bị ảnh hưởng bởi cô. Tôi tìm cô tới cũng không phải để cãi nhau với cô. Để dập tắt tình hình, công ty đã quyết định sa thải cô, tiền lương tháng này cô cũng không được nhận, coi như là để bồi thường tổn thất của công ty. Bây giờ cô có thể đi rồi đấy."

Vành mắt Diệp Nam Cẩm có chút ửng hồng, cô nắm chặt hai nắm tay lại, thân thể đều run rẩy nói: "Tôi không sai, anh còn chưa điều tra rõ ràng đã sa thải tôi, không được. Anh tới xem đi, trong máy tính tôi vẫn còn lưu trữ, tôi không làm sai."

Ông chủ Đoàn nhìn cô một cái, không tỏ ý kiến nói: "Những dữ liệu trong máy tính của cô, cô có thể tùy ý sửa bất cứ lúc nào, cũng không đáng tin cậy lắm."

Diệp Nam Cẩm còn muốn nói thêm gì đó, ông chủ Đoàn đã tron trùng mắt lên: "Cô bị sa thải rồi, mau biến đi, có nghe không hả?"

Đồng nghiệp phụ trách biên tập vô cùng "tử tế" kéo Diệp Nam Cẩm ra khỏi văn phòng, còn thuyết phục cô một hồi. Diệp Nam Cẩm nhìn gương mặt giả tạo của bọn họ chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Trở lại chỗ ngồi của mình, Diệp Nam Cẩm nhin không được mà bật khóc, trong lòng vô cùng khổ sở.

Hàn Linh Linh thấy thế cũng có chút không đành lòng. Cô ấy nhẹ giọng khuyên Diệp Nam Cẩm vài câu, biết Diệp Nam Cẩm bị sa thải, không có cách nào để cứu chữa, chỉ bất đắc dĩ nói: "Gặp phải chuyện như vậy rồi thì biết làm thế nào? Em yên tâm, tòa soạn nhất định sẽ ra mặt làm sáng tỏ tin đồn. Em cứ ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, cũng không khó để tìm một công việc khác."

Hai người đang nói chuyện thì một cô bé đang thực tập tại quầy lễ tân đi tới, nhẹ giọng nói: "Chị Nam Cẩm, ngoài cửa có người tới tìm chị, anh ấy bảo

anh ấy tên là Trương Đông Lương."

Diệp Nam Cầm ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Hàn Linh Linh, giọng điệu có chút nghẹn ngào nói: "Chị nói cho anh ấy sao?"

Hàn Linh Linh nhủ mảy mòi vàng giải thích: "Không có, chị chưa gọi điện cho anh ấy, anh ấy chắc là nhìn thấy bình luận trên mạng nên mới chạy tới tìm em sao?"

Trong lòng Diệp Nam Cầm cảm thấy vô cùng khó chịu, sự tình xấu hổ như vậy lại bị Trương Đông Lương nhìn thấy được. Tuy rằng chỉ là những lời bình luận, nhưng anh nhìn thấy được bạn gái anh trên mạng bị người ta sỉ nhục, trong lòng hẳn rất khó chịu?

Anh có như thế không, hay là anh hiểu lầm, anh tin những lời đó là sự thật nên chạy tới tìm cô để truy vấn?

Diệp Nam Cầm đột nhiên gặp phải chuyện như thế này, tinh thần bị dả kích vô cùng lớn, tâm can cô trở nên rất yếu đuối, mỏng manh dễ vỡ như pha lê. Cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường thôi, cô không chịu được áp lực quá lớn.

Cô cầm lấy túi xách, lau nước mắt rồi đi ra ngoài. Trương Đông Lương đứng chờ cô ở ngoài cửa thoát nhìn chân tay luống cuống, vẻ mặt nôn nóng vô cùng.

Nhìn thấy Diệp Nam Cầm đi ra, trên mặt vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt, trong nháy mắt Trương Đông Lương cảm thấy dường như tim mình như bị một cục đá nặng đè lên, đặc biệt đau.

Anh vươn tay ôm Diệp Nam Cầm vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi: "Vợ, em đừng khóc, anh đều thấy cả rồi, những người đó thật độc ác, ý vào có thể nặc danh trên internet mà nói hươu nói vượn. Anh tin tưởng em, vợ, anh thật sự tin em."

Trong lòng Diệp Nam Cầm thấy như được an ủi, cô thật sự sợ hãi nếu Trương Đông Lương hỏi cô, những lời bình luận trên mạng có phải sự thật hay không? Như vậy, cô sẽ chịu không nổi nữa.

Cái câu "Anh tin tưởng em" là giá trị tổng hợp tất cả những sự ngọt ngào. Chỉ có một tình yêu sâu sắc không pha chút tạp chất mới có thể tin vào một người vô điều kiện như vậy.

Cô không nhìn lầm người, Trương Đông Lương là thật sự đau lòng vì cô, thật sự yêu cô!

Diệp Nam Cầm có cái ôm ấm áp của anh làm chỗ dựa, giọt nước mắt không kìm nén được mà rơi xuống, cô vừa khóc vừa âm ỉ nói: "Anh, vì cái gì chứ? Em không làm cái gì sai, tại sao bọn họ lại đối với em như vậy? Dựa vào cái gì mà đối với em như vậy, dựa vào cái gì mà sa thải em chứ!"

Trên trán Trương Đông Lương bắt đầu nổi gân xanh, anh hận không thể vọt vào bên trong, đem những người khi dễ vợ anh ra đánh một trận cho hả dạ. Nhưng lý trí nhắc nhở anh không được hành sự lỗ mông.

Trương Đông Lương nhìn cô vợ bé bỏng của mình đang khóc như mưa trong lòng, anh vỗ nhẹ vào lưng cô, dịu dàng an ủi: "Không sao, chuyện em mất việc không có vấn đề gì cả, em còn có anh, anh nuôi em."

Diệp Nam Cầm ôm chặt lấy Trương Đông Lương, đôi tay vòng lấy eo anh, dường như chỉ có như vậy mới có cảm giác được an toàn.

"Anh, em thất nghiệp rồi. Lại còn bị cư dân mạng chửi rủa nữa, em chịu không nổi, thật sự chịu không nổi." Diệp Nam Cầm dùng sức ấn mạnh vào lồng ngực Trương Đông Lương. Cô cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều giống như bị kim đâm đến khó chịu.

Rốt cuộc, một cô gái hiền lành tốt bụng được giáo dục từ một thư hương thế gia, nhưng lại được bảo vệ quá kỹ càng, chưa từng trải qua sóng to gió lớn, cho nên gặp phải chuyện như thế này cũng chỉ có thể yếu đuối mà khóc nức nở thôi.

Nhưng mà, anh cũng không dễ bụng. Không có vấn đề gì khi vợ anh mỏng manh yếu đuối cả, chỉ cần anh kiên cường dũng cảm là đủ! Từ nay về sau, anh sẽ trở thành bầu trời của cô!

Vợ anh, chính anh còn cảm thấy chiều chuộng cô như vậy còn không đủ, dựa vào cái gì mà phải chịu tổn thương vì người khác chứ? Ai dám làm vợ anh chịu đau khổ, anh sẽ đối với người đó không chút khách khí!

Trương Đông Lương dỗ dành, an ủi Diệp Nam Cầm một lúc lâu, thấy cảm xúc của Diệp Nam Cầm đã ổn định hơn, liền lái xe đưa cô về nhà.

Trên suốt đường đi, Diệp Nam Cầm đều cảm thấy trong lòng vô cùng hoảng loạn. Cho đến khi Trương Đông Lương đưa cô tới cửa nhà, cô mới nhớ tới cửa hàng thức ăn nhanh của anh, thất thần hỏi: "Anh tới tìm em, vậy thức ăn anh làm phải làm sao bây giờ, không bán tiếp sao?"

Trương Đông Lương đan tay vào tay cô, nở một nụ cười an ủi, nói: "Đưa em tới tòa soạn xong, anh tới cửa hàng thì thấy vẫn còn sớm, anh đi đọc tin tức một chút. Nhìn thấy những lời bình luận lung tung đấy, cả người đều nóng bừng lên. Trong lòng nghĩ tới, nếu em thấy được chắc chắn sẽ rất khó chịu. Tưởng tượng đến đó, anh còn tâm tư nào mà làm thức ăn nữa, liền đi tới tìm em."

Diệp Nam Cầm ồ một tiếng, đi đến sofa ngồi xuống, cô cúi đầu lặng lẽ khóc thút thít.

Trương Đông Lương cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu, anh không thể chịu được khi nhìn thấy cô khổ sở như vậy. Anh ngồi xuống bên cạnh Diệp Nam Cầm, nhẹ giọng dỗ dành: "Vợ, không sao đâu, em còn có anh mà, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, thấy em khổ sở như vậy, anh đau lòng lắm."

Diệp Nam Cầm ngẩng đầu, vành mắt đã phấp hồng, nghẹn ngào nói: "Anh, em xin lỗi, em làm anh khó chịu như vậy sao?"

"Em nói linh tinh cái gì vậy, giữa hai chúng ta không cần phải nói lời xin lỗi." Trương Đông Lương duỗi tay ôm lấy eo Diệp Nam Cầm, Diệp Nam Cầm cũng thuận thế dựa đầu vào vai anh.

"Hay là hai chúng ta song ca cái gì đó đi?" Trương Đông Lương tự hỏi một câu, không đợi Diệp Nam Cầm mở miệng liền tự đáp: "Không oán hồng trần quá nguy hiểm."

"Nhìn xem, ca từ đều nói lên tất cả rồi, con đường hồng trần không bao giờ bằng phẳng cả, ít nhiều gì em cũng sẽ gặp khó khăn! Chỉ là, em vẫn còn có anh, bất kể sương gió hay là mưa tuyết, anh có thể giúp em vượt qua!"

"Vợ, em nghe anh, mấy ngày nay không cần lên mạng, cũng không cần đi xem tin tức. Tờ soạn của em để ý tới ảnh hưởng dư luận như vậy, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách đem chuyện này chìm xuống. Với lại, thất nghiệp cũng không có vấn đề gì cả, trình độ về của em siêu đẳng như vậy, không lo không có công ty muốn em, anh cũng sẽ giúp em nghĩ cách."

Diệp Nam Cầm nhìn Trương Đông Lương chân tình an ủi cô như vậy, cũng không muốn chính mình lúc nào cũng bày ra gương mặt ủ rũ, làm Trương Đông Lương phải lo lắng.

Cô miễn cưỡng nở một nụ cười, nhưng cũng chỉ là cười khổ, thở dài một tiếng, oán giận nói: "Thật xui xẻo, bị người ta nói ra nói vào còn chưa tính lại còn bị sa thải. Còn chưa tính đến chuyện sa thải thì tiền lương tháng này người ta cũng không cho em, bọn họ thật sự quá đáng!"

"Cái gì? Tiền lương cũng không cho em tới một đồng?" Trương Đông Lương nhủ mảy, sắc mặt có chút khó coi: "Cái này đúng là khi dễ người khác mà. Lãnh đạo của em xem em chỉ là một nữ nhi đơn thuần liền cảm thấy có thể tùy tiện làm gì cũng được sao?"

"Vợ, em yên tâm, anh nhất định sẽ đòi lại công bằng cho em. Không nói cái khác, tiền lương anh khẳng định sẽ mang về cho em không thiếu một đồng!"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ông xã, cảm ơn anh

Diệp Nam Cầm ừ một tiếng, nhẹ giọng nói: "Chuyện này đừng nói cho ba mẹ em biết, em không muốn làm bọn họ lo lắng."

Trương Đông Lương vuốt nhẹ mái tóc cô, trong ánh mắt tràn ngập sự sủng nịnh, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Em yên tâm, bọn họ không xem mạng chắc hẳn cũng sẽ không biết. Huống chi, Cầm Hạ chỉ là bút danh của em. Rất nhiều người cũng không biết, Cầm Hạ trong đời thực chính là em! Độ nóng của tin tức trên Internet đều sẽ trôi qua rất nhanh. Qua một thời gian rồi chắc cũng không ai còn nhớ tới đâu."

Trương Đông Lương khuyên nhủ trong chốc lát, anh rót cho Diệp Nam Cầm một cốc nước, khẽ thở dài, nói: "Vợ, thật ra, anh cũng đã từng bị công ty không kết toán tiền lương cho anh."

Diệp Nam Cầm khẽ nhủ mảy, cô nắm tay anh càng chặt hơn, quan tâm hỏi: "Vậy lúc ấy anh cũng rất khổ sở đúng không?"

Trương Đông Lương khẽ cười, trên mặt bày ra bộ dạng không sao cả, ngữ khí còn mang theo một tia dừng mảnh: "Cũng phải nhìn xem ông xã em là ai chứ? Để mặc cho bọn họ khi dễ sao?"

Ông xã? Nháy mắt Diệp Nam Cầm đã chú ý tới cái từ này hiện ra từ này. Đây là lần đầu tiên Trương Đông Lương sử dụng cái từ "ông xã" này. Tuy nhiên, anh nói nghe thật tròn trịa và tự nhiên, giống như là ngựa quen đường cũ, thường xuyên nói như vậy vậy.

Trương Đông Lương nhìn thấy Diệp Nam Cầm đang nhìn mình chăm chú, nháy mắt đã hiểu được, anh tiến sát bên tai cô, dịu dàng nói: "Sao vậy, đã quen biết lâu như thế, em vẫn luôn chỉ gọi anh là anh, cũng không gọi anh là ông xã. Còn không thể để anh tự nghiệm chính bản thân mình sao?"

Diệp Nam Cầm nghe xong câu nói đùa này, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, cô làm nũng đánh nhẹ một cái lên ngực anh.

Khóe miệng Trương Đông Lương nhếch lên, mặt mày hớn hờ nói: "Vợ, em có biết lúc đấy anh đối phó với bọn họ như thế nào không? Vài người bọn anh đã chặn ông chủ lại trong văn phòng, yêu cầu ông ta hoặc là đưa tiền, hoặc là đánh ông ta một trận, tiền lương coi như là tiền thuốc men."

"Lúc trẻ còn khá là sốc nổi, ông chủ kia cũng không chịu được, sau đó đã trả tiền lương cho bọn anh. Tất nhiên, công ty anh chỉ là một công ty nhỏ, vốn dĩ cũng không bảo đảm gì, chỉ có thể đồng hành với nhau mới có thể đem tiền lương về. Nhưng bây giờ cũng không phải là năm đó, có rất nhiều điều cần xem xét, tự nhiên cũng không thể làm bậy được."

"Với lại, nơi em làm lại là một công ty lớn, bọn em cũng có hợp đồng lao động. Nếu ông ta không trả tiền lương cho em, chúng ta sẽ tới Cục lao động báo cáo cho bọn họ."

Diệp Nam Cầm rúc vào trong lòng Trương Đông Lương, cảm nhận được hơi ấm từ anh, mềm mại nói: "Ông xã, cảm ơn anh."

"Em vừa gọi anh là cái gì?" Trương Đông Lương nhú mày, trên mặt lộ ra sự hưng phấn.

Diệp Nam Cầm khẽ cười một tiếng, đánh anh một cái, nhỏ giọng nói: "Em nói là, anh, cảm ơn anh."

"Không, không phải, vừa rồi em có gọi anh như vậy đâu, em vừa gọi là ông xã mà." Trương Đông Lương duỗi tay nhéo má Diệp Nam Cầm, giọng nói đều đều tràn ngập sự sùng nịnh: "Vợ, em gọi lại một lần nữa đi, anh muốn nghe."

"Còn chưa đi đăng ký kết hôn, tại sao em phải gọi anh như vậy chứ." Sắc mặt Diệp Nam Cầm cũng đã dịu đi, thậm chí cô còn nổi hứng muốn trêu chọc anh.

Trương Đông Lương thấy tâm tình vợ mình cũng đã tốt lên, trong lòng cũng thấy vui vẻ hơn, anh duỗi tay tới bên nách, bên hông cô bắt đầu cù, khẽ cười nói: "Em có gọi không, có gọi không?"

"Đừng mà, ngứa quá." Diệp Nam Cầm cùng Trương Đông Lương đùa giỡn, thoạt nhìn trông vui vẻ hơn rất nhiều.

Đôi mắt đào hoa của Trương Đông Lương khẽ chuyển động, khoe miệng nhếch lên mang theo chút xấu xa, anh tiến tới bên tai cô ngả ngón nói: "Nói nào ngứa vậy, để anh mát xa cho em nhé."

Mẹ kiếp, anh Đông, anh quả thật là ngày càng không đứng đắn! Nói mấy lời cợt nhả ngày càng nhiều!

Diệp Nam Cầm hừ một tiếng, xụ mặt nói: "Trương tiên sinh, xin anh đứng đắn một chút."

"Thôi mà, sao lại thành Trương tiên sinh rồi? Vợ, xa cách quá, không gọi ông xã thì gọi anh cũng được! Gọi Trương tiên sinh nghe cứng nhắc quá!"

Diệp Nam Cầm tròn tròn mắt, điều chỉnh cảm xúc một chút, nghiêm mặt nói: "Anh, hôm nay em muốn nghỉ ngơi, sáng mai anh cùng em tới tòa soạn một chuyến nhé."

Thần sắc Trương Đông Lương vô cùng kiên định, anh vỗ ngực bảo đảm nói: "Vợ, em cứ yên tâm, có anh đi cùng em, bọn họ dám làm gì chứ? Vấn đề là trách nhiệm của bọn họ, nếu bọn họ ra sức khước từ, không trả tiền lương cho em, anh sẽ chống lưng giúp em!"

Trương Đông Lương ở bên cạnh Diệp Nam Cầm một ngày, trong lúc đó nghĩ một loạt cách để làm Diệp Nam Cầm vui vẻ. Husky cũng thực hiểu chuyện, nó đi tới cọ cọ chân Diệp Nam Cầm, tâm tình Diệp Nam Cầm cũng dần trở nên tốt hơn.

Buổi tối, hai người vẫn nằm chung giường, lúc này, Trương Đông Lương đã học được một cách rất thông minh, đó là đem một bên chân để ở dưới thân mình.

Anh tưởng rằng mình sẽ được ngủ một giấc thật ngon, kết quả vẫn là không yên tâm, nửa đêm tỉnh dậy liền thấy Diệp Nam Cầm bên cạnh quăn quắn kín mít, chỉ lộ một đoạn cẳng chân ra.

Trương Đông Lương thở dài, tại sao vợ anh cứ mỗi lần ngủ lại không an phận như vậy?

Cái chân thương chân chết tiệt này, chờ đến lúc anh bình phục hoàn toàn, anh sẽ trực tiếp ôm vợ vào trong lòng. Ngay cả khi cô muốn chạy, anh cũng sẽ duỗi tay ra đem cô trở về. Hai người gần gũi với nhau như vậy sẽ không còn lo lắng về việc vợ anh cuốn chân đi mất hay là lộ chân ra nữa.

Trương Đông Lương rón rén xuống giường, nhẹ nhàng đi vòng qua bên cạnh giúp Diệp Nam Cầm đắp lại chăn. Sau đó, lấy từ trong tủ ra thêm một cái chăn nữa để chính mình đắp.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Trương Đông Lương nghe được cô vợ bé bỏng của mình khẽ nói: "Ông xã, anh thật tốt."

Trương Đông Lương nhìn Diệp Nam Cầm, phát hiện cô dường như không có dấu hiệu nào là tỉnh giấc, chẳng lẽ là nói mơ sao? Mặc kệ có phải là nói mơ hay không, Trương Đông Lương nghe năm chữ đó, cảm thấy tất cả tế bào trên người đều tràn ngập hai chữ —— hạnh phúc.

Thật tốt, cả đời còn lại anh sẽ đối với em thật tốt, đem cả đời mình trao cho em! Tình yêu cho em, sinh mệnh cũng cho em.

Ngày hôm sau, hai người ăn sáng xong liền đi tới công ty của Diệp Nam Cầm. Dọc đường đi, Trương Đông Lương gắt gao cầm lấy tay Diệp Nam Cầm, không ngừng trấn an nói: "Yên tâm, có anh ở đây rồi, đừng sợ."

Trương Đông Lương cùng Diệp Nam Cầm trực tiếp tiến vào trong văn phòng, ông chủ Đoàn thấy Diệp Nam Cầm, nhú mày tức giận nói: "Tiểu Diệp, không phải tôi đã sa thải cô rồi sao? Cô còn tới đây nữa làm gì?"

Diệp Nam Cầm có Trương Đông Lương chống lưng, cô cảm thấy lá gan của mình dường như lớn hơn rất nhiều, lạnh mặt nói: "Ông sa thải tôi sao? Ngày hôm qua ông trực tiếp bảo tôi cắt đi, có người nào sa thải nhân viên như vậy không?"

Trương Đông Lương liếc xéo nhìn người đàn ông trung niên tóc húi cua trước mặt, lạnh lùng nói: "Ông chủ Đoàn, tôi là bạn trai của Tiểu Cầm, hôm nay chúng tôi tới, chủ yếu là để nói về vấn đề tiền lương! Không biết trong "luật lao động" có cái quy định nào là một công ty có thể tùy tiện khấu trừ tiền

lương của nhân viên không nhỉ?"

Ông chủ Đoàn liếc mắt nhìn Trương Đông Lương một cái, to con, cao 1m85, thoát nhìn trong có vẻ rất khỏe mạnh, trông có vẻ cũng không tốt tính cho lắm!

"Là như thế này, bởi vì Tiểu Diệp làm việc không nghiêm túc, gây ra ảnh hưởng rất xấu tới công ty. Khấu trừ tiền lương tháng này cũng của cô cũng là để bồi thường thiệt hại cho công ty. Nếu nó thực sự là một doanh nghiệp chính thức, khoản bồi thường có thể là hơn một tháng lương."

"Tôi cũng nhìn vào thực tế rằng Tiểu Diệp đã từng là một nhân viên trong công ty nên đã xử lý rất nhẹ nhàng rồi, tôi hy vọng hai người không cần đến đây làm náo loạn nữa."

Khóe miệng Trương Đông Lương hiện lên một nụ cười lạnh, anh nghiêm mặt tới: "Chúng tôi tới đây náo loạn? Ông chủ Đoàn, xin ông tìm hiểu rõ ràng, chúng tôi tới đây là để bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp của chúng tôi."

"Chuyện xảy ra là do công ty các ông không xử lý tốt, làm người yêu tôi gặp ảnh hưởng rất lớn. Không nói tới chuyện khác, hôm nay chúng tôi tới là để thương lượng biện pháp giải quyết. Nếu ông kiên quyết không trả lại tiền lương cho người yêu tôi, chúng tôi chỉ còn cách tới cục lao động trình báo lên cấp trên!"

Ông chủ Đoàn ồ một tiếng, không tỏ thái độ, nói: "Có bản lĩnh thì hai người cứ tới đệ đơn lên cấp trên đi, hai người cho rằng tôi sợ các cô các cậu khỏi kiện sao?"

"Ông không sợ, điều đó càng tốt. Dù sao, nếu chúng tôi kiện, ngay cả khi chúng tôi thua, chúng tôi cũng lắm chỉ mất một tháng lương. Tuy nhiên, bất kể thắng hay thua, nhưng bị nhân viên báo cáo với cục lao động, hình tượng công ty của các ông cũng sẽ chịu ảnh hưởng theo. Nói không chừng lúc đấy trên mạng còn xuất hiện nhiều lời chửi bới hơn ý chứ."

"Nếu chúng tôi thắng, các ông vẫn không trả tiền lương, cục lao động cùng bộ công thương sẽ làm theo đúng luật, thu hồi và tiêu hủy giấy phép buôn bán của các ông. Các ông một ngày không trả tiền lương, ngày chúng tôi báo cáo càng tới sớm hơn. Tôi không tin không thể đấu lại cái người lòng dạ hiểm độc như ông."

Sắc mặt ông chủ Đoàn trở nên xanh mét, cắn răng mở miệng nói: "Được rồi, hai người cứ đi báo cáo đi, tôi sẽ ở đây chờ!"

Trương Đông Lương gật đầu, cười như không cười, lạnh lùng nói: "Ông chủ Đoàn, xem ra ông rượu mời không thích lại thích uống rượu phạt. VỢ, đi thôi, chúng ta tới cục lao động."

Nhìn bạn trai mình cùng ông chủ Đoàn đấu khẩu, trong lòng Diệp Nam Cẩm cảm thấy vô cùng thỏa mãn, có người để dựa vào, lại còn vì chính mình mà xuất đầu lộ diện, cái cảm giác này thật tốt.

Có lẽ nhờ dũng khí của bạn trai, hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền tới thân thể cô. Cô cảm thấy chính mình không thể trở thành một cô gái nhu nhược để bị bắt nạt, cô cũng nên có dũng khí mà đối mặt với sóng gió cuộc đời.

"Ông chủ Đoàn, xem ra ông cứ giữ sự mê muội mà không chịu tỉnh ngộ, không chịu trả tiền lương cho tôi đúng không. Được, ông xã, chúng ta đi báo cáo ông ta. Kể cả phải tới tòa án hay là tìm luật sư cũng phải báo cáo bằng được ông ta. Ông ta không sợ thanh danh công ty bại hoại, em cũng không làm ở nơi này nữa thì em còn sợ cái gì chứ, chúng ta đi."

Diệp Nam Cẩm lớn tiếng nói những lời này xong, cô cảm thấy dường như những nỗi buồn khổ trong lòng lập tức giảm bớt đi rất nhiều. Nếu không thể tìm lại công bằng, cô nên trực tiếp thương lượng, dựa vào cái gì mà đi chịu ủy khuất chứ?

Lúc hai người làm bộ rời đi, cửa văn phòng bị đẩy vào, trưởng phòng nhân sự bước tới, trên mặt nở một nụ cười chuyên nghiệp: "Tiểu Diệp, đừng kích động, có chuyện gì thì từ từ nói, vừa rồi tôi ở cửa đều nghe thấy hết rồi."

"Tôi biết, cô phải chịu ủy khuất, ông chủ Đoàn cũng đều là vì bức tức mới nói những lời đã kích cô, tôi sẽ bồi thường cho cô được không. Cô cứ yên tâm, tiền lương sẽ được phát đúng ngày, không cần thiết phải náo loạn tới cục lao động. Chúng ta mỗi người đều nhún nhường một bước, được không?"

Trương Đông Lương cuối cùng cũng nhìn thấy trong công ty có một người thấu tình đạt lý, anh xoa tay, trịnh trọng nói: "Chúng tôi cũng không muốn một hai phải làm to chuyện như vậy, chỉ cần công ty các người tuân thủ theo hợp đồng lao động, đúng hạn phát tiền lương, chúng tôi cũng sẽ không nói cái gì cả!"

"Còn nữa, vợ tôi vô cùng rộng lượng. Phải chịu sự ủy khuất lớn như vậy, cô ấy vẫn còn bận tâm tới việc làm ở công ty lâu như vậy, không muốn làm hao tổn thanh danh của công ty. Vợ tôi là một nhân viên tốt như vậy, các người có ròi đèn cũng khó tìm. Trước đó cũng rất nhiều công ty tới hỏi vợ tôi rồi, các người không cần, đó là tổn thất của các người! Vợ, chúng ta đi!"

Trương Đông Lương nói xong câu đó, ngẩng cao đầu cầm tay Diệp Nam Cẩm đi ra khỏi công ty.

Diệp Nam Cẩm theo sát phía sau Trương Đông Lương, trong lòng không khỏi vui mừng.

Trương Đông Lương, quãng đời còn lại sau này, mặc kệ mưa gió bão bùng thế nào, chỉ cần có anh, em liền thấy an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Vợ, anh muốn ôm em ngủ

Diệp Nam Cầm mắt việc, do chịu sự công kích của dư luận nên tạm thời không có công ty nào chịu nhận cô vào làm. Cô đơn giản mỗi ngày đều ở bên cạnh Trương Đông Lương, rửa rau thái thịt, trả lại tiền thừa cho khách.

Trương Đông Lương thấy vậy, trái tim anh nửa vui nửa buồn. Thật tốt khi được ở bên cô mỗi ngày, nhưng anh là đàn ông, anh đã quen làm những công việc nặng nên không cần quan tâm lắm.

Nhưng vợ anh thì lại khác, những ngón tay thon dài của cô sinh ra là để vẽ tranh! Là bàn tay để sáng tạo ra những tác phẩm nghệ thuật! Làm sao anh có thể để vợ mình phải nhúng tay vào nước, làm việc vất vả trong môi trường nhiều dầu mỡ như thế này chứ?

Trương Đông Lương yêu cô bằng cả trái tim, anh cảm thấy rằng vợ mình không thể lãng phí thanh xuân của mình trong quầy thức ăn nhanh này được, quả thực là vô tác dụng!

Đúng lúc anh định hỏi Tần Phong nên làm cái gì vào lúc này, thì Tần Phong lại gọi điện tới cho anh báo tin vui.

"Anh Đông, em có chuyện muốn nói với anh. Ôi, em vui sướng muốn phát điên rồi. Vợ em mang thai hơn một tháng! Em sắp được làm ba rồi! Em có con rồi!"

Trương Đông Lương nghe giọng nói kích động của Tần Phong ở đầu dây bên kia, anh cũng cười chúc mừng: "Lão Thiết (*), chúc mừng cậu nha! Hai người đăng ký kết hôn chưa lâu mà em dâu đã có rồi, cũng tốc độ quá nha! Sự kiện lớn như vậy, buổi tối đi làm mấy ly không, cho anh đây còn được nở mày nở mặt chứ?"

(*) Lão Thiết: tên gọi khác của bạn thân, miêu tả một mối quan hệ chặt chẽ, đáng tin cậy, mạnh mẽ như sắt.

Giọng Tần Phong vẫn ca chón như mọi ngày: "Không cho ai mặt mũi chứ, riêng anh Đông thì không thể không cho nha! Nhưng mà, trời đất bao la, vợ em vẫn là nhất, để em phải hỏi ý kiến vợ đã, chờ!"

Trương Đông Lương bùi bùi, tiểu tử này trước khi kết hôn và sau khi kết hôn quả thật là hai người khác nhau! Trước khi kết hôn không chịu làm việc đáng hoàng, ăn nhậu chơi bời, Hàn Linh Linh cũng mặc kệ. Sau khi kết hôn rồi lập tức trở thành người đàn ông của gia đình, rượu cũng không dám tùy tiện uống, KTV cũng không tùy tiện tới, ngay cả cùng anh em ăn một bữa cũng phải xin phép vợ!

Nghĩ đến đây, Trương Đông Lương lại tự giễu cợt bản thân, chính mình bây giờ còn không biết xấu hổ mà chê cười Tần Phong, không chừng sau này anh kết hôn xong so với Tần Phong chỉ có hơn chứ không có kém!

Tần Phong trước kia có nói, nếu anh ta cưới vợ về mà bị vợ quản chế thì anh ta thà độc thân cả đời, theo đuổi cuộc sống tự do tự tại còn hơn. Kết quả bây giờ thế nào, lại tự vả vào mặt mình, chung quy là không thể thoát khỏi định luật "Thật hương" (*).

(*) định luật "thật hương": có nghĩa là một người quyết tâm không đi hoặc làm một cái gì đó, nhưng hành vi cuối cùng là trái ngược với dự kiến. Nó chủ yếu được sử dụng để chỉ ra một trạng thái tinh thần trong đó những điều mong đợi của ai đó hoàn toàn khác với kết quả cuối cùng.

"Anh Đông, vợ em nói có thể đi, nhưng không cho phép em uống quá nhiều. Uống ít đi, có nghĩa là có thể uống vài chén, hi hi!" Trong giọng nói của Tần Phong lộ ra sự thỏa mãn.

Trương Đông Lương ồ một tiếng, nói: "Có thể đi là được rồi. Vợ cậu như vậy, anh còn có thể chuốc say cậu sao?"

Màn đêm buông xuống, Trương Đông Lương và Tần Phong tìm một tiệm com nào đó, gọi hai đĩa thức ăn cùng một chút rượu. Hai người chạm cốc trước, sau đó ừng ực uống cạn. Tần Phong vui vẻ nói: "Uống rượu như này thật mẹ nó thuần khiết, anh Đông, anh có biết không, em ở nhà, chỉ là..."

Trương Đông Lương nhướng mày, không kiên nhẫn mà xuy tay ngăn cản: "Dừng, đừng đem chuyện ân ái của cậu ra kể với anh lúc này! Cậu đã nói điều đó 800 lần rồi đấy, cậu nói cậu quả thật chính là nô lệ, cậu làm tất cả việc nhà, Hàn Linh Linh luôn bắt nạt cậu, cậu không có quyền hạn gì ở nhà cả."

"Những lời này cậu đã nói từ trước khi kết hôn đến sau khi kết hôn, cậu không thấy chán à? Anh không hiểu được, cậu khổ sở như vậy còn muốn cười cô ấy về làm gì, hay cậu thích khổ tâm à?"

Tần Phong nhất thời nghẹn lời, anh ta hít một hơi thật sâu rồi hạ giọng nói: "Mẹ nó em mới là không chịu được khổ tâm! Em làm tất cả những việc đó cũng chỉ bởi vì em thật sự rất yêu cô ấy!"

Trương Đông Lương phụt cười, anh cầm đĩa lên gấp một miếng thức ăn, thần sắc cũng trở nên ngay thẳng hơn.

"Người anh em, anh có chuyện quan trọng cần nói với cậu. Cậu với vợ cậu hai người đường mật ngọt ngào như vậy mà ba mẹ cậu không đá động tới

chuyện gì sao? Ý anh muốn nói là, cậu vẫn nên tự nguyện về nhà mà làm dịu mối quan hệ với ba cậu đi. Ba cậu lúc đó chỉ là nhất thời tức giận, nhưng cũng có làm gì cậu đâu?"

Trên mặt Tần Phong tràn đầy ý cười, nâng chén chạm vào chén của Trương Đông Lương, uống một ngụm rượu, vui vẻ nói: "Mẹ em biết Linh Linh mang thai thì vô cùng vui vẻ, bà ấy còn nói mỗi ngày đều khuyên ba em, ông ấy cũng đã buông lỏng một chút rồi. Ván đã đóng thuyền, con cái cũng có rồi, em tin ba em sẽ sớm chấp nhận chuyện của chúng em thôi."

Trương Đông Lương nhũn mảy, thờ dài, buồn rầu nói: "Cậu thì vui rồi, Minh Xuyên cũng thế, hai người đều đã được lên chức. Còn anh cậu mỗi ngày nhìn vợ mình như vậy đều thấy khó chịu trong lòng. Nói thật, cô ấy không vui như vậy, anh vô cùng sốt ruột, mấy ngày nay đều muốn bốc hỏa."

"Sao vậy người anh em?" Tần Phong vỗ vỗ bả vai Trương Đông Lương, anh ta đã uống hai chén rượu rồi nên sắc mặt cũng đã bắt đầu đỏ hồng.

Trương Đông Lương nhũn mảy nhìn Tần Phong, nghi hoặc hỏi: "Vợ cậu không kể với cậu chuyện của vợ anh sao? Hai người họ quan hệ rất tốt mà, vợ cậu không kể chút nào sao?"

Tần Phong lại uống thêm một chén rượu, nhũn mảy, giọng nói mang theo chút bức bối: "Cái gì mà vợ em với chả vợ anh, loạn quá. Linh Linh đã nói với em rồi, theo em thấy thì cũng chỉ là thôi việc thôi mà? Gặp phải cái lãnh đạo như vậy thì thà không làm cho xong! Thế giới to lớn, rời khỏi cái công ty này chả lẽ không tìm được chỗ nào khác?"

"Linh Linh tan làm trở về nhà vẫn còn cầm điện thoại để xem tin tức về vợ anh. Mới hôm nay, công ty của cô ấy còn đưa ra một tuyên bố khác, anh cũng thấy rồi đó. Nói vợ anh không làm sai gì cả, là lỗi bên ban biên tập và cũng xin lỗi cô ấy vì những tin đồn trên Internet. Bên đấy cũng có nói vợ anh là một họa sĩ giỏi. Công ty đã cố gắng hết sức để giữ cô ấy nhưng cũng không thể giữ được, thật sự rất tiếc nuối."

Trương Đông Lương nhũn mảy, anh cảm thấy bên trong có cái gì đó rất kỳ lạ, anh biết công ty đó đưa ra lời tuyên bố như vậy cũng chỉ để giảm bớt ảnh hưởng thôi. Nhưng anh cũng không nghĩ tới chuyện công ty không chỉ làm sáng tỏ lời đồn mà còn nói ra chân tướng sự việc nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trương Đông Lương cảm thấy ông chủ công ty này cũng là người chính trực, không chỉ điều tra rõ ràng chân tướng mà còn đưa ra lời tuyên bố thanh minh cho cô. Chỉ là mối quan hệ giữa vợ anh và ông chủ đã thành ra như vậy rồi, chuyện trở lại công ty là không có khả năng.

"Người anh em, cậu hay là vợ cậu có biện pháp gì giải quyết không?" Thần sắc Trương Đông Lương đặc biệt nghiêm túc, ngữ khí cũng vô cùng thành khẩn: "Hiện tại mỗi ngày cô ấy đều tới cửa hàng của anh hỗ trợ, anh nhìn cũng cảm thấy không được thoải mái."

"Tuy cậu nói không có nghề nghiệp nào là đất rẻ sang hèn, nhưng vợ anh có thể làm những công việc tốt hơn như thế. Tay của cô ấy là tay của người họa sĩ, không thể dùng để rửa rau thái thịt cho anh. Anh cũng không muốn để cô ấy phải chịu cực khổ. Người anh em, cậu hiểu ý anh chứ?"

Tần Phong thờ dài, chau mày suy nghĩ, cuối cùng có chút bất đắc dĩ mà nói: "Biện pháp thì thật ra cũng có. Ba em có quen ông chủ của một nhà xuất bản, cũng khá có tiếng, có lẽ có thể giúp giới thiệu một chút. Chỉ là, quan hệ giữa em và ba em lúc này có chút trục trặc. Không thì cứ để em thử xem. Anh Đông, thật ra mà nói, có được hay không em cũng không dám chắc, cũng không thể bảo đảm với anh được!"

"Không sao cả, cậu giúp như thế này là anh đã rất biết ơn rồi." Đôi con ngươi của Trương Đông Lương đảo quanh một vòng, anh khá nghiêm túc mà nói: "Anh nói với cậu điều này cũng không phải là vô nghĩa. Xã hội bây giờ, muốn nhờ người khác làm điều gì đó cũng cần tới tiền. Đến lúc đó, cần bao nhiêu tiền thì cứ nói với anh."

Tần Phong có chút kích động, ngữ khí mang theo một tia bức tức: "Anh Đông, mẹ nó anh không coi em là anh em sao? Anh nói như vậy là có ý gì? Khinh thường em sao? Quan hệ của chúng ta như thế nào mà anh phải đưa tiền cho em chứ? Anh mà làm như vậy thì em không giúp nữa đâu!"

Trương Đông Lương nhìn Tần Phong, vỗ vai anh ta, nghiêm mặt nói: "Anh không có ý khinh thường cậu. Nếu cậu coi anh là anh em tốt, vậy thì cần bao nhiêu tiền cứ nói thẳng ra. Nhờ vả ba cậu giới thiệu giúp, ít nhất cũng phải mời ông chủ nhà xuất bản một bữa chứ. Không cần tiêu đến tiền sao?"

Tần Phong gạt đầu, gơ chén rượu lên cùng Trương Đông Lương chạm cốc.

Một chén rượu nữa xuống bụng, sắc mặt Tần Phong càng thêm hồng. Anh ta xua tay, lời nói đã có chút hàm hồ: "Anh Đông, anh em tốt, giúp anh. Không thể, không được, không thể uống nữa. Lát nữa say thật, Linh Linh lại, lại đối với em mấy ngày nữa, sắc mặt không tốt."

Hai người uống rượu dùng bữa, não loạn đến nửa đêm. Trương Đông Lương cũng có chút men say, nhưng anh vẫn gọi taxi đưa Tần Phong về trước, sau đó mới tự lái xe về nhà.

Diệp Nam Cẩm nhận được điện thoại của Hàn Linh Linh, đầu dây bên kia truyền tới một câu: "Vị kia nhà em có uống nhiều rượu không? Đúng là đám đàn ông này không thể quản được mà, thả cho bọn họ ra ngoài liên tục thế mà vui vẻ. Tần Phong say khướt trở về, chị ném anh ta lên giường xong cũng mặc kệ, hôm nay nhất quyết cùng anh ta phân giường ngủ."

"Hai chúng ta thật giống nhau, em cũng vừa mới đem cái tên đàn ông kia vào giường sắp xếp xong xuôi, hôm nay em nhất định học hỏi chị, phân giường ngủ!"

Diệp Nam Cẩm theo một cái chăn nữa, mang theo Husky đến một phòng khác trong nhà mà ngủ.

Trương Đông Lương ngủ tới nửa đêm, mơ mơ màng màng duỗi tay sờ bên cạnh, không có người, tại sao lại không có? Anh ôm lấy chăn, găt gao ôm vào trong ngực, trong miệng mơ hồ kêu lên: "Vợ, vợ, anh muốn ôm em ngủ!"

Diệp Nam Cầm có chút không yên tâm, nửa đêm rời giường đi tới phòng Trương Đông Lương kiểm tra một chút. Chỉ thấy Trương Đông Lương nằm trên giường, nhắm nháp cái gối ngủ, một nửa chân bị đè nặng, một nửa còn lại được phủ lên người.

Nhưng cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là anh cùng với cái chân chuyển động rất có tiết tấu.

Diệp Nam Cầm cảm thấy có chút may mắn, dần ông đã uống rượu rồi quả nhiên không thể chọc vào! May mà cô đã dự tính trước mà phân giường ngủ! Bằng không, chính mình tối nay sẽ hồ đồ mà làm chuyện đó!

Hình ảnh đó quá đẹp, Diệp Nam Cầm thương thức một lát, khóe miệng khẽ nhếch lên, đè nặng thanh âm mà cười khẽ hai tiếng, sau đó xoay người trở lại phòng kia.

Ngày hôm sau Tần Phong tỉnh lại, quả thật bị Hàn Linh Linh quở trách một trận. Tần Phong chỉ có thể khép nép lấy lòng dỗ dành nửa ngày, hết xoa bóp cánh tay lại đến xoa bóp chân, cuối cùng đành sử dụng tuyệt chiêu biến mình thành con Husky, lúc này Hàn Linh Linh mới bật cười mà miễn cưỡng tha thứ cho anh ta.

Tần Phong nhìn Hàn Linh Linh cười, lại tiếp tục làm công việc hàng ngày là dán vào bụng cô.

Hai ngày gần đây anh ta thật sự rất hưng phấn, mỗi ngày đều phải dán vào bụng cô nghe ngóng một chút xem bảo bảo có đá vào người cô không? Hàn Linh Linh dở khóc dở cười. Nhìn cái người khôn khéo này sao có thể hành động như vậy mỗi ngày chứ. Mọi người đều nói một lần mang thai, ngốc nghếch ba năm. Chính cô còn chưa ngốc nghếch, vậy mà chồng cô lại ngốc trước thế này!

Tần Phong và vợ cứ như vậy một lúc lâu, nhưng anh ta cũng không quên việc chính, anh ta nói với Hàn Linh Linh về chuyện Trương Đông Lương nhờ. Hàn Linh Linh xưa nay vẫn quan hệ tốt với Diệp Nam Cầm, cô ấy vô cùng tán thành. Tần Phong lập tức đến công ty tìm ba anh ta nói chuyện.

Trong văn phòng, ba Tần nghe được tiếng mở cửa, ông ngẩng mặt lên nhìn lại lập tức cúi xuống, lạnh lùng nói: "Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao, ta còn tưởng, tiểu tử ngươi cả đời này không muốn tới gặp ta nữa."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đêm đầu tiên tuyệt vời

Tần Phong cười lấy lòng, giọng nói càng thêm tăng bốc: "Ba, những lời ba nói sao có thể được? Con không phải cố ý tới thăm ba sao? Mẹ con đã nói tin vui cho ba chưa? Ba thấy thế nào?"

Ba Tần ho nhẹ một cái, ông dựa lưng vào ghế, bộ dạng lười nhác nói: "Gạo đã nấu thành cơm rồi, ta còn thấy thế nào nữa? Con, cả mẹ con nữa đều xem ta như vai phản diện trong phim vậy. Ta cũng chỉ vì hôn sự của con mà làm việc vất vả. Con là con trai ta, ta có thể hại con sao?"

"Ta muốn con cùng với con gái của cục trưởng Vương kết giao cũng chỉ là muốn lót đường cho con, để về sau con có thể thuận lợi làm việc. Nếu con có ý nghĩ của chính mình, muốn theo đuổi tình yêu đích thực, ta cũng chẳng còn cách nào khác. Ta lúc đấy cũng chỉ vì nóng giận nên mới nói thế, nhưng con cũng thật nghe lời, thật sự mấy tháng đều không trở về nhà sao?"

Tần Phong đi đến phía sau bàn làm việc, xoa bóp vai cho ba mình, từ tốn nói: "Ba, con biết ba cũng rất khổ tâm. Chỉ là chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, con cùng với người con không thích ở bên nhau, cuộc sống sau này cũng không hạnh phúc. Bây giờ nghe ba nói như vậy, tức là ba chấp nhận hôn sự của bọn con rồi à?"

Ba Tần hừ một tiếng, mặt mày lộ ra sự bất đắc dĩ: "Còn không thể chấp nhận sao? Để cả đời sau này cũng không nhìn mặt nhau? Mẹ con cũng đã nói với ta là muốn tổ chức hôn lễ chính thức cho hai đứa."

"Ta cũng đã nghĩ về điều đó, nếu không có đám cưới, con bé kia cũng sẽ mang thai, hai đứa rồi cũng sẽ có con. Người khác biết hai đứa kết hôn thì sẽ biết đây là con của con. Còn không biết thì sẽ nghĩ đó là đứa con ngoài giá thú! Lúc đấy ta phải đi giải thích với từng người sao? Ta không thể làm được điều đó!"

Tần Phong lại ân cần xoa bóp chân cho ba, mặt mày hớn hờ: "Ba, nói như vậy là ba đồng ý tổ chức hôn lễ cho chúng con sao, cảm ơn ba."

Ba Tần khẽ thở dài, lãnh đạm nói: "Muốn cảm ơn thì về cảm ơn mẹ con đi, mẹ con mỗi ngày đều ở bên tai ta mà nói chuyện, một ngày nói đến 800 lần, ta phiền muốn chết luôn."

Tần Phong cười hi hi hai tiếng, anh ta hắng giọng rồi hạ giọng nói: "Ba, một người bạn của con đang gặp chuyện. Con định tới nhờ ba, ba có thể giúp đỡ không ạ?"

Ba Tần thở dài, nhướn mày hỏi: "Là đứa nào trong đám bạn ăn chơi của con sao? Việc của con con còn chưa hoàn thành tốt, bọn họ còn tin tưởng mà"

nhờ giúp sao!"

Tần Phong vội vàng giải thích: "Không phải, là người khác, người này ba có quen. Là Trương Đông Lương, anh ấy vì người yêu mà tới tìm con."

"Trương Đông Lương?" Ba Tần nghe thấy cái tên này, sắc mặt cũng đã dịu hơn, không tự chủ được mà khen ngợi: "Trong đám bạn của con cũng chỉ có tên nhóc này là người đứng đắn. Ta rất ngưỡng mộ tên nhóc này, có thể một mình chiến đấu với cuộc sống, chịu khó nhọc lại có khả năng. Thật đáng tiếc khi một đứa trẻ tốt như vậy lại không đầu thai vào nhà ta! Nếu mà được lựa chọn, ta chắc chắn sẽ chọn nó chứ không phải con."

Tần Phong thật không cao hứng, ngữ khí mang theo chút ghen tỵ: "Ba, tức là ở trong mắt ba con không làm được cái trò trống gì sao?"

Ba Tần nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt nói: "Đương nhiên là vô dụng rồi. Ban đầu, tốt xấu gì không đáng nói, bây giờ đã cưới vợ rồi lại còn sắp làm ba nữa, con còn mặt mũi nói với ta thế sao? Nếu những chuyện này không tới thì con còn vô dụng đến lúc nào hả?"

Lời này thì anh ta còn biết trả lời như thế nào nữa, từ khi nào ông già này trở nên nghiêm khắc như vậy!

"Ba, con sẽ nói vào vấn đề chính với ba." Tần Phong trịnh trọng kể tất cả sự tình của Diệp Nam Cầm.

Ba Tần ồ một tiếng, trên mặt mang theo sự đắc ý, dường như là đã tiên đoán được trước: "Chuyện này thì dễ dàng thôi, được rồi, để ta gọi điện thử xem."

Tần Phong nói cảm ơn ba mình hết lần này đến lần khác. Sau đó liền trở về nhà, đem chuyện hỷ sự nói cho Hàn Linh Linh. Hai người ngay lập tức tới cửa hàng áo cưới để thử đồ.

Mấy ngày nay, Trương Đông Lương và Diệp Nam Cầm vẫn trong trạng thái sống chung với nhau. Mới đầu, Diệp Nam Cầm vì chân anh bị thương nên không chịu làm cái chuyện đó. Sau lại vì chuyện công việc, tâm tình Diệp Nam Cầm vẫn luôn không được tốt, Trương Đông Lương cũng chẳng dám động gì tới việc này.

Mỗi ngày, Diệp Nam Cầm đều nằm trong lòng Trương Đông Lương xem phim truyền hình, Husky nằm ngoan ngoãn ở bên cạnh bàn trà.

Tần Phong gọi điện tới, nói là đã hoàn thành việc anh giao phó. Trương Đông Lương vô cùng kích động, trực tiếp bế Diệp Nam Cầm lên xoay tại chỗ mấy vòng, sau đó lại trở về sofa, đặt lên môi cô một nụ hôn.

"Vợ, anh đã nhờ Tần Phong tới hỏi thăm, ba cậu ấy có quen ông chủ của một nhà xuất bản. Người đó muốn ngày mai em tới phỏng vấn."

Nhìn Trương Đông Lương mặt mày hớn hờ, Diệp Nam Cầm bĩu môi, bình tĩnh nói: "Vừa nãy anh nói chuyện điện thoại em đều nghe thấy hết rồi. Nhưng cũng thật trùng hợp, cùng một nhà xuất bản, nhưng lại có hai người giới thiệu cho em."

Trương Đông Lương nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Hai người? Sao lại như thế được? Anh chỉ nhờ Tần Phong giới thiệu thôi mà? Hay là em cũng nhờ người khác giúp sao?"

Diệp Nam Cầm khẽ lắc đầu, thần sắc có chút trịnh trọng: "Lúc buổi chiều Lục Gia Dương có gọi điện cho em. Anh ấy nói anh ấy đang làm việc trong nhà xuất bản đó, cũng đã lên làm ông chủ rồi. Anh ấy đã nói tốt cho em với phòng nhân sự để cho em đi phỏng vấn."

"Đúng rồi, Lục Gia Dương là đàn anh lúc em còn học đại học. Lần trước lúc công ty kia làm sáng tỏ mọi chuyện, em vẫn luôn nghĩ rằng công ty chỉ giải quyết vấn đề dựa trên tình hình thực tế thôi. Hóa ra anh ấy đã ra mặt giúp đỡ em giải quyết chuyện đó. Còn nữa, lúc học đại học anh ấy đã chăm sóc em rất tốt, không nghĩ tới bây giờ anh ấy còn giúp em như vậy, em thật sự rất cảm kích anh ấy."

Trương Đông Lương nhíu mày, có chút ghen mà hỏi: "Lục Gia Dương? Nghe em nói như vậy có thể thấy anh ta khá tốt nhỉ!"

Diệp Nam Cầm dường như không nhận ra là anh đang ghen, cô vẫn thản nhiên nói: "Đúng vậy, đối với những người khác thực sự tốt. Khi em mới vào đại học, em không xác định được phương hướng, mà anh ấy lại chịu trách nhiệm đón tân sinh viên nên đã đưa em đến ký túc xá. Sau đó, em tham gia câu lạc bộ văn học trong trường, lúc đó anh ấy vẫn là chủ tịch, tất cả những bài báo anh ấy viết đều được đăng trên báo của trường. Hơn nữa anh ấy cũng không chê em ngốc nghếch, anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều."

"Anh ấy hơn em hai tuổi, lúc em học năm thứ nhất, anh ấy ra ngoài tìm việc rồi. Mấy năm vừa rồi cũng không liên lạc quá nhiều, không ngờ, bây giờ anh ấy đã trở thành ông chủ của một nhà xuất bản."

Trương Đông Lương không biết có phải mình là một người đàn ông xấu tính hay không. Anh cảm thấy tên những người đàn ông khác từ trong miệng cô phát ra đều có một cái tình cảm khác giới nào đó, trong lòng anh ít nhiều cũng có chút hụt hẫng.

"Anh ta biết em có bạn trai không?" Trương Đông Lương nỗ lực bày ra bộ dạng như thường ngày, nhưng ngữ khí lại có chút kích động.

Diệp Nam Cầm mở to mắt, khẽ cười một tiếng, thẳng thừng nói không chút kiêng dè: "Anh ấy chắc không biết đâu, em cũng không nói với anh ấy. Anh kích động như vậy làm gì? Sợ em bị người ta cướp đi mất sao?"

Trương Đông Lương khịt mũi một cái, gãi tay cào cào tóc, anh thở một hơi thật mạnh, dương dương tự đắc nói: "Anh mà sợ anh ta sao, riêng cái nhan sắc của anh so với mình mình còn thừa ý chứ, nháy mắt một cái là đã hạ gục được bảy người như anh ta. Anh ta không xứng."

Nói xong câu đó, Trương Đông Lương lại vội vàng bổ sung thêm một câu: "Nhưng mà, em vẫn nên nhanh chóng nói với anh ta là em có bạn trai rồi!"

Diệp Nam Cầm nhớ tới một lần Trương Đông Lương ghen tuông chính là lúc một người bạn học của cô thất tình xong tặng hoa hồng cho cô. Vì điều đó mà cô chưa kịp chuẩn bị gì đã trở thành bạn gái của Trương Đông Lương.

Lúc này, Trương Đông Lương nghĩ đến chuyện có một người như thế kia tồn tại, có lẽ anh nên nhanh chóng đưa ra cái yêu cầu đi làm đăng ký kết hôn!

Quả nhiên, giây tiếp theo, Trương Đông Lương tỏ vẻ ân cần tiến đến bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Vợ, chân anh cũng bình phục rồi, công việc của em cũng đã ổn định. Đêm nay, hay là chúng ta làm cái chuyện đó đi?"

Diệp Nam Cầm ung dung nói: "Không vội, em chính là một người phụ nữ truyền thống, em muốn đem đầu tiên tốt đẹp của mình cho ông xã tương lai của em"

Trương Đông Lương nhướn mày, khẽ cười, ngữ khí càng thêm dịu dàng: "Anh chính là ông xã tương lai của em đây! Sớm muộn gì cũng giống nhau thôi mà? Nếu em không yên tâm, ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn."

"Khi nào đăng ký xong thì hãy nói!" Diệp Nam Cầm tỏ vẻ thờ ơ nhưng tim lại đập thình thịch, ngày mai đi phỏng vấn rồi, đêm nay không thể đáp ứng anh được.

Ngộ nhớ, ngộ nhớ lẫn lộn một đêm xong, ngày mai đi phỏng vấn, một chút tinh thần cũng không có thì phải biết làm sao?

Huống chi, cái thứ kia còn to lớn thế, thế nào cũng đau muốn chết! Có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đấy!

Buổi tối, Diệp Nam Cầm vì muốn có đủ tinh thần để đi phỏng vấn nên đã cùng Trương Đông Lương phân phòng ngủ, cô đã sớm lên giường đi ngủ.

Trương Đông Lương đành phải ngủ một mình ở trong phòng ngủ chính. Husky cũng đi vào theo anh, nhìn chăm chăm anh bằng một đôi mắt vô tội.

"Mày nhìn cái gì hả, có phải cảm thấy tao áp ú thời gian dài như vậy nhưng thân thể vẫn là cậu độc thân, đúng không hả? Mày so với tao cũng có khác gì đâu, mày không phải cũng là cậu độc thân sao? Ai nên khinh thường ai chứ?"

Husky dường như nghe hiểu tiếng người, một đôi mắt ngập nước mở to, lộ ra một tia tức giận, còn sủa hai tiếng gâu gâu rất to.

"Này, cậu tỏ thái độ của tao, mày đừng kêu lên như thế chứ. Mày mà làm vợ tao tỉnh giấc, tao sẽ đánh mày một trận đấy!"

Trương Đông Lương hù dọa một câu, nhìn thấy bộ dạng nổi giận đùng đùng của Husky, lại vội vàng vuốt tay vuốt ve đầu nó, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Cậu tỏ thái độ của tao, là tao nói sai. Mày không phải là cậu độc thân, là tao, tao chính là bị bức ép không được ăn, được chưa? Không được kêu nữa! Chỉ cần đêm nay mày không kêu thì tao sẽ đi mua cho mày loại cầu lương tốt nhất!"

Husky kiêu ngạo ngẩng đầu, dùng móng vuốt vỗ nhẹ vào chân anh, sau đó ngênh ngang đi ra khỏi phòng ngủ.

Hừ, dám mắng ta sao, ta cũng là một con chó có tôn nghiêm nha, sao có thể để cầu lương dụ hoặc mà ngủ cùng phòng với người chứ!

Được lắm, người cũng phân phòng, chó cũng không muốn ngủ cùng mình mà lại ra phòng khách. Xem ra lại trở về sự tĩnh mịch cô đơn lúc ban đêm rồi.

Trương Đông Lương trần trọc không ngủ được. Trong đầu luôn xuất hiện tới lui một cái tên, Lục Gia Dương.

Cũng không biết Lục Gia Dương là thần thánh phương nào, cũng chỉ là một người đàn ông thôi, lại ân cần như vậy mà giúp đỡ một chuyện rất bình thường của phụ nữ, một hoặc hai lần thì còn có thể nói là xuất phát từ lòng tốt. Nhưng mà nghe cách vợ mình nói chuyện, dường như cô rất coi trọng người này, còn cảm thấy người này rất tốt.

Rất tốt sao? Anh thấy đều là sói đuôi lớn thôi! Vợ anh đến nhà xuất bản, anh ta lại là ông chủ, vợ anh chắc chắn sẽ làm việc dưới quyền của anh ta. Hàng ngày đều làm việc chung với nhau trong cùng một nơi, ai biết được anh ta có cái ý nghĩ xấu nào đó, rồi còn muốn theo đuổi vợ anh nữa!

Ngay cả khi anh rất tin tưởng vợ mình, nhưng vì sự xuất hiện đột ngột của Lục Gia Dương, anh cảm thấy rất khó chịu, chỉ có thể đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử!

Không được, ngày mai anh nhất định phải đích thân đưa vợ đi phỏng vấn, thuận tiện gặp cái người tên Lục Gia Dương kia một lần.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chính văn kết thúc

Sáng sớm hôm sau, Trương Đông Lương rời giường sớm làm đồ ăn sáng. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ phụ, Diệp Nam Cầm nằm nghiêng người ở trên giường nhắm mắt lại, hô hấp đều đều, nhìn trông rất đáng yêu.

Bảo bối của anh thật lười nha! Anh đều đã làm xong đồ ăn sáng rồi vậy mà cô vẫn còn ở đó mà ngủ nướng!

Trương Đông Lương nhặt đôi tất của Diệp Nam Cầm trên cái kệ bên cạnh giường, sau đó cho tay vào trong ổ chân cầm chân cô lên, cẩn thận giúp cô đi tất vào.

Diệp Nam Cầm cảm thấy hai chân mình như bị người khác vuốt ve, vội vàng mở mắt, buột miệng hỏi: "Anh làm gì vậy?"

"Giúp em đi tất, đi tất xong lại giúp em mặc quần áo. Cơm canh đều là làm xong rồi mà em còn chưa rời khỏi giường, vậy để anh giúp em." Trương Đông Lương nhướn mày, thần sắc đều tràn ngập sự sùng nịnh.

Diệp Nam Cầm thấy Trương Đông Lương cầm lấy quần của mình, dường như là chuẩn bị xóc chăn lên.

Cô vội vàng ngồi dậy, dùng chăn che lại thân thể mình, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi, hét lớn: "Anh, anh đi ra ngoài, em tự mặc."

"Tự nhiên em hét lên làm gì, anh có làm gì em đâu?" Trương Đông Lương bĩu môi, tiến lại bên tai Diệp Nam Cầm, phả nhẹ một hơi vào đó, nhẹ giọng nói: "Sớm muộn gì em cũng là người của anh, còn phải xấu hổ làm gì? Em không cho anh giúp em mặc quần áo, có phải là muốn chờ về sau, anh giúp em cởi quần áo đúng không?"

Sáng sớm tinh mơ, cái người này lại bắt đầu không đứng đắn mà muốn chơi trò lưu manh, có phải là không có người quản không?

Gâu gâu, Husky ở cửa sủa hai tiếng. Ánh mắt cậu độc thân chăm chú nhìn hai người như muốn nói, lại bắt đầu ân ái rồi, ngược cậu độc thân, vô si, vô sỉ đến cực điểm!

Trương Đông Lương nhìn thấy mặt Diệp Nam Cầm bắt đầu đỏ ửng lên như trái dưa hấu, tỏ vẻ rất bất lực! Vợ bé bỏng của anh rất dễ thẹn thùng nha!

"Anh đi ra ngoài đi, em muốn mặc quần áo." Diệp Nam Cầm ngẩng đầu, cổ tỏ ra kiêu ngạo nói.

Trương Đông Lương khẽ nhếch mép nói được. Sau đó, anh cúi xuống hôn một cái lên môi Diệp Nam Cầm.

"Anh chờ em." Mặt mày Trương Đông Lương đều là sự sùng nịnh.

Bảo bối của anh, dù có hôn bao nhiêu lần đi nữa thì làn môi của cô vĩnh viễn đẹp như vậy!

Hai người ăn sáng xong, Trương Đông Lương lái xe đưa Diệp Nam Cầm tới nhà xuất bản để phỏng vấn.

Trương Đông Lương có suy nghĩ của riêng mình, anh một bên lái xe, một bên giống như vô tình mà nói: "Sur huynh của em giúp em nhiều như vậy, chúng ta cũng nên cảm tạ anh ta một chút. Lát nữa tới đó, em đưa sur huynh của mình ra, anh muốn cảm ơn anh ta."

Diệp Nam Cầm không rõ nguyên do, thuận miệng nói: "Không cần đâu, em với anh ấy quen biết nhiều năm như vậy, anh không cần phải khách khí với anh ấy."

Quen biết nhiều năm... Trương Đông Lương cảm thấy có chút tủi thân khó nói, cũng không biết chính mình vì sao lại đi ăn giấm!

"Không được, anh cần thiết phải gặp anh ta." Trương Đông Lương kiên định nói: "Anh nhất định phải gặp mặt anh ta để nói cảm ơn."

Diệp Nam Cầm còn tưởng rằng, người Đông Bắc vốn ngay thẳng từ trong xương cốt, một khi người khác đã giúp đỡ, nhất định phải gặp mặt để nói cảm ơn.

Cô cảm thấy Trương Đông Lương để bụng như vậy, đành phải cười nói: "Được, để em đưa anh ấy xuống cho anh gặp mặt cảm ơn, được chưa."

Xe tới cửa nhà xuất bản, Diệp Nam Cầm gọi điện thoại, một lát sau, Lục Gia Dương cũng đi ra.

Trương Đông Lương dựa vào cửa sổ xe nhìn một người đàn ông cao gầy, lông mày sắc nét, mặc quần áo chỉnh tề, trông rất đẹp trai đi ra.

"Nam Cầm, em đến rồi sao!" Lục Gia Dương nở một nụ cười tươi ấm áp, vẫy tay với Diệp Nam Cầm.

Diệp Nam Cầm trông cũng rất vui vẻ, vội vàng đi tới trước mặt Lục Gia Dương, cười nói: "Thật lâu không có gặp anh, anh lại cao hơn đúng không! Mấy năm học đại học anh vẫn mặc như thế này, giờ đi làm rồi vẫn như thế, trông càng ngày càng trẻ ra!"

"Khen ngợi anh hay trêu chọc anh vậy, anh cũng có còn trẻ như em đâu?" Lục Gia Dương quay đầu nhìn về phía Trương Đông Lương, ôn hòa cười nói: "Người này là..."

Trương Đông Lương tiến lên một bước, vươn tay ra cười nói: "Chào ông chủ Lục, tôi là bạn trai của Tiểu Cầm, tên tôi là Trương Đông Lương."

Trong mắt Lục Gia Dương hiện lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó liền khôi phục thần sắc bình thường, cùng Trương Đông Lương bắt tay, lịch sự nói:

"Rất vui khi được gặp anh. Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi đưa Nam Cầm đi phỏng vấn trước. Anh Trương cứ ở trên xe đợi một lát đi."

Trương Đông Lương chỉ có thể nhìn theo Lục Gia Dương và Diệp Nam Cầm sóng vai đi vào, trong lòng anh cảm thấy, Lục Gia Dương này thoát nhìn trông rất ôn hòa, nhưng lại cho người khác cảm thấy rất giả tạo, thật giống một tên quỷ quân tử.

Tuy rằng không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhưng Trương Đông Lương cũng không biết vì sao lại thấy thế. Nhìn thấy ánh mắt đầu tiên của Lục Gia Dương liền cảm thấy Lục Gia Dương này không phải người tốt, không thể nào mà an tâm được.

Trương Đông Lương ở trên xe đợi trong chốc lát, nhìn thấy Diệp Nam Cầm hôn hờ đi ra, nhìn dáng vẻ cô như vậy xem ra phỏng vấn rất thuận lợi.

Diệp Nam Cầm mở cửa xe ra cười nói: "Anh, người phỏng vấn rất hài lòng với em, ngày mai có thể đem tư liệu tới để đi làm. Còn nữa, em cũng đã nói với sư huynh là tối nay sẽ mời anh ấy đi ăn cơm để cảm tạ, anh ấy cũng đồng ý rồi."

Trương Đông Lương nhũn mày, nhìn không được nói: "Em cùng với anh ta, chỉ có hai người đi ăn thôi?"

Diệp Nam Cầm ừ một tiếng, quay đầu nhìn Trương Đông Lương, trong mắt mang theo một tia giảo hoạt: "Sao vậy, có vấn đề gì sao?"

Trong lòng Trương Đông Lương cảm thấy không an tâm, lúc Lục Gia Dương chưa xuất hiện, anh cảm thấy, anh với Diệp Nam Cầm như tình mật ý, không ai có thể chen ngang được.

Mặc dù bây giờ anh vẫn nghĩ như vậy, nhưng mà không sợ địch cướp mất, chỉ sợ địch nhớ thương thôi!

Đàn ông có thể hiểu được suy nghĩ của nhau, thoát nhìn càng ôn hòa dễ gần, lòng dạ tâm cơ càng khó đoán hơn.

Huống chi Lục Gia Dương trước kia cũng từng tiếp xúc với Diệp Nam Cầm rất nhiều lần, đều hiểu tường tận gốc rễ của nhau. Nếu anh ta có cái tâm tư kia, ở cùng Nam Cầm sớm chiều làm việc sẽ khó tránh khỏi sử dụng nhiều thủ đoạn!

Chẳng sợ chính mình bị gọi là bình giảm chua, cũng nên gõ một hồi chuông cảnh báo với Lục Gia Dương, nhắc nhở anh ta nên an phận. Đối với tâm tư của Lục Gia Dương chỉ có thể hy vọng anh ta thay đổi chứ không có khuyến khích.

"Đương nhiên là không thành vấn đề, chỉ là, anh là bạn trai em, chúng ta hẳn là nên cùng nhau cảm ơn người ta mới đúng!" Trương Đông Lương tùy tiện nói, nỗ lực che giấu tâm tư của chính mình.

"Anh cũng khách khí quá rồi đó, không cần phải khách khí như vậy với anh ấy." Diệp Nam Cầm bĩu môi nói: "Trước kia lúc học đại học, bọn em đều ở trong câu lạc bộ văn học, mọi người đều cùng nhau chơi đùa như vậy, bọn họ cũng rất hiền, thường xuyên mời bọn em đi ăn."

"Thực tế mà nói, anh ấy tốt như vậy, người theo đuổi anh ấy hẳn là không ít. Vừa rồi em đã hỏi anh ấy, hóa ra anh ấy vẫn còn độc thân! Nếu ai được gả cho anh ấy, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc."

Trương Đông Lương ồ một tiếng, anh nhũn mày, cố ý hỏi: "Người ta tốt như vậy, sao lúc trước em không theo đuổi đi?"

Diệp Nam Cầm gãi đầu, trông mắt cũng đảo đi chỗ khác, dường như là đang nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, một lúc lâu sau mới nói: "Đúng vậy, người ta tốt như vậy, tại sao em không theo đuổi anh ấy nhỉ? Có lẽ lúc đó em quá rụt rè, ngại ngần chuyện yêu đương. Với lại, anh ấy dù là năm đó hay là bây giờ đều vẫn là nam thần, chắc chắn cũng không thể nhìn trúng em!"

"Nói như vậy, em thật sự là có động tâm với anh ta?" Trương Đông Lương không có chút cao hứng nào, trong giọng nói đều là sự ghen tuông.

Diệp Nam Cầm rút cuộc cũng nhìn ra là Trương Đông Lương đang ghen, lại cười ha ha nói: "Không sai, em chính là động tâm đó, sao, có bản lĩnh thì anh đánh em đi!"

"Anh đánh em? Anh chỉ là không nỡ đánh em thôi." Khóe miệng Trương Đông Lương nhếch lên, nở một nụ cười xấu xa, nói: "Anh rất là am hiểu chuyện va chạm, công phu va chạm của anh đứng nhất đó, có thể làm em ba ngày đều không xuống được giường."

Ban ngày ban mặt, bạn trai lại bắt đầu nói mấy lời cợt nhả, va chạm gì đó, quả là thẹn thùng!

"Trương tiên sinh, xin anh đừng giận một chút." Diệp Nam Cầm nghiêm mặt, ngữ khí không chút gọn sóng.

Trương Đông Lương hừ một tiếng, anh nhướn mày, hơi kiêu ngạo nói: "Sao, thấy sư huynh của em rồi thì anh lại thành Trương tiên sinh sao? Anh nói cho em biết, hôm nay nhất định em phải gọi anh là ông xã, không chỉ gọi anh là ông xã, đêm nay anh còn muốn trở thành ông xã của em!"

Không biết xấu hổ, hoàn toàn không biết xấu hổ!

"Nếu em không gọi thì sao? Anh có thể làm gì em chứ?" Dường như tâm tình Diệp Nam Cầm rất tốt, cô thoải mái cười lớn.

Trương Đông Lương cười vài tiếng, ngả ngón nói: "Không gọi bây giờ thì để đến tối nay gọi, đến lúc đó, em không gọi cũng phải gọi."

Trong lòng Diệp Nam Cầm đánh trống, nhìn dáng vẻ bạn trai cô bây giờ chính là gấp không chờ nổi, a a a, đêm nay, muốn chạy cũng không thể chạy nổi!

Tối gần chạng vạng, Trương Đông Lương chủ động muốn đưa Diệp Nam Cầm tới nhà xuất bản, ở dưới lầu chờ Lục Gia Dương rồi cùng nhau ăn một bữa cơm.

Diệp Nam Cầm cười khúc khích, nói: "Trêu chọc anh một chút thôi, anh thực sự tin rằng tối nay em mời anh ấy ăn cơm một mình sao! Nói thật với anh, nhìn thấy bộ dạng ghen tuông của anh như vậy nên em cố tình trêu chọc anh đó. Anh ấy đã sớm kết hôn rồi, đứa con cũng đã hơn một tuổi!"

Trương Đông Lương mở to hai mắt, nhin không được hừ một tiếng, gơ tay nhéo má Diệp Nam Cầm, kiêu ngạo nói: "Vợ, em bây giờ càng ngày càng tệ!"

Diệp Nam Cầm cũng không yếu thế mà nhéo lấy eo anh, vẻ mặt vui mừng nói: "Cái này không phải học theo anh sao?"

"Học từ anh? Nhưng trên người anh có rất nhiều nơi tệ lắm nha, anh phải từ từ dạy dỗ lại em mới được." Trương Đông Lương nói xong, một tay câu lấy cằm Diệp Nam Cầm, cúi xuống hôn lên môi mọng của cô, tay còn lại cũng không an phận gọi lên lựa dục ở những nơi khác...

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoát cái đã đến buổi tối, Diệp Nam Cầm tắm xong, từ trong phòng tắm đi ra, trên người cô chỉ quấn một cái khăn tắm, tay đang dùng một cái khăn khác lau mái tóc ướt của mình.

Trương Đông Lương nhìn cô không chớp mắt, khóe miệng hiện lên một nụ cười đắc ý.

Anh gần như rửa mặt bằng tốc độ nhanh nhất có thể, sau đó trực tiếp lỏa thể đi ra, đứng ở trước mặt Diệp Nam Cầm.

Diệp Nam Cầm đang ngồi trên giường dùng máy sấy sấy tóc, nhìn thấy Trương Đông Lương cứ như vậy mà đứng trước mặt mình, nhất thời có chút kinh ngạc, sau đó liền nói: "Anh, anh là cái đồ lưu manh, sao anh không mặc quần áo vào!"

"Em là vợ anh, trên người anh có cái gì cũng không thể cho em xem sao?" Trương Đông Lương vươn tay, dùng ngón trỏ đẩy cằm Diệp Nam Cầm lên, nở một nụ cười xấu xa.

Diệp Nam Cầm sấy tóc xong, vừa mới bỏ máy sấy xuống, Trương Đông Lương đã đẩy cô nằm xuống mà đè lên người cô, một tay đem khăn tắm của cô cởi ra.

Từ trán đến eo, môi Trương Đông Lương không buông tha bất cứ một chỗ nào, ngay cả ngón tay cũng không an phận mà dao động ở nơi đó.

Nhiều năm làm cầu độc thân, rốt cuộc cũng thưởng thức cái tư vị ngọt ngào đáng chết kia.

Phía trước phía sau, từ trên xuống dưới, pháp pháp phòng phòng, ra ra vào vào.

Ngân bình sạ phá thủy tương bình, thiết kỵ đột xuất đao thương minh (*)

(*) Câu thơ trong bài thơ "Tỳ bà hành", dịch nghĩa: (Bỗng dưng nghe như) tiếng nước bắn tung ra khỏi thành bình bạc vì phá vỡ, (Nghe như) đoàn quân thiết kỵ ào ào đến, đao thương sáng ngời

Rượu lực dần dần dầy xuân tư đẳng, uyên ương trong chốn phiên hồng lãng.

Lúc đầu Diệp Nam Cầm cảm thấy không thoải mái, nhưng sau khi thích ứng, cô dần dần thấy tốt hơn, thậm chí nhin không được mà phát ra những tiếng rên nhẹ.

Trong đầu Diệp Nam Cầm lúc này có hai ý chí như đang đánh nhau, một cái kêu đau quá, một cái kêu sướng quá.

Thật đúng với câu nói kia, đau cũng vui sướng.

Lăn lộn đến nửa đêm, Trương Đông Lương mới buông tha cho cô, anh nằm ở bên cạnh ôm lấy vai cô, hai người ôm nhau ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Nam Cầm mơ màng tỉnh giấc, cô cảm thấy có một hơi ấm xẹt qua cổ mình, lại còn có cái gì đó lạnh lạnh dán ở trên cổ cô.

Cô mở mắt ra liền nhìn thấy Trương Đông Lương đang cúi người nhìn cô, anh mỉm cười nói: "Anh mua tặng em vòng cổ, định đeo cho em lúc em đang ngủ, có thích không?"

Diệp Nam Cầm sờ cái vòng cổ, trong lòng như nở hoa, nhưng trên mặt lại tỏ ra không có gì, bình tĩnh nói: "Cũng không tệ lắm. Em mệt quá, anh đi làm đồ ăn sáng đi, em muốn ngủ thêm một lát."

Trương Đông Lương cười ha ha, cúi người đè lên người cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Nhưng mà anh không mệt, lát nữa anh sẽ đi làm đồ ăn sáng. Một tý con cháu của anh còn đang muốn được giải phóng. Vợ, lại một lần nữa được không?"

"Tránh ra, em muốn xuống giường, em không ngủ nữa." Trong mắt Diệp Nam Cầm lộ ra một tia bất lực, dùng sức đẩy anh ra.

Tối hôm qua mồ hôi đổ ra đầm đìa, eo lần đầu gối đều bủn rủn, làm thêm một lần nữa chắc cô không thể xuống giường được mất!

Thể lực của bạn trai thật sự quá tốt! Nghĩ đến về sau mỗi đêm đều như vậy, Diệp Nam Cầm không khỏi nhíu mày, thân thể bé nhỏ cũng cô không thể

chống đỡ được!

Hai người ăn sáng xong, Trương Đông Lương liền gấp tới nỗi không thể chờ được đi đăng ký kết hôn, anh thật dịu dàng mà nói: "Vợ, mau lên xe thôi, có lẽ chúng ta phải mua thêm vé bổ sung đó!"

Diệp Nam Cầm nhẹ nhàng gật đầu, tùy ý để Trương Đông Lương dẫn cô tới Cục dân chính, lĩnh cái quyền màu hồng tượng trưng cho tình yêu.

Hai người đi ra khỏi cửa Cục dân chính, ánh mặt trời không quá chói chang rọi xuống, trên bầu trời không một gợn mây.

Bọn họ hạnh phúc viên mãn, cuộc sống hỗn độn một chút lông gà cùng vỏ tỏi sau khi kết hôn, cứ như vậy mà bắt đầu...

~

Tác giả có lời muốn nói:

Chính văn kết thúc, phiên ngoại ngọt ngọt ngọt ngọt ngọt, các cô nương thích câu chuyện này nhớ mong chờ nha!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Phiên ngoại 1: Tần Phong VS Hàn Linh Linh

Tần Phong quen Hàn Linh Linh là tại một lớp học đàn guitar.

Lúc đó, Tần Phong đi ngang qua một cái cầu vượt, anh nhìn thấy một người đang đàn guitar hát rong, cảm thấy người đó quá tuyệt. Đầu óc anh lúc đó liền nóng bừng lên, tưởng tượng đến một bức tranh tuyệt mỹ.

Một người u sầu mà đẹp trai, người đó mặc áo sơ mi kẻ sọc, trên tay là đàn guitar, trong miệng hát: "Hoa mùa xuân nở trong gió mùa thu và nắng mùa đông."

Sau đó, một nhóm các cô gái tới vây quanh xem và hét lên đẹp trai quá, sau đó thả tiền giấy vào hộp tiền trước mặt người con trai đó.

Tần Phong đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình, không kìm chế được mà lập tức quyết định muốn đi học đàn guitar, về sau muốn tới cầu vượt hát rong mà sống.

Không ngờ tới, trong lớp học guitar lại có một cô gái đặc biệt ngoan ngoãn lại đáng yêu. Sau đó, Tần Phong mới biết được vũ lực của cô gái này giá trị bằng một trăm lực lượng, sức sát thương ngang bằng vương giả.

Trong tiết học đầu tiên, Tần Phong liền biết được, thì ra cô gái đó tên là Hàn Linh Linh.

Kết thúc giờ học, Tần Phong liền phi cái chân chó tới trước mặt Hàn Linh Linh, nở một nụ cười lấy lòng, nói: "Linh Linh, xem ra em đàn khá tốt, hai ta thêm Wechat đi, có thời gian thì em dạy anh một chút!"

Hàn Linh Linh liếc mắt nhìn anh, xác thật đúng là soái ca, vóc dáng cao, giá trị nhan sắc cao, chỉ là trình độ thật không cao!

"Tôi dựa vào cái gì mà dạy anh chứ? Hay là tôi tịch thu học phí của anh nhé!" Hàn Linh Linh cười nhìn anh, ngữ khí mang theo sự trêu chọc.

Tần Phong gãi đầu, khẽ cười nói: "Nói như vậy, anh đưa em học phí là em có thể dạy anh sao? Vậy em nói đi, học phí bao nhiêu tiền? Một bữa cơm có đủ không, nếu không đủ, vậy hai bữa."

Hàn Linh Linh mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Cũng được, đây là chính miệng anh nói đó. Tôi dạy cho anh một lần, anh phải mời tôi ăn cơm."

"Được, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy." Tần Phong đặc biệt vui vẻ nói, lại có một chút khản trương hỏi: "Cái kia, anh mời em ăn cơm, bạn trai em không khó chịu sao?"

Hàn Linh Linh khẽ cười, đặc biệt tự nhiên mà nói: "Tôi không có bạn trai, chỉ cần bạn gái anh không khó chịu là được."

"Anh cũng độc thân, làm gì có bạn gái chứ? Nhưng mà, nói không chừng là sắp có rồi." Trên mặt Tần Phong tươi như hoa nở.

Đàn guitar như tiếng nói chúng, còn chuông gió lại là sinh lý, hai người nhanh chóng lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, Tần Phong còn tỏ tình thật long trọng.

Trên mặt đất phủ đầy cánh hoa hồng, trên không trung tràn ngập bóng bay kết thành chữ LOVE, Tần Phong quỳ một gối xuống, trong tay cầm hộp nhẫn, kích động lớn tiếng hỏi: "Hàn Linh Linh, anh yêu em, em có đồng ý làm bạn gái anh không?"

Hàn Linh Linh đón nhận cái nhìn, ngượng ngùng cười, nhẹ giọng trả lời: "Em đồng ý."

Đêm đó, Tần Phong nói muốn đưa Hàn Linh Linh đi xem phim, kết quả lại tới khách sạn có rạp chiếu phim.

Lý do Tần Phong đưa ra chính là, vé xem phim không mua được, hơn nữa trong rạp chiếu phim nhiều người như vậy, không thể an tâm mà xem phim. Cho nên tới khách sạn có rạp chiếu phim, chỉ có hai người cùng nhau xem phim, như thế thật tuyệt!

Hàn Linh Linh liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra ý đồ của Tần Phong, nhưng không dễ để địch lên tàu như vậy! Hơn nữa, Tần Phong trông rất đẹp trai, ngay cả khi anh có bất kỳ ý đồ nào, chính mình cũng không phải bất lợi!

Quả nhiên, lúc đầu, Tần Phong chỉ giả vờ làm chính nhân quân tử trong một thời gian. Dần dần, Tần Phong cũng không thể ngụy trang được nữa.

Tần Phong ôm Hàn Linh Linh, duỗi tay từ bên hông cô đi lên, Hàn Linh Linh cảm thấy cả người như muốn mềm nhũn ra, lại có chút tê dại, nhỏ giọng nói: "Bỏ tay ra, đừng chơi lưu manh."

"Anh thích chơi lưu manh thì em có thể làm gì được chứ?" Tần Phong cười xấu xa, chụt một tiếng, môi anh tìm đến môi Hàn Linh Linh, thật mềm, lại thật ngọt.

Hàn Linh Linh vươn tay ra tóm lấy cái tay đang không an phận của Tần Phong, mỉm cười nói: "Tần Phong, em biết anh muốn cái gì. Như vậy đi, chúng ta cùng vật tay, ba trận thắng hai, nếu anh thắng, anh muốn làm gì em cũng đều phối hợp với anh!"

Mẹ kiếp, trên đời này còn có chuyện nào tốt như vậy chứ! Cái này không phải là chủ động lấy thân báo đáp anh sao? Tần Phong liền lập tức đồng ý.

Nhưng, Tần Phong vẫn là xem nhẹ sức lực của Hàn Linh Linh, tay hai người giao nắm, Tần Phong chỉ dùng đủ lực, còn Hàn Linh Linh lại hồ hững như không.

Thoạt nhìn, Hàn Linh Linh căn bản là không dùng sức, Tần Phong lại là chết sống không dịch chuyển.

Mất mặt, quá mất mặt! Thể lực không bằng vợ, còn có gì để nói sao? Thật là vô lý!

Hàn Linh Linh khẽ cười một tiếng, trong giọng nói mang theo sự khinh miệt: "Tần Phong, đừng uổng phí sức lực, em chính là Judo đoạn 8 (*) đó."

(*) Đẳng cấp trong Judo thể hiện trình độ kỹ thuật và khả năng thi đấu của mỗi võ sĩ. Từ đai vàng đến đai nâu, cuộc thi đấu tổ chức ở phòng tập và do võ sư trực tiếp dạy mình thăng cấp cho. Đẳng cấp và võ phục của Judo từ đai nâu đến đai đen võ sĩ phải thi đấu trước một hội đồng có uy tín. Việc thăng đẳng cấp này có quy định về quốc tế.

Đẳng cấp Judo được ấn định như sau: Cấp 6: Đai trắng; Cấp 5: Đai vàng; Cấp 4: Đai cam; Cấp 3: Đai xanh lá cây; Cấp 2: Đai xanh lam; Cấp 1: Đai nâu; Từ 1 đẳng đến 5 đẳng đai đen thì có các vạch trắng. Từ 6 đến 8 đẳng đai đoạn đỏ, đoạn trắng. Từ 9 đẳng đến 10 đẳng đai màu đỏ.

"Thật hay giả vậy?" Tần Phong nghi ngờ hỏi, trong nháy mắt tay anh hoàn toàn bị Hàn Linh Linh đè ép xuống.

Tần Phong không phục, vén tay áo lên, vô cùng hào sảng nói: "Lại lần nữa, anh không tin là mình không thể thắng được em."

Hàn Linh Linh vẫn thờ ơ như cũ, dường như vẫn không cần dùng quá nhiều sức lực, đem tay Tần Phong một lần nữa đè ép xuống.

"Hai trận em đều thắng, anh muốn làm cái gì chính là không làm được nha! Nhưng mà, em muốn làm cái gì thì vẫn có thể làm." Hàn Linh Linh đắc ý nhếch khóe miệng.

Tần Phong nhìn Hàn Linh Linh, nghi hoặc hỏi: "Em muốn làm cái gì."

Hàn Linh Linh cười hai tiếng, nhẹ nhàng bế Tần Phong lên qua đỉnh đầu, dọa Tần Phong sợ hãi mà hét lớn.

"Linh Linh, em làm gì vậy, mau thả anh xuống." Tần Phong nhịn không được mà hét lớn lên.

Hàn Linh Linh hừ nhẹ một tiếng, khinh thường nói: "Chỉ có từng này bản lĩnh mà muốn em phải khuất phục sao! Trước mặt em còn cố tỏ ra bá đạo sao? Nếu bây giờ anh hối hận thì có thể đi nha! Còn chậm nữa là anh không có cơ hội đâu!"

Mẹ kiếp, tiểu khả ái này liền biến thành đại ma vương, anh mới là kẻ yếu đuối! Hiện thực bây giờ, bạn gái anh thật là dã man!

"Anh không đi, anh muốn nhìn xem em dám làm gì anh?" Tần Phong cố trấn định lại, ngữ khí lại có chút mềm ra.

Hàn Linh Linh nhẹ nhàng quăng Tần Phong xuống giường, duỗi tay cởi quần áo anh ra. Tần Phong tuy là người hoạt bát, táo bạo, nhưng cũng bị thể trạng lúc này dọa ngây người. cái này, rõ ràng là thứ anh muốn, nhưng tại sao lại có cảm giác chính anh bị thượng vậy?

"Linh Linh, em, em muốn làm gì?" Tần Phong mở to hai mắt, buột miệng hỏi.

"Đương nhiên là, làm anh... Muốn làm chuyện đó!" Khóe miệng Hàn Linh Linh hiện lên một nụ cười đắc ý, dường như là rất thành thạo, đem quần áo của

Tần Phong lột sạch sẽ.

"Mẹ kiếp, em muốn làm gì?" Cảm nhận được Hàn Linh Linh đang châm lửa trên chính người mình, Tần Phong muốn ngăn lại, đôi tay liền bị Hàn Linh Linh gắt gao đè lại.

"Đừng nói chuyện, phối hợp với em." Hàn Linh Linh đè ở trên người Tần Phong, hôn anh 360 độ, môi lưỡi hai người dây dưa với nhau.

"A!" Tần Phong có chút kinh hãi, em trai anh dường như đang được ngâm mình trong suối nước nóng vậy. Anh cảm thấy mọi tế bào trên người mình đều vô cùng thoải mái, anh không thể tự thoát ra được, không kìm chế được mà kêu lên một tiếng.

"Kêu nữa đi, em thích nghe anh kêu như vậy." Hàn Linh Linh tiến sát tới bên tai anh, nhẹ giọng nói.

Mẹ kiếp, không thể nhẫn nhịn được, quả thật không thể nhẫn nhịn được nữa. Anh chính là thằng nam sắt thép, sao có thể bị bạn gái trêu đùa như vậy chứ, kịch bản này bị lấy sai rồi.

Tần Phong rốt cuộc nhịn không được, anh xoay người đối tư thế, đè thương lên ngựa.

Lúc này đây, Hàn Linh Linh tỏ ra rất phối hợp, phát ra một thanh âm rất nhỏ không thể miêu tả được.

Tần Phong cảm thấy thanh âm rất nhỏ không thể miêu tả được như đang mời gọi anh vậy.

Anh nhịn không được mà đẩy nhanh tiến trình, giống như là roi thúc ngựa lên đường, băng qua con mưa mà chạy điên cuồng, cuối cùng về đến đích.

"Vợ, anh yêu em muốn chết." Sau khi hoàn thành sự hòa hợp tuyệt vời nhất cuộc đời, Tần Phong ôm lấy Hàn Linh Linh, lại bắt đầu đè xuống mà dây dưa với môi cô.

Sinh hoạt diễn ra vô cùng tốt đẹp, đặc biệt là ở phương diện sinh hoạt kia, hai người dường như đều thực sự cần, vì thế, ăn nhịp với nhau, hai người bắt đầu sống chung.

Sống thử một thời gian, hai người phát hiện ra tính tình rất hợp nhau, dứt khoát đi đăng ký kết hôn. Tần Phong không ngừng chu toàn với ba mẹ, rốt cuộc, Hàn Linh Linh cũng được ba mẹ Tần Phong chấp nhận, tổ chức cho một hôn lễ vô cùng long trọng.

Lúc Hàn Linh Linh mang thai, Tần Phong càng thêm chân chó hon.

"Vợ, em muốn ăn cái gì để anh nấu cho em."

"Vợ, em muốn cái gì để anh mua cho em."

"Vợ, ở trên bụng em, dường như anh cảm nhận được bảo bảo đang đá anh!"

Có một ngày, Hàn Linh Linh rất nghiêm túc hỏi anh: "Tần Phong, anh muốn con chúng ta là trai hay gái?"

Tần Phong cười ha ha nói: "Nam hay nữ đều tốt, anh đều thích. Tốt nhất nên là long phượng thai, anh liền cao hứng muốn điên mất."

"Em chỉ muốn sinh một đứa thôi." Hàn Linh Linh nghiêm túc nói: "Mặc kệ là nam hay nữ, em cũng phải có một đứa."

Tần Phong khẽ cười, tùy ý hỏi: "Vì sao vậy? Nhà anh có tiền, cũng không phải không thể nuôi được, cứ nuôi một đứa thật tốt trước đã!"

"Cũng có phải là anh sinh đâu, sinh con rất đau!" Hàn Linh Linh chu môi, không vui vẻ nói: "Sinh một đứa đã là cực hạn của em rồi. Em nói cho anh biết, nếu chỉ sinh một đứa, anh muốn trai hay gái?"

"Con gái!" Tần Phong vô cùng kiên định mà nói: "Con gái thường rất dịu dàng lại đáng yêu nữa, anh mới không cần tiểu bảo bướng bỉnh."

Hàn Linh Linh mỉm cười cố ý hỏi: "Đàn ông các anh đều là khẩu thị tâm phi, nói không chừng, trong lòng nghĩ không chỉ muốn một tiểu bảo bướng bỉnh đâu. Nếu em sinh con gái, liệu gia đình anh có không thích em không?"

"Nói bậy nào, từ lúc chúng ta quen đến bây giờ, anh đặc biệt đối xử tốt với em, đặc biệt thích em. Con gái cũng tốt mà, em chưa nghe câu này sao? Nhất gia hữu nữ bách gia cầu (*), có con gái cũng không buồn đâu."

(*) nhất gia hữu nữ bách gia cầu: một nhà có gái trăm nhà hỏi.

Hàn Linh Linh bật cười, kiều ngạo nói: "Em cũng muốn sinh con gái. Về sau con bé có thể cùng em đi dạo phố, làm đẹp, đi mua mỹ phẩm. Sinh con trai, ừ, chỉ muốn cho một cái búa."

"Được, đều theo ý em." Tần Phong cười ha ha: "Không thể để con gái chỉ ở bên cạnh em được, anh cũng muốn cùng con gái chơi game, cùng anh đua xe. Đúng rồi, anh còn muốn dạy nó đàn guitar nữa."

"Anh còn không biết xấu hổ mà nói tới đàn guitar sao? Anh luyện lâu như vậy, một bài cũng không thể tập được hoàn chỉnh, cũng không biết cách điều

chính. Nếu con cùng anh đàn guitar, chính là một bộ đôi vô cùng ồn ào."

Mang thai tháng thứ mười thì sinh sớm. Hàn Linh Linh sinh một bé gái, Tần Phong vui tới mức không thể khép miệng lại được.

Anh nhanh chóng đăng lên "vòng bằng hữu", bức ảnh chụp một đôi gót chân nhỏ, cùng với dòng trạng thái: Từ nay về sau, tôi cũng có một cái áo bông nhỏ!

Phía dưới phần bình luận:

Diệp Minh Xuyên: Không chờ anh, em đã sớm có một cái áo bông nhỏ rồi!

Tần Phong: Mau đưa con gái cậu tới cùng con gái anh kết nghĩa chị em kim lan đi.

Trương Đông Lương: Các cậu đều có một cái áo bông nhỏ rồi, chỉ là, áo bông nhỏ của anh còn không biết đang ở đâu, không vui.

Tần Phong: Chúc chị dâu sớm sinh một cái áo bông nhỏ, rải hoa.

Diệp Minh Xuyên: Chúc anh rể sớm có một cái áo bông nhỏ, rải hoa.

Trương Đông Lương đem bình luận trên "vòng bằng hữu" cho Diệp Nam Cẩm xem, Diệp Nam Cẩm vui vẻ cười, trong mắt lộ ra một tia giao hoạt: "Ông xã, không cần phải hâm mộ bọn họ, chúng ta cũng sắp có áo bông nhỏ rồi!"

"Em mang thai?" Trương Đông Lương mở to hai mắt, hưng phấn hỏi: "Chuyện khi nào vậy?"

"Hai tháng." Khóe miệng Diệp Nam Cẩm nhếch lên, nhẹ giọng nói: "Đến lúc đó, em, Gia Kỳ, Linh Linh, con gái của ba chúng em sẽ hợp lại thành thiên kim nữ đoàn."

Tám tháng sau, Diệp Nam Cẩm thực sự sinh con gái! Thiên kim nữ đoàn chính thức thành lập!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Phiên ngoại 2: Diệp Minh Xuyên VS Thẩm Gia Kỳ

Quán ăn ồn ào tiếng người. Vào lúc Diệp Minh Xuyên cùng Hàn Văn Hạo đang nâng chén, đột nhiên nghe thấy tiếng chén đĩa bị đánh vỡ.

Diệp Minh Xuyên quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, trên người có hình xăm, đứng ở bên cạnh bàn, dùng ngón tay chỉ vào trán một cô gái, lớn tiếng mắng: "Mày đi đường mà không có mắt à. Không thấy tao đang đi tới sao, còn đâm vào tao nữa chứ. Còn đứng đấy làm gì, mau rút qua một bên đi."

Ông chủ đi tới, nhìn thấy sự tình như này, cũng không vì Thẩm Gia Kỳ mà nói đỡ một câu, ngược lại còn cười khuyên nhủ: "Vị đại ca này, cô gái này còn trẻ tuổi nên không hiểu chuyện, có chuyện gì xảy ra thì anh vẫn chịu thiệt nhiều hơn."

Người đàn ông có hình xăm kia kiêu ngạo nói: "Phục vụ ở cửa hàng này, mày có biết cô ta đã làm cái gì không? Đến chén đĩa còn không bung bê được, lại còn làm đổ hết xuống đất. Nếu là đổ lên người tao, trên người tao có vết thương thì chúng mày định bồi thường thế nào?"

"Được rồi, là tôi giáo dục cô ấy không tốt, xin anh bớt giận." Ông chủ vội vàng xoa tay lấy lòng người kia.

Chờ đến khi người đàn ông bấm trọn kia rồi đi, ông chủ căm tức nhìn Thẩm Gia Kỳ, vô cùng khắc nghiệt mắng cô: "Cô là người chết à, làm việc mà đầu óc để đi đâu vậy, phải để ý tới sắc mặt của khách chứ! Nếu cô còn như thế lần nữa thì mau rút đi, đừng làm trong quán của tôi nữa."

Ông chủ xoay người đi hai bước lại xoay người lại, dường như vẫn chưa hết tức giận, tiếp tục mắng: "Nếu không phải thấy cô từ dưới quê lên không có nơi nương tựa thì tôi đã sớm cho cô cuốn gói rút đi rồi. Tiền lương tháng này trừ một nửa."

Thẩm Gia Kỳ rung rung gật đầu, quay lại phòng bếp bê đồ ăn lên.

Một người quen với ông chủ thấy vậy thì cười trêu ghẹo nói: "Tôi nói này, cậu lớn đầu thế rồi còn tức giận làm gì, dọa cô gái nhỏ đấy phát khóc rồi. Định trừ nửa tháng tiền lương thật à?"

"Cả ngày cứ đờ ra như khúc gỗ vậy, lại không thích nói chuyện, ở dưới quê lên nhưng làm việc cũng không tồi. Không có lương nhưng cô ta vẫn được bao nuôi ăn ở đây, cô ta muốn còn không được."

Người kia nở một nụ cười bí ẩn, hạ giọng nói: "Có thời gian thì giới thiệu cho tôi nhé, cậu ngại cô ta là gái quê nhưng tôi thì không chê đâu. Nhìn đáng về

trông vẫn còn non lắm, lúc làm khẳng định là rất hăng hái."

Ông chủ kia cười ngả ngón, vỗ bả vai người kia, nói lời thô tục: "Mấy cô nàng trong club so với cô ta đúng là không bằng, lúc nào rảnh hai ta cùng tới club. Tôi vẫn thích chơi với mấy con gà non hơn, tuy yếu ớt nhưng vẫn chết giãy như cá vậy, càng thú vị."

Hai người cùng nhau bật cười ha hả.

Thẩm Gia Kỳ từ trong bếp đi ra, mang theo một đĩa khoai tây đặt trước mặt Diệp Minh Xuyên.

Diệp Minh Xuyên nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, đối với Thẩm Gia Kỳ càng thêm thương cảm, nhân cơ hội hỏi: "Cô bao nhiêu tuổi rồi, sao không tìm công việc khác tốt hơn mà tới chỗ này làm để người ta khinh thường như vậy?"

Trên mặt Thẩm Gia Kỳ vẫn còn đọng nước mắt, nhẹ giọng trả lời: "Tôi 20, chỉ tốt nghiệp sơ trung, ngoại trừ làm công ở trong quán ăn thì tôi còn có thể làm cái gì nữa chứ?"

"Xem bộ dạng cô phỏng chừng là không có bạn trai?" Diệp Minh Xuyên trực tiếp hỏi.

Thẩm Gia Kỳ ừ một tiếng, nghe được tiếng khách ở bàn khác thúc giục đem cơm, cô nhanh lên tiếng rồi chạy ra sau bếp mang cơm lên.

Diệp Minh Xuyên gãi đầu, cậu thờ dài, có chút đau lòng nói: "Cô gái này cũng thật đáng thương, dưới quê lên, lại không hiểu biết nhiều, trời xa đất lạ, lại gặp phải tên chủ vô liêm sỉ như thế này. Tại sao lại để bản thân mình chịu tủi nhục như vậy chứ?"

Hàn Văn Hạo phụ họa theo, nói: "Đúng vậy, cô gái này còn nhỏ quá, sự đời còn chưa trải qua nhiều, lẻ loi một mình ở chỗ như này thật sự không an toàn. Bây giờ có quá nhiều đàn ông bỉ ổi, cô ấy nhẹ dạ cả tin như này rất dễ dàng bị lừa."

Diệp Minh Xuyên và Hàn Văn Hạo đang cùng nói chuyện, đột nhiên nghe được Thẩm Gia Kỳ kêu lên một tiếng. Lúc này Diệp Minh Xuyên trực tiếp đứng dậy xem xét thì thấy một người đàn ông trung niên với gương mặt xấu xí đang dùng móng heo vuốt eo Thẩm Gia Kỳ.

Thẩm Gia Kỳ vội vàng tránh đi, nhẹn không được mà hét lên: "Ông làm gì vậy? Hạ lưu!"

Người đàn ông kia thẹn quá hóa giận, lớn tiếng nói: "Mẹ nó tao làm gì mày mà mày kêu tao hạ lưu? Mẹ mày mới là hạ lưu, mẹ mày chỉ là một con kỹ nữ mà sinh ra cái đứa hạ lưu như mày."

Diệp Minh Xuyên rốt cuộc không nhịn được mà tiến tới, đem Thẩm Gia Kỳ che chắn ở sau lưng, ngẩng cao đầu, có chút tức giận mà nói: "Người anh em, nói chuyện văn minh hơn một chút đi. Cô gái này chả làm gì ông cả, ông nói như thế thật sự khó nghe đấy. Cơm ăn được thì ăn, không ăn thì cút đi."

"Mẹ kiếp, tao mắng nó thì liên quan gì đến mày. Sao, cái đứa con gái này có quan hệ thân mật với mày à?" Người đàn ông trung niên kia đứng lên, căm tức nhìn Diệp Minh Xuyên.

"Cô ấy là em gái tôi, ông mắng cô ấy chính là mắng tôi, ông nói xem, không liên quan đến tôi sao?" Diệp Minh Xuyên vén tay áo, thần sắc cũng trở nên lạnh băng.

Hàn Văn Hạo cũng tiến tới vén tay áo lên, liếc xéo người đàn ông trung niên kia mà nói thẳng: "Nói nhảm vừa thôi, ông ta khi dễ em gái mày, đánh ông ta gây mấy cái răng xong rồi biến."

Người đàn ông trung niên nhìn hai thanh niên trẻ tuổi trước mặt dường như muốn đánh ông ta một trận, lại vội vàng thay bằng một gương mặt tươi cười, lời nói mang theo một tia thỉnh cầu: "Đừng đừng, là tôi sai rồi, tôi xin lỗi, tôi còn có việc, không ăn nữa, các người không cần nói gì cả, tôi đi là được rồi."

"Cút đi." Hàn Văn Hạo chau mày, dùng ánh mắt ý bảo người đàn ông trung niên kia rời đi.

Thẩm Gia Kỳ cúi đầu, ngón tay chọc chọc vào nhau, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn, cảm ơn hai người."

"Mẹ nó chứ loại người nào cũng có trong cái quán này sao?" Diệp Minh Xuyên oán giận buông một câu, vươn tay ra, lớn mật nói: "Đừng làm ở chỗ này nữa, đi theo anh."

Thẩm Gia Kỳ a một tiếng, dường như là khó có thể tin, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Anh nói cái gì? Tôi theo anh đi đâu?"

"Anh là người bản địa, có thể giúp em tìm một công việc khác tốt hơn. Em ở chỗ này, một nửa tháng lương cũng bị trừ rồi, còn làm ở đây làm gì nữa?"

Thẩm Gia Kỳ vội vàng nói: "Không được, tôi đã đồng ý với ông chủ rồi, ít nhất cũng phải làm ở đây nửa năm. Nếu không tôi sẽ không được trả đầy đủ tiền lương. Với cả, nếu tôi rời khỏi đây thì không còn nơi nào khác để đi, tiền thuê nhà quá đắt."

"Em có tin anh không?" Diệp Minh Xuyên nghiêm túc nhìn Thẩm Gia Kỳ, thực thành khẩn hỏi.

Thẩm Gia Kỳ lắc đầu, lại gật đầu, dường như là đang lưỡng lự.

Hàn Văn Hạo vỗ vai Diệp Minh Xuyên, cười khúc khích nói: "Mày vừa tới đã muốn dẫn người ta đi, là tao thì tao cũng nghĩ mày có ý đồ bắt lương đó."

"Cô bé, nghe anh nói này, anh đang thuê một căn nhà, tiền thuê nhà cũng khá rẻ, hai phòng một sảnh, người anh em trước ở cùng cũng dọn đi rồi. Nếu không, em dọn tới chỗ anh ở đi, anh sẽ không thu tiền nhà của em."

Cái này, cái này có thể được sao? Thẩm Gia Kỳ nghĩ trong lòng, cô với bọn họ cũng chỉ mới gặp có một lần, sau đó liền dọn vào ở chung với bọn họ, chuyện này tuyệt đối không được!

Diệp Minh Xuyên liếc nhìn Hàn Văn Hạo, lại tiếp tục nói: "Cô bé, nếu em tin anh, anh sẽ trả tiền lương cho em. Anh có mở một cửa hàng sửa chữa xe, em có thể qua đó giúp đỡ anh. Một tháng tiền lương ở đây cho em bao nhiêu thì anh sẽ trả em bấy nhiêu, bao ăn bao ở, em xem có được không?"

Thẩm Gia Kỳ cho rằng, Diệp Minh Xuyên mở một cửa hàng sửa chữa xe như vậy, thế nào cũng có thêm vài người nữa ở cùng, chỉ cần không phải trai đơn gái chiếc ở một chỗ là được rồi.

Cơ hội như này chỉ có một lần, nếu bỏ qua thì sẽ không còn lần sau nữa. Dù gì chính mình cũng cô đơn, gặp được một người tốt như thế này, có lẽ cuộc sống cũng sẽ khá hơn.

Thẩm Gia Kỳ ngượng ngùng đồng ý với lời đề nghị của Diệp Minh Xuyên, Diệp Minh Xuyên tươi cười rạng rỡ, tiếp tục ăn com cùng Hàn Văn Hạo.

Ăn com xong, Diệp Minh Xuyên nói chuyện với chủ quán về việc từ chức của Thẩm Gia Kỳ, chủ quán com đương nhiên là không đồng ý.

Diệp Minh Xuyên trực tiếp uy hiếp nói: "Ông chủ, hiện tại tôi đang nói chuyện rất tử tế với anh, anh đừng có mà không nghe. Quán ăn này xảy ra quá nhiều vấn đề, có lẽ phải nhờ bên Công thương tới kiểm tra một chút. Tôi có một người bạn làm bên Cục Công thương, ngày khác tôi sẽ dẫn người đó tới đây."

Ông chủ cũng chẳng để tâm, cho rằng Diệp Minh Xuyên chỉ là đang hù dọa, nói cái gì cũng không trả tiền lương cho Thẩm Gia Kỳ. Không ngờ, ngày hôm sau người bên Cục Công thương đến kiểm tra thật, chủ quán đành phải cần rằng chuyển khoản tiền lương cho Thẩm Gia Kỳ.

Diệp Minh Xuyên và Hàn Văn Hạo đem theo hành lý của Thẩm Gia Kỳ cho vào trong cốp xe, sau đó lái xe về nhà Diệp Minh Xuyên.

Thẩm Gia Kỳ nhìn căn nhà có chút hỗn độn, lúc này mới nhớ ra mà hỏi: "Nơi này, có nhiều người ở không?"

"Cái nhà này chỉ có một mình anh ở thôi, em ở phòng này, còn anh ở phòng trong kia." Diệp Minh Xuyên giải thích.

Ánh mắt Thẩm Gia Kỳ có chút bối rối, kinh ngạc hỏi: "Ý của anh là, cái căn hộ này, chỉ có hai người chúng ta ở thôi sao?"

"Không sai!" Diệp Minh Xuyên thân nhiên nói, sau đó bổ sung thêm: "Cửa hàng sửa xe cũng chỉ có một mình anh làm, bây giờ có em đến giúp là thành hai người."

Tự nhiên có cảm chính mình mời địch lên thuyền nhỉ? Nhưng mà, nếu đem căn hộ này dọn dẹp lại một chút thì so với chỗ cô ở trong tiệm com cũng khá hơn nhiều!

Sau khi Hàn Văn Hạo rời đi, Diệp Minh Xuyên đưa Thẩm Gia Kỳ đi mua hai bộ quần áo mới cùng với đồ dùng cá nhân. Lúc này cậu mới phát hiện ra, Thẩm Gia Kỳ mà ăn mặc gọn gàng một chút thì vô cùng xinh đẹp.

Hai người cùng ăn com chiều, Diệp Minh Xuyên kể cho Thẩm Gia Kỳ nghe một chút về hoàn cảnh của mình. Thẩm Gia Kỳ cũng nói cho cậu nghe về những chuyện mình đã trải qua, Diệp Minh Xuyên cảm thấy đau lòng không thôi.

Cũng không biết như thế nào, Diệp Minh Xuyên đuổi tay nắm lấy tay Thẩm Gia Kỳ, nhẹ giọng nói: "Anh đang độc thân và em cũng thế, hay là chúng ta ở bên nhau đi?"

Thẩm Gia Kỳ có chút bối rối nói: "Nhưng chúng ta mới chỉ quen biết được nửa ngày!"

"Nửa ngày cũng là đủ rồi, bây giờ là thời đại nào rồi chứ, là thời đại gặp mặt lần đầu là yêu đó! Hoàn cảnh của chúng ta như thế nào không phải đều cùng nhau nói ra hết rồi sao? Đã hiểu biết lẫn nhau rồi, anh cũng thực sự rất thích em, nếu em cũng thích anh, vậy thì chúng ta liền ở bên nhau."

Nhìn ánh mắt Diệp Minh Xuyên tha thiết như vậy, Thẩm Gia Kỳ như bị ma xui quỷ khiến mà nói: "Được, em đồng ý."

Giữa nam và nữ, nếu đã xuyên thủng được tầng cửa sổ giấy này rồi thì chuyện gì tiếp theo đến cũng phải đến.

Hai người sau khi tắm xong, Diệp Minh Xuyên trực tiếp ôm Thẩm Gia Kỳ tới phòng ngủ, dịu dàng phủ lên môi cô.

Thẩm Gia Kỳ không kịp thích ứng, vội vàng nói: "Minh Xuyên, chuyện này có phải quá nhanh rồi không, em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng."

"Không nhanh đâu, vì cái ngày này, anh đều đã chuẩn bị hơn hai mươi năm nay rồi." Hơi thở của Diệp Minh Xuyên càng ngày càng gấp gáp, cậu là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một cô gái, dường như tất cả tế bào cùng mạch máu trên người đều đang vui sướng hò hét.

Hai người ôm nhau cùng dây dưa hôn môi, cuối cùng Diệp Minh Xuyên cũng không thể nhẫn nại mà đem thứ đó thâm nhập vào sâu bên trong chốn đào nguyên.

Trong vùng đất ẩm áp đó, những cây non khỏe mạnh trưởng thành lên. Cây non càng lúc càng lớn, kết thành cây trái, chỉ cần nhéo nhẹ một cái, một thứ chất lỏng rơi xuống, thấm sâu vào trong đất mẹ.

Thắm Gia Kỳ đột nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng, sắc mặt cô trắng bệch ra: "Minh Xuyên, anh, anh không dùng cái đó, nhờ em mang thai thì sao?"

Diệp Minh Xuyên hôn lên trán cô, dịu dàng nói: "Không sao cả, anh sẽ cưới em. Nếu em mang thai, vậy thì cứ sinh đứa bé ra, anh sẽ nuôi cả hai mẹ con!"

Thắm Gia Kỳ gật đầu, ôm chặt lấy Diệp Minh Xuyên. Những cú thúc ngày càng mãnh liệt, Thắm Gia Kỳ phát ra những tiếng rên rỉ không thể diễn tả được. Thứ chất lỏng đó từng viên, từng viên một thấm vào trong đất, tạo thành những bông hoa rực rỡ nở rộ.

Tuy rằng sau đó, hai người đã trải qua một thời gian hiểu lầm nhau, Thắm Gia Kỳ còn vì thế thiếu chút nữa đi phá thai. May mắn thay, Diệp Minh Xuyên đã kịp thời tỉnh ngộ, trước sau chỉ yêu Thắm Gia Kỳ tới tận xương tủy, thực hiện lời hứa của chính mình với cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đại kết cục: Những tháng ngày ngọt ngọt ngọt sau khi kết hôn

"Vợ, hôm nay là sinh nhật em, em đoán xem anh đã chuẩn bị quà gì cho em?" Trương Đông Lương cầm cái hộp hươu hươu trước mặt Diệp Nam Cẩm, bên trong hộp phát ra những tiếng vang rõ rệt.

"Vòng cổ? Lắc tay?" Diệp Nam Cẩm nhíu mày, nghiêm túc suy đoán. Nhìn Trương Đông Lương lắc đầu, cô mở to mắt, vui vẻ hỏi: "Chẳng lẽ là Hán phục?"

Trương Đông Lương duỗi tay nhéo má Diệp Nam Cẩm, dịu dàng nói: "Là một cuốn sách!"

Diệp Nam Cẩm ồ một tiếng, nghĩ rồi lại tưởng tượng, cao hứng nói: "Có phải, những lời em nói anh đều nhớ rõ không. Mấy ngày trước em nói muốn mua sách nên anh đã mua nó sao?"

Trương Đông Lương nhướn mày, khẽ nhếch môi: "Không phải, là cuốn sách anh tự viết. Cũng không đúng, là sách anh làm cho em."

"Anh đừng úp úp mở mở nữa, mau lấy ra cho em xem đi!" Trong lòng Diệp Nam Cẩm hồi hộp mong chờ, cô thật sự muốn biết Trương Đông Lương đã viết những gì cho cô.

Trương Đông Lương mở giấy gói quà, lấy cuốn sách mình tự làm ra, Diệp Nam Cẩm nhìn thoáng qua, hai mắt đều sáng lên.

Ảnh bìa chính là bức chân dung tuyệt đẹp của một người con gái trong trang phục cổ trang. Không sai, người con gái đó chính là cô! Cô nhớ rõ, đây chính là bức ảnh cô mặc Hán phục gửi cho anh.

Trên bìa cuốn sách là một câu rất khuôn sáo cũ kỹ, nhưng lại rất ấm lòng —— Anh yêu em trọn đời trọn kiếp.

Phía dưới đề tên tác giả, Lương Cẩm.

Diệp Nam Cẩm cầm lấy cuốn sách, mở trang bìa ra, trang đầu tiên là phần mô tả, ở trên có ba dòng chữ đan xen nhau.

Cuốn sách này dành riêng cho

Người anh yêu nhất —— Diệp Nam Cẩm.

Mãi mãi —— Trương Đông Lương.

Trong lòng Diệp Nam Cẩm cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô mở sang trang thứ hai, là một loạt mục lục, dựa vào tiêu đề có thể nhìn thấy từng kỷ niệm mà hai người bọn họ đã cùng trải qua.

Lần đầu tiên gặp em

Mười dặm bánh xuân

Gặp em trai

Canh gà không ngọt em rất ngọt

Chúng ta ở bên nhau đi

Tò tình thành công

Lần đầu hôn môi

Gặp gia trưởng

Những ngày ở bệnh viện

Phá kén thành điệp

Đăng ký kết hôn

Quãng đời còn lại chỉ có em

Diệp Nam Cầm mở từng trang một, thật trùng hợp, lần đầu hôn môi.

Tiểu khả ái của tôi hôm nay cũng đã đồng ý với lời tỏ tình của tôi, thật là vui vẻ! Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu khả ái, tôi đã rất thích cô ấy. Tôi theo đuổi cô ấy cũng đã lâu, cuối cùng cũng thành công!

Trời xanh biết, tôi đã lo lắng như thế nào, tay tôi ướt đầm mồ hôi. Tôi muốn hôn cô ấy, nhưng tôi lại không dám. Cuối cùng, tôi đã lớn mật nắm lấy cơ hội!

Thật sự rất ngọt, thì ra, hôn môi là một điều tốt đẹp như vậy. Tưởng tượng mỗi ngày ôm tiểu khả ái trong lòng mà hôn cũng thấy đủ rồi!

Về sau, tôi phải đối xử với tiểu khả ái nhà tôi thật tốt, không để cho cô ấy chịu bất cứ đau khổ nào. Rốt cuộc, về sau cô ấy cũng chính thức trở thành vợ tôi!

Diệp Nam Cầm, hôm nay em phải nhớ rõ một điều. Bạn trai em, Trương Đông Lương, thật sự rất yêu em!

Phía dưới còn có một bức hình hai người chụp chung. Trong ảnh chụp, Diệp Nam Cầm ngượng ngùng cúi đầu, Trương Đông Lương vuốt tóc cô, trong ánh mắt tràn ngập sự sùng bái.

Diệp Nam Cầm khẽ mỉm cười, tỉ mỉ xem từng tờ một, vừa mới ngẩng đầu lên định nói gì đó, Trương Đông Lương đã cúi người xuống hôn lên môi cô.

Lại là một nụ hôn ngọt ngào khác, khuôn mặt Diệp Nam Cầm đỏ ửng lên, nhẹ nhàng đẩy anh ra, dịu giọng nói: "Một chút hình thức cũng không có."

"Em là vợ anh, còn phải quan tâm tới hình thức sao? Sao thế, em không muốn được anh hôn sao?" Trương Đông Lương chạm vào mi mắt, ngả ngón nói.

"Không muốn." Diệp Nam Cầm chu môi, quay đầu sang chỗ khác.

Trương Đông Lương ngồi bên cạnh cô, dịu dàng nhìn cô. Anh đưa tay ra cùng cô đan chặt mười ngón tay, giọng điệu rất nhẹ, lại phảng phất chút hơi thờ ơ lạnh lùng: "Không, em muốn, em đặc biệt muốn."

"Anh xấu, bây giờ em mới phát hiện ra, anh chính là người xấu nhất mà em từng gặp." Diệp Nam Cầm kiêu ngạo nói, hai má phồng lên.

Trương Đông Lương cười hi hi nói: "Đúng vậy, anh chính là người xấu đó. Anh là một con sói xám, chỉ thích ăn thịt tiểu bạch thỏ là em thôi. Nếu em nói anh hỏng rồi, vậy thì anh sẽ hư đến triệt để cho em xem."

"Này, anh định làm gì? Anh đừng có mà sờ vào em, anh đừng chơi lưu manh. Em, nơi đó mà sờ vào, liền rất, rất ngứa." Diệp Nam Cầm cố gắng đẩy anh ra, ngăn cản ý đồ của anh.

"Tại sao mặt em lại đỏ thế, nhanh như vậy liền không chịu nổi rồi sao?" Trương Đông Lương tiến đến bên tai cô, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay chính là sinh nhật của em, anh còn định đem chính mình tặng cho em làm quà sinh nhật đó."

"Không cần, em mới là không cần tới anh." Diệp Nam Cầm bày ra bộ dạng xấu hổ, trong giọng nói còn mang theo một tia thẹn thùng.

Trương Đông Lương tiếp tục nhéo vào nơi không thể miêu tả được của Diệp Nam Cầm, lại tiến đến bên tai cô nhẹ giọng nói: "Không cần? Không được! Hôm nay anh nhất định sẽ bá vương ngành thượng cung (*), em có thể không cho anh sao? Hai chúng ta có đăng ký kết hôn hợp pháp đó, biết không?"

(*) bá vương ngành thượng cung: bá vương" chỉ những người siêu mạnh mẽ, "ngành thượng cung" hiểu là "xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nữ", mà "cường cung" thì hiển nhiên sẽ bắn ra "cường tiễn". Từ "cường tiễn" hài âm hoàn toàn với "cường gian", mà "cường gian" thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên người xưa vốn tạo ra vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ "bá vương ngành thượng cung" thay thế cho hai từ "cường gian".

"Cường gian trong hôn nhân cũng là phạm tội, em có thể báo cáo anh." Diệp Nam Cầm ngửa cổ lên, hung hăng trừng mắt nhìn Trương Đông Lương.

"Mùi nước hoa trên cơ thể em là cái mùi anh phạm tội..." Trương Đông Lương cứng miệng nói, lại tiếp tục nhướn mày: "Hôm nay, anh là bá đạo tổng tài, anh ở trên đành phải cường chế yêu, em kêu đi, em càng kêu, anh càng phấn khích hơn."

A a a, hoàn toàn không biết xấu hổ, ông xã muốn cùng cô cường chế play!

Diệp Nam Cầm biết cô không thể chạy trốn nổi, chỉ ồm ồm làm bộ phản kháng. Tay của Trương Đông Lương cảm nhận được xúc cảm ầm áp truyền đến từ nơi không thể miêu tả được của Diệp Nam Cầm.

Mỗi cái dây thần kinh của anh dường như đều đang kêu gào, mau vào, mau vào đi, xông lên đi, cứ làm đi!

Mầm mống của Trương Đông Lương sớm đã khỏe mạnh trưởng thành, nó ngẩng cao đầu lên, dường như chỉ chờ để được phát động.

Trương Đông Lương cảm thấy trên người rất nóng, đặc biệt nóng, đặc biệt là cái dao thương không thể miêu tả ấy, hận không thể lập tức anh dừng chiến đấu.

Anh nhin không nổi, anh chịu không nổi. Cách một tầng vải mỏng anh có thể cảm nhận được, phía bên trong Diệp Nam Cầm như đã tạo thành một cái suối nước nóng, chỉ chờ mầm mống của anh chìm sâu vào bên trong, tận tình tắm gội.

Ôm ấp, hôn môi, sờ sờ, cọ cọ, hiển nhiên là không thỏa mãn được Trương Đông Lương. Vì thế đành phải thuận theo ý trời, quần áo hai người đều nhanh chóng được lột sạch vứt xuống đất. Cái nơi không thể miêu tả được dung hợp ở bên nhau, làm những động tác không thể miêu tả được.

"Đừng." Diệp Nam Cầm cau mày, cô không thể chịu được cái cảm giác này.

"Đừng dừng lại, có phải không?" Trương Đông Lương nghe xong lời, thúc một cái thật mạnh khiến Diệp Nam Cầm trực tiếp kêu lên.

Cả căn phòng tràn ngập hơi thở quuyến rũ, tản ra, làm người ta trầm mê, vui sướng, kêu gào...Sảng!

Ông xã giỏi quá! Giá trị nhan sắc lớn, thứ đó còn lớn hơn, tốt tính, a a a a, hạnh phúc muốn chết!

Diệp Nam Cầm không biết xấu hổ mà nghĩ vậy, quãng đời còn lại có anh, thật là hạnh phúc cả đời!

*

Sau khi Trương Đông Lương kết hôn, tham vọng sự nghiệp của anh không hề giảm đi bất cứ chút nào. Anh đã sử dụng số tiền kiếm được tại quầy hàng lại điều tra thị trường trong một thời gian dài, sau đó đã mở thêm một cửa hàng ở tầng trệt của một trung tâm thương mại mới xây, lấy tên là "Đồ ăn vặt Lương Cầm".

Lần này, anh vẫn tập trung vào những món ăn thân quen với người dân. Chủ yếu là bán cơm, sủi cảo, mì sợi, còn có cả mì xào cùng một vài đồ ăn vặt tự làm nữa.

Điều mà Trương Đông Lương không nghĩ tới chính là, lúc anh mở cửa hàng thứ hai, Tần Phong và Diệp Minh Xuyên đều đến hỗ trợ, nhưng vẫn không thể lo liệu được hết công việc. Có quá nhiều người tới, các công ty trong trung tâm thương mại cũng như nhân viên ở gần đó cũng tới ăn cơm trưa. Vì là tầng trệt nên không có nhiều cửa hàng lắm, tiệm cơm càng không có.

Trương Đông Lương cảm thấy chính anh đã nắm bắt được cơ hội kinh doanh này, dứt khoát thông báo tuyển thêm hai người phục vụ nữa. Ở cửa hàng hầu như đều là tính tiền trước rồi mới lấy cơm. Mỗi ngày vào giữa trưa không ngừng đón tiếp khách hàng, mỗi đêm lại đếm tiền, đếm tới nỗi chuột rút cả tay!

Công việc của Diệp Nam Cầm cũng rất thuận lợi, bởi vì chất lượng bán thảo của cô rất cao, nhận được sự khen ngợi của độc giả. Không lâu sau đó, cô được thăng chức thành chủ biên, tiền lương cũng được tăng gấp đôi.

Cuối tuần, Trương Đông Lương đều dành ra một ngày để nghỉ ngơi hoặc cùng Diệp Nam Cầm ra ngoài dạo phố.

"Ông xã, chúng ta mua dâu tây đi, trông tươi ngon quá!" Diệp Nam Cầm đi ngang qua một quầy trái cây, cô nhìn thấy những trái dâu tây đỏ mọng, hai mắt sáng lên.

Cô túm lấy ống tay áo Trương Đông Lương mà làm nũng.

"Vợ, đều nghe em tất, em nói mua anh sẽ mua cho em." Trương Đông Lương nhướn mày, vô cùng hào sảng mà nói: "Anh đây không thiếu tiền, mua hai hộp đi. Chúng ta một hộp, mang về cho mẹ một hộp, mẹ cũng thích ăn dâu tây lắm."

"Ông xã, anh thật chu đáo." Diệp Nam Cầm vui vẻ cười nói: "Lát nữa, em mua cho anh một bộ quần áo."

"Được đó, vợ yêu." Trương Đông Lương xoa đầu Diệp Nam Cầm, ánh mắt tràn ngập sự sùng nịnh.

Diệp Nam Cầm lấy hai hộp dầu tây cho vào trong túi, sau đó đưa cho Trương Đông Lương, cười trêu chọc nói: "Vệ sĩ, xách túi."

"Rất vui lòng vì ngài mà cống hiến." Trương Đông Lương rất phối hợp đón lấy cái túi, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Hai người đi dạo phố mua rất nhiều thứ, túi to túi nhỏ, đều là mỹ phẩm dưỡng da cùng quần áo, giày dép của Diệp Nam Cầm.

Trương Đông Lương xách túi to túi nhỏ đi theo sau, có chút không vui, nói: "Vợ, anh mua cho em nhiều đồ như vậy, em định lúc nào mới mua quần áo cho anh thế?"

"Yên tâm, nhất định sẽ mua một cái gì đó cho anh. Em vừa nhìn rồi, cái kia không hợp với anh chút nào." Diệp Nam Cầm khẽ cười thâm.

Hai người đi đến một nơi nghỉ ngơi, Diệp Nam Cầm dịu dàng nói: "Anh ngồi đây nghỉ một lát đi, em đi mua đồ cho anh."

Hai mắt Trương Đông Lương sáng lên, vội vàng hỏi: "Em biết kích cỡ quần áo của anh sao? Hay là anh cũng tự đi thử một chút!"

"Không cần, mỗi ngày đều ở cùng nhau, cái này em còn có thể không biết sao?" Diệp Nam Cầm cười một tiếng, vỗ ngực bảo đảm nói: "Anh yên tâm, lát nữa, em nhất định sẽ mang một món quà về cho anh, đảm bảo vừa lòng với anh."

Bộ dạng lúc này của Trương Đông Lương rất là mong chờ, nhẹ nhàng gật đầu nhìn theo bóng lưng Diệp Nam Cầm đi vào bên trong trung tâm thương mại.

A a a, vợ mình mua cho mình một món quà, không biết là cái gì nhỉ? Một cái đồng hồ? Một bộ tây trang?

Rất mau, Diệp Nam Cầm liền trở lại, trên tay chỉ có hai cốc lê chưng đường phèn. Không sai, chỉ có duy nhất hai cốc lê chưng đường phèn.

"Đi nhiều như vậy khát nước rồi đúng không? Mau uống đi, hôm nay em cũng tiêu pha một chút để mua quà cho anh rồi nè." Diệp Nam Cầm cười tươi như nắng ấm mùa xuân.

Trương Đông Lương nhú mày, chỉ vào cốc lê chưng đường phèn, có chút khó tin mà hỏi: "Cái này sao? Không phải cái khác?"

"Đúng vậy, chính là cái này!" Diệp Nam Cầm nhìn phản ứng của Trương Đông Lương, khóe miệng khẽ nhếch lên, thần sắc có chút giảo hoạt.

Trương Đông Lương có chút tức giận: "Vợ, đây chính là thành ý của em sao! Một cốc lê chưng đường phèn là có thể mua chuộc được anh sao? Trong mắt em, ông xã em là người dễ dàng bị đuổi đi như vậy sao?"

Diệp Nam Cầm cười ha ha, sau đó mới tiếp tục nói: "Trêu anh một chút thôi mà, anh không vui sao? Vừa nãy em vào trong đó, nhìn thấy có bán thất lưng, nên em đã mua cho anh một cái rồi."

"Được đó, cái này tốt hơn nhiều này. Vợ, lát nữa về nhà em phải thay cho anh đó!" Trương Đông Lương nhướn mày, ngả ngón nói.

Hai người đi dạo một vòng, mua bán một hồi, một đồng tiền mặt thành công biến thành một đồng lớn quần áo cùng đồ dùng hàng ngày.

Về đến nhà, Diệp Nam Cầm mệt mỏi dựa vào trên sofa, Trương Đông Lương lại gấp tới nỗi không chờ để lấy thất lưng ra, vô cùng cao hứng mà nói: "Vợ, nhanh lên, anh chờ không kịp, nhanh giúp anh đổi thất lưng đi."

Diệp Nam Cầm nhìn Trương Đông Lương đứng ở trước mặt mình, mà chính cô lại đang ngồi trên sofa, sau đó, chính cô còn phải giúp anh tháo thất lưng!

Cái loại tư thế này thật quá ngại ngùng mà! Để người khác thấy được có khi còn nghĩ chính cô đang làm cái kia cho chồng, quá là then!

Chẳng qua nhìn ánh mắt mong chờ của Trương Đông Lương, Diệp Nam Cầm lại không đành lòng cự tuyệt, đành phải cúi tay nhẹ nhàng tháo thất lưng của anh ra.

Nhưng lúc Diệp Nam Cầm đang định đeo thất lưng mới cho Trương Đông Lương thì Trương Đông Lương đột nhiên tụt quần xuống.

Cái thứ chói lọi kia cứ ở trước mặt Diệp Nam Cầm chậm rãi lớn lên. A a a, sao lại có thể như vậy chứ, chồng cô quá xấu xa rồi!

Không đợi Diệp Nam Cầm phản ứng lại thì cô đã bị đẩy ngã trên sofa, thất lưng của cô cũng bị Trương Đông Lương tháo ra vứt xuống dưới.

"Anh làm cái gì vậy? Anh phát rồ à? Ban ngày ban mặt, anh bị Teddy nhập hồn à?" Diệp Nam Cầm cố gắng giãy giụa, nhỏ giọng cầu xin: "Buổi tối được không, em còn rất nhiều quần áo muốn thử để còn chụp ảnh đăng lên "vòng băng hữu" đó!"

"Em không mặc quần áo chính là đẹp nhất. Chẳng lẽ một soái ca ngồi ngời ngời trước mặt em thế này, em còn nghĩ muốn chạy nhanh đi sao?" Trương Đông Lương cúi tay câu lấy cằm Diệp Nam Cầm: "Em có thể không nghĩ tới, còn anh chính là không thể chờ được."

"Anh muốn em, đặc biệt muốn, mau tới đây, để ông xã từ từ yêu thương em"

Diệp Nam Cầm cảm thấy cả người nhũn ra, cũng không biết quần áo trên người mình từ lúc nào đã bị lột sạch. Thay vào đó là sự tiếp xúc thân mật của da thịt, dao thương. Một cái liền đâm tới tận trời cao.

Tùng đột ngột sổng gọn tới, làm người ta cảm thấy trầm mê, cảm thấy có chút men say.

*

Sinh nhật Trương Đông Lương, Tần Phong một nhà ba người, Diệp Minh Xuyên cũng một nhà ba người, đều tới xem náo nhiệt.

Tần Phong vừa mới vào cửa, nhìn thấy Trương Đông Lương thì lập tức nhướng mày, vươn tay ra, trên mặt mang theo biểu tình vui mừng: "Anh Đông, sinh nhật vui vẻ nha, đã lâu không gặp, ôm một cái."

Trương Đông Lương cũng vươn tay ra đập tay với Tần Phong một cái, trêu chọc nói: "Cậu đều đã làm ba rồi, một chút cũng không thận trọng gì cả."

"Việc gì phải thận trọng với anh chứ?" Tần Phong thoải mái cười to nói: "Cũng đừng nói, anh vẫn luôn cho rằng chỉ có con trai mới đặc biệt bướng bỉnh. Con gái anh rất là an tĩnh và dịu dàng, ai ngờ cũng thật bướng bỉnh nha"

"Điều đó cũng không phải là phụ thuộc vào cậu. Đừng nói chỉ có con gái cậu, con gái anh cũng ồm ồm hết cả lên, thật giống anh lúc còn nhỏ." Trương Đông Lương dương dương tự đắc nói.

Diệp Minh Xuyên chen vào nói: "Anh rề, anh với anh Phong khi còn nhỏ đều bướng bỉnh nên con gái sinh ra cũng bướng bỉnh. Còn con gái em một chút cũng không giống em, nhưng lại rất an tĩnh nha!"

Trương Đông Lương nhướng mày, cười lớn tiếng nói: "May mà không giống em, giống em dâu, em xem em dâu ít nói như vậy, sinh con cũng ít nói."

Hàn Linh Linh nghe được lời này, cô ý cười hỏi: "Anh Đông, ý anh là gì? Ý anh là chúng em đều không an tĩnh nên sinh con cũng bướng bỉnh sao?"

"Có đứa giống ba, có đứa giống mẹ!" Trương Đông Lương tươi cười, hào sảng nói: "Con gái anh tính nết giống anh, đáng vẻ lại giống Nam Cẩm, lớn lên chắc chắn sẽ có nhiều người theo đuổi!"

Diệp Nam Cẩm cùng Hàn Linh Linh, Thẩm Gia Kỳ ngồi sổng vai trên sofa, mỗi người ôm một đứa bé gái.

Diệp Nam Cẩm nhìn con gái trong lòng, khoe mắt trần ngập ý nói: "Từ lúc có con, cảm giác đòi người thật là phong phú. Con gái một khắc cũng không rời tay em. Mọi người xem, em ngồi ở đây, con gái liền vươn tay ra muốn nắm lấy quần áo em"

Thẩm Gia Kỳ cũng cười, phụ họa theo: "Con gái em cũng thế. Chỉ cần không thấy em đâu là lại oa oa khóc lớn lên, nhìn thấy em nó lại cười, em nhìn con bé như vậy cũng thấy nhẹ nhõm hơn."

Hàn Linh Linh thuận miệng nói: "Đúng rồi, lần trước Nam Cẩm có nói với chị, ba đứa con gái của chúng mình có thể hợp thành một nhóm. Nam Cẩm còn nổi hứng đặt tên, gọi là Thiên kim nữ đoàn."

"Thiên kim nữ đoàn?" Thẩm Gia Kỳ che miệng cười nói: "Chị, em thấy cái tên này cũng ngẫu nhiên quá, không thì gọi là Thiên kim tỷ muội."

"Nếu không thì gọi là Thiên kim truyền kỳ, hoặc là Thiên kim...Tên nào cũng phải có hai chữ thiên kim, dứt khoát gọi là YZQ-GIRLS đi!"

Hàn Linh Linh nhất thời không hiểu, hỏi lại: "YZQ-GIRLS? Cái chữ sau là các cô gái, vậy chữ trước nghĩa là gì?"

Thẩm Gia Kỳ cười, giải thích: "Diệp, Trương, Tần, ba chữ cái đầu ý!"

Diệp Nam Cẩm tỏ ra vẻ nữ quyền mà nói: "Chúng ta sinh con, việc gì phải lấy chữ cái đầu của đám đàn ông kia, lấy của chúng ta ý!"

Hàn Linh Linh cũng phụ họa theo: "Được, chị đây tuyên bố, từ hôm nay trở đi, HSY-GIRLS chính thức thành lập."

Tuy rằng hôm nay là sinh nhật Trương Đông Lương, nhưng anh thật ra cũng không rảnh rỗi, một tay nấu đồ ăn. Đương nhiên, Tần Phong và Diệp Minh Xuyên cũng hỗ trợ cùng.

Một lát sau, mười món ăn được mang ra, Tần Phong không thể không khen: "Đồ ăn so với ở cửa hàng anh thật không giống chút nào! Nấu ăn công phu như vậy, đúng là số một!"

Trương Đông Lương vô cùng đắc ý, tự luyến nói: "Anh cậu ở phương diện nào cũng là số một! So với cậu mạnh hơn nhiều!"

Tần Phong nhớ tới lần mình bị Hàn Linh Linh vật tay thảm bại, không có ý tốt mà nói: "Cũng không chắc, nếu là vật tay, không chừng anh cũng không thể thắng được cô ấy!"

"Nói linh tinh cái gì đầu, anh đây mà thua vợ cậu thì anh đã không sống sót được trong cái xã hội như vậy! Kể cả vợ cậu có mạnh mẽ thế nào, cũng đâu có thể so sánh với một người đàn ông như anh chứ?"

Trương Đông Lương đột nhiên nhìn Tần Phong, dường như đã hiểu ra mà khẽ cười: "Có phải cậu thất bại trong tay vợ cậu đúng không? Thế lực của cậu chẳng lẽ không bằng vợ cậu sao?"

Sự nam tính của Tần Phong bị đem ra trêu chọc khiến anh ta nhanh chóng đỏ mặt, vội vàng giải thích: "Không có, anh đừng có nói linh tinh. Em chơi vật tay với vợ em, đó là em, em cố tình khiêm tốn. Nếu anh với vợ anh vật tay, anh cũng nghiêm túc như thế sao?"

"Đúng vậy, ba trận anh thắng cả ba!" Trương Đông Lương nhướn mày, nhếch mép cười.

Tần Phong ồ một tiếng, ừ ừ nói: "Cứ như vậy mà anh còn có thể cưới được vợ, đúng là trời cao có mắt! Một người đàn ông thẳng thắn như anh mà bị đưa lên mạng chắc chắn sẽ bị mắng là đàn ông thẳng thắn, không biết khiêm tốn, xứng đáng độc thân cả đời!"

"Hiện thực chính là như vậy đó, cậu không thấy anh có vợ, còn có cả con gái, cuộc sống của bọn anh quá tốt!"

Nhìn Trương Đông Lương mặt mày vui vẻ, Tần Phong a một tiếng, đối chọi gay gắt: "Có gì đặc biệt hơn người khác đâu. Em cũng có vợ, cũng có con gái. Minh Xuyên cũng có, chúng em đều không phải câu độc thân, anh khoe ra làm cái gì!"

Trương Đông Lương nhướn mày, cười ha ha nói: "Anh cứ thích khoe ra đấy, vợ anh vừa đẹp lại vừa dịu dàng. Mấu chốt chính là, cô ấy đối xử với anh rất tốt, anh nghĩ thế nào liền muốn khoe ra như thế ấy!"

Tần Phong tròn tròn mắt liếc Trương Đông Lương một cái, lại cầm một bình rượu tới mở ra, cười nói: "Tới tới tới, chúng ta cùng uống rượu dùng bữa. Linh Linh, các em cũng mau tới đây đi, các em uống nước chanh."

Trong bữa ăn cũng không thiếu đi tiếng cười vui vẻ, Diệp Minh Xuyên tươi cười nói: "Mấy năm nay người ta mua xe nhiều, việc kinh doanh ở cửa hàng của em cũng quá tốt, nhiều việc quá cũng không lo hết được!"

Tần Phong cùng Diệp Minh Xuyên chạm cốc, trêu chọc nói: "Đến lượt cậu kiểm tiền rồi đó ông chủ Diệp, nếu mà lo không hết việc thì cứ thuê hai bọn anh."

Diệp Minh Xuyên uống một ngụm hết nửa ly rượu, cười nói: "Không kiểm tiền thì còn có thể là gì nữa chứ, em còn phải kiểm tiền để nuôi vợ với con gái nữa! Em không đọc sách nhiều lại không học hành đầy đủ, nhưng em muốn sau này con gái mình được học trong một ngôi trường danh giá."

Trương Đông Lương gật đầu, uống một ngụm rượu, cũng tùy tiện mà nói: "Không sai, con gái mà, sau này nhất định phải giàu có. Tương lai, anh cũng muốn kiếm được nhiều tiền, anh muốn vợ anh và con gái có thể mua bất cứ thứ gì mình muốn."

Tần Phong cũng không muốn chịu thua, vội vàng bổ sung thêm: "Không sai, không sai, tương lai em cũng muốn cho vợ và con gái được nhìn thấy mọi thứ trên đời. Em sẽ đưa con gái tới Thổ Nhĩ Kỳ lãng mạn, còn tới cả Tokyo và Paris nữa. Con gái bảo bối của em, nhất định phải gả cho một người thật tốt, không cần là cao phú soái (*), cũng không cần phải tốt nghiệp trường danh giá, mọi thứ em đều không cần."

(*) cao phú soái: ý muốn nói những anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, vừa giàu có, lại vừa trí thức.

Ba người đình đặc mà nói chuyện với nhau, khoe khoang từng cái một, Diệp Nam Cầm cùng Hàn Linh Linh, Thẩm Gia Kỳ ôm con, trên mặt đều cười tươi hạnh phúc.

Ăn cơm xong, Trương Đông Lương đề nghị: "Chẳng mấy khi được tụ tập đông đủ như thế này, chúng ta cùng chụp chung một bức ảnh đi."

"Được đó!" Tần Phong nắm lấy bả vai Trương Đông Lương, nhướn mày nói: "Chụp chung xong hai anh em mình cùng chụp riêng một tấm đi!"

"Đi mà chụp riêng với vợ cậu, anh với cậu chụp quá mẹ nó xấu hổ!" Trương Đông Lương đẩy Tần Phong ra, kiên định cự tuyệt cái lời đề nghị này.

Tần Phong a một tiếng, khinh thường nói: "Người muốn chụp ảnh với anh đây phải xếp một hàng dài mới đến lượt, cho người cơ hội người còn không muốn."

Trương Đông Lương sắp xếp lại vị trí của mọi người, dọn dẹp lại cái ghế, sau đó đặt chế độ đếm ngược, mọi người đều cười tươi, cùng nhau hô "Con gái!"

Trương Đông Lương đăng ảnh chụp lên "vòng bằng hữu", Diệp Minh Xuyên và Tần Phong lập tức vào nhấn thích.

Ở phần bình luận phía dưới.

Diệp Minh Xuyên: Em đẹp trai nhất.

Tần Phong: Anh siêu cấp đẹp trai.

Trương Đông Lương: Anh vũ trụ vô địch cao phú soái.

Diệp Minh Xuyên: Anh rề thật không biết xấu hổ!

Tần Phong: Anh Đông thật không biết xấu hổ!

Mọi người quây quần bên nhau, trêu chọc khoác lác nói chuyện thật lâu, thẳng đến gần chạng vạng, nhà Diệp Minh Xuyên và nhà Tần Phong mới rời khỏi nhà Trương Đông Lương.

Buổi tối, Diệp Nam Cầm đặt bảo bảo vào trong cũi, dỗ cho bảo bảo ngủ. Trương Đông Lương lập tức ôm lấy Diệp Nam Cầm, tiến đến bên tai cô mà phả ra một ngụm khí, giọng nói vô cùng ngả ngớn: "Bảo bảo ngủ rồi, chúng ta cũng nên ngủ thôi."

"Đừng, hôm nay mệt muốn chết, em chỉ muốn ngủ một giấc thôi." Diệp Nam Cầm bĩu môi, không tình nguyện nói.

Trương Đông Lương dịu dàng vuốt lấy eo Diệp Nam Cầm, cười lấy lòng: "Vợ, hôm nay là sinh nhật anh, anh muốn lấy em làm quà tặng. Cho anh đi, cho anh, được không?"

"Không được! Em muốn đi ngủ, anh cũng đi ngủ đi." Diệp Nam Cầm đẩy Trương Đông Lương ra, đi tới giường nằm xuống.

Trương Đông Lương đề trên người cô, mỉm cười nhẹ giọng nói: "Vợ, em thật là đẹp."

"Em đẹp sao? Vậy anh nói xem em đẹp ở đâu?" Trên mặt Diệp Nam Cầm mang theo một tia bồn chồn, cô cười hỏi anh.

Trương Đông Lương chớp mắt, khoe miệng nhếch lên, cười xấu xa: "Bộ dạng lúc không mặc quần áo là đẹp nhất!"

Diệp Nam Cầm liếc nhìn anh đang cố tự cời quần áo, nhỏ giọng nói: "Luuu mạnh, anh lúc nào cũng lưuu mạnh cả!"

"Sao, em là vợ anh, anh muốn làm gì cũng đều hợp pháp nha!" Trương Đông Lương lấy giấy hôn thú trong ngăn kéo ra, cười nói: "Nhìn thấy không? Pháp luật bảo hộ quyền lợi hợp pháp của anh. Với cái chứng nhận này, anh muốn làm gì em đều có thể làm!"

Nói xong câu đó, tay Trương Đông Lương đã không an phận từ eo Diệp Nam Cầm đi xuống dưới.

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Nam Cầm bắt đầu đỏ ửng lên, dường như là có chút khó nhẹn, khoe miệng Trương Đông Lương ngậm một tia cười xấu xa, mà lạnh cời quần áo của mình ra, chui vào trong ổ chăn cùng Diệp Nam Cầm tùy ý muốn làm gì thì làm, không thể miêu tả được.

"Anh ra ngoài đi, anh lại không mang bao, nhờ em có thai thì sao?" Diệp Nam Cầm đẩy Trương Đông Lương, có chút lo lắng hỏi.

Trương Đông Lương hôn lên trán Diệp Nam Cầm, nhẹ giọng nói: "Em không muốn sinh thêm cho anh một bé gái nữa sao, anh rất thích con gái, em sinh thêm cho anh một đứa nữa đi."

"Sinh con đau lắm, em không muốn sinh thêm nữa đâu! Em chỉ cần có một đứa con gái là đủ rồi!" Diệp Nam Cầm chu môi, cảm nhận được phản ứng đáng xấu hổ của thân thể, càng muốn nhiều hơn, lại có chút lo lắng, cố đè nén khát vọng từ nội tâm, nhỏ giọng thỉnh cầu: "Dừng lại, mang bao, được không?"

Lời của vợ cần thiết phải nghe, tuy rằng Trương Đông Lương đang lúc cao trào nhất, anh vẫn kịp thời rút ra, mang thêm một cái cánh ve siêu mỏng vào.

Sau đó, Trương Đông Lương lại lần nữa đề thương lên ngựa, vượt mọi chông gai đi đến nơi tận cùng sâu thẳm.

Chẳng qua, mầm mống đều lớn lên ở bên ngoài, không thể cùng đất mẹ trực tiếp tiếp xúc, dường như những mầm mống đó đều có chút không cam lòng!

Rốt cuộc cũng kết thúc, Trương Đông Lương ôm Diệp Nam Cầm, nhẹ giọng nói: "Vợ, thật tốt, thật muốn mỗi ngày đều được ôm em ngủ."

Diệp Nam Cầm cảm thấy eo lần đầu gối đều bủn rủn, nhìn đến vẻ mặt xuân phong đắc ý của Trương Đông Lương, cố tình cọ cọ vào ngực anh, nằm ở trong lòng anh, nhỏ giọng nói: "Mỗi ngày đều như vậy, anh sẽ sớm kiệt sức thôi."

"Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu (*)." Trương Đông Lương nheo má Diệp Nam Cầm, lại hôn cô một cái, cười xấu xa nói: "Ai bảo em luôn gọi lửa cho anh chứ? Nhìn thấy em, anh muốn nhin cũng không được."

(*) chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu: Câu xuất phát từ Mẫu đơn Đình, mẫu đơn là chỉ người đẹp, đại loại là câu nam giới dùng để biểu tỏ tình cảm tình yêu tình ngưỡng mộ vân vân và mây mây đối với người đẹp, vì người đẹp có thể làm bất cứ chuyện gì, chết cũng vui lòng.

Diệp Nam Cầm đánh một cái vào ngực anh, có chút thẹn thùng nói: "Vâng, ngọn lửa là do em thổi lên, còn anh thì tới dập lửa, dù sao cái bình chữa cháy này dùng cũng khá tốt."

"Dùng tốt sao, có phải là nên dập tắt một lần nữa không?" Trương Đông Lương nhướn mày, cười xấu xa nói.

Ngón tay anh lại bắt đầu không an phận mà dao động khắp nơi, vẫn là cố tình chạm tới nơi không thể miêu tả được của Diệp Nam Cầm, một chạm liền lập tức đi vào.

Diệp Nam Cầm cảm thấy thân thể đều có nhu cầu, nghe được lại này, mặt cô đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Nếu thể lực anh còn thì em cũng không ngại."

"Em không ngại thì anh đây đã có thể bắt đầu chiến đấu đợt thứ hai. Chuẩn bị sẵn sàng nhé, lần này, anh sẽ càng mãnh liệt hơn!"

Diệp Nam Cầm gật đầu, Trương Đông Lương lật thân qua, đề lên người cô dây dưa môi lưỡi một lúc lâu, lại bắt đầu rút đao kiếm vượt mọi chông gai.

Ánh đèn mờ nhạt, lay động một bức tranh tuyệt mỹ.

Cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên.

Quãng đời còn lại sau này, chỉ có em

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Người Đông Bắc Vô Cùng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.